

BIBLIA-TANULMÁNYOK 2005/1.

A megváltás története

ÁHÍTATOK MINDEN NAPRA

*Jövel, Uram,
Jézus!*

Biblia-tanulmányok

2005. I. negyedév

A MEGVÁLTÁS TÖRTÉNETE

*BIBLIAISKOLÁK KÖZÖSSÉGE
BUDAPEST, 2005*

A tanulmányt összeállította:

EGERVÁRINÉ ÁRVAI MÁRTA (VI–VII.)

HITES GÁBOR (X–XIII.)

SONNLEITNER KÁROLY (V.)

STRAMSZKI ISTVÁN (I–III.)

SZABÓ FERENC (VIII–IX.)

VÁRKONYI ANDRÁS (IV.)

A Biblia-tanulmány elektronikus változata
a <http://kerak.bibbialap.hu> internetcímen olvasható

Kiadja a Keresztény Advent Közösség megbízásából

a Bibliaiskolák Közössége

1121 Budapest, Remete u. 16/A

Telefon: (06-1) 391-0181, fax: (06-1) 391-0182

honlap: www.bibliakiado.hu, www.bibbialap.hu

e-mail: bikkiado@freemail.hu

Felelős kiadó: *Czinkota András*

Felelős szerkesztő: *Egerváriné Árvai Márta*

Nyomdai előkészítés: *Bibliaiskolák Közössége*

Nyomtatás: Reménység Alapítvány Nyomdája (Nágocs)

TARTALOM

<i>Bevezetés</i>	7
<i>I. tanulmány – 2005. január 1.</i>	
A LÁZADÁS, ÉS ISTEN ELŐRELÁTÓ GONDOSKODÁSA	9
<i>II. tanulmány – 2005. január 8.</i>	
AZ ISTEN DICSŐSÉGES TERVÉT BEMUTATÓ ELŐKÉPEK ÉS JÖVENDŐLÉSEK	19
<i>III. tanulmány – 2005. január 18.</i>	
JÉZUS ÉS A SZENTÉLY	27
<i>IV. tanulmány – 2005. január 22.</i>	
„TESTET ALKOTTÁL NEKEM”	36
<i>V. tanulmány – 2005. január 29.</i>	
A GOLGOTA ÁRNYÉKÁBAN	46
<i>VI. tanulmány – 2005. február 5.</i>	
AZ UTOLSÓ HÉT ESEMÉNYEI	53
<i>VII. tanulmány – 2005. február 12.</i>	
JÉZUS ELFOGÁSA ÉS ELÍTÉLTETÉSE	66
<i>VIII. tanulmány – 2005. február 19.</i>	
KRISZTUS A KERESZTEN	79
<i>IX. tanulmány – 2005. február 26.</i>	
GYŐZELEM A HALÁL FELETT	91

<i>X. tanulmány – 2005. március 5.</i>	
A KERESZT LÉNYEGE	104
<i>XI. tanulmány – 2005. március 12.</i>	
A KERESZT ÉS A MEGIGAZULÁS	112
<i>XII. tanulmány – 2005. március 19.</i>	
A KERESZT ÉS A MEGSZENTELŐDÉS	121
<i>XIII. tanulmány – 2005. március 26.</i>	
A KERESZT ÉS A NAGY KÜZDELEM	131

BEVEZETÉS

Első negyedévi tanulmányunk a Biblia központi témáját tárja elénk: hogyan tervezte el és valósította meg Isten megváltásunk nagy művét. Krisztus szeretetének, áldozatának megismerése által juthatunk el az igazi hitre, amely átformálja életünket. Ezért a legfontosabb minden ember számára az „üdvösség ismeretének” kutatása. Naponként szükségünk van arra, hogy Krisztus kereszttjénél időzzünk, megértsük a megváltás titkát, és elmélyüljön bennünk a Megváltónk iránti szeretet és odaadás. Így tárhat fel előttünk Krisztus újabb és újabb igazságokat, és vezethet a megszentelődés útján.

„Világosságra van szükségünk a megváltás tervét illetően. Nincs százból egy ember, aki értené a Biblia igazságát ebben a kérdésben, amely jelenlegi és örök jólétünk szempontjából olyan fontos. Amikor világosság kezd ragyogni, hogy megvilágítsa előttünk a megváltási tervet, az ellenség teljes buzgalommal igyekszik elzárni ezt a fényt a szívünktől. Ha tanulásra szomjas, alázatos lélekkel jövünk Isten Igéjéhez, akkor a téveszmék salakja megsemmisül, és felfedezzük az igazság ékköveit, amelyek régtől rejtve voltak előttünk.

A keresztsben összpontosul Isten minden kinyilatkoztatása, amely az ember iránti szeretetét hirdeti. Hogy ez igazán mit jelent, azt emberi értelem képtelen felfogni, nyelvünk nem tudja kifejezni, tollunk nem tudja leírni. A Golgota kereszttjét szemlélve csak ennyit tudunk mondani: *»Úgy szerette Isten e világot, hogy az Ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hisz Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.«* (Ján 3,16)

A mi bűneinkért keresztre feszített Krisztus, a halálból feltámadt Krisztus, a mennybe szállt Krisztus – ez a megváltás tudománya, amit ismernünk és tanítanunk kell.” *(Szemelvények Ellen G. White írásaiból I., 330. o.; A nagy Orvos lábnyomán, Az igazi istenismeret c. fej.)*

A fenti idézet arra is utal, hogy nem csupán a magunk számára

létfontosságú megértenünk a megváltás tudományát, hanem ez a legfontosabb üzenet is, amelyet képviselnünk kell. Tisztán és hiteles módon csak akkor beszélhetünk Krisztus megmentő szeretetéről, ha mi magunk értékeljük, áthatja és megszenteli életünket.

Isten áldása kísérje Biblia-tanulmányozásunkat, hogy annak gyümölcsei is beérleljenek életünkben!

A LÁZADÁS, ÉS ISTEN ELŐRELÁTÓ GONDOSKODÁSA

1 Miért teremtette Isten a Földet és az embert? Miért fontos ez a kérdés nekünk, teremtményeknek?

1Móz 1,26/a

1Ján 4,8/b

Eféz 1,5. 9

.....

.....

Az ember rendkívüli teljesítményekre képes az Istentől kapott adottságai felhasználásával. Csodáljuk a tudósokat, mérnököket eredményeikért és alkotásaikért, amelyek pedig gyakran a pusztítás szolgálatában állnak.

Ezzel szemben Isten a teremtés csodálatos munkájával a létet, annak örömét, a benne rejlő boldogságot kívánta megosztani teremtményeivel. Nem hatalmaskodni akart, nem alattvalókra vágyott, hiszen minden tettét a szeretet vezérli. Jó szándékának legfőbb bizonyága, hogy a saját képmásával ajándékozott meg bennünket. Ez a próféták látomásai szerint testalkatunkra is igaz (lásd pl. Ezék 1,26–28), de talán még ennél is fontosabb, hogy az alkotás, az erkölcsi döntések meghozatala és a felelősség hordozás képességével is felruházott minket.

Látunk és éreznünk kell, hogy egyszerű teremtményekként ennél nagyobb kiváltságban nem részesülhettünk!

Még értékesebb teszi azonban Isten elhatározását az a tény, hogy noha isteni bölcsességében tudta, előre látta a következményeket (az ember elbukását, teremtett művei megromlását, a megváltás szükség-

gességét, és annak Őrá háruló, mérhetetlen árát), mégsem változtatott eredeti szándékán. Annyira szerette volna élettél, az értelmes létezés örömeivel megajándékozni a megváltás révén megnyerhető kicsiny maradékot, hogy még ilyen áron is vállalkozott a megteremtésünkre (lásd Eféz 1,5. 9).

Mennyire fontos lenne, hogy ezek a tények és igazságok mindig elevenen éljenek a lelkünkben! Mindenkor ezeknek kellene meghatározni gondolatainkat, döntéseinket, Istenhez, bűnhöz és embertársainkhoz fűződő viszonyunkat. Mennyire más lenne akkor az életünk! Megtanulnánk igazán méltányolni Isten jellemét, ami nélkül nem lehet kedves Őelőtte a szolgálatunk: „Mivel Isten kormányzásának alapja a szeretet törvénye, ezért minden értelmes lény boldogsága az igazság nagy alapelveivel való teljes összhangjától függ. Isten minden teremtményétől szeretetszolgálatot kíván – olyan szolgálatot, amely az Ő jellemének méltányolásából fakad. Nem leli örömét a kikényszerített engedelmességben, hanem mindenkinek szabad választást biztosít, hogy önként ajánlhassa fel szolgálatát.” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, 11. o.)

2 Mi háborította meg a menny nyugalmát és egységét? Ki állt az események hátterében?

Jel 12,7

.....

Jel 12,3–4/a

.....

Ezék 28,13–14

.....

„Amíg minden teremtett lény elismerte szeretetkötelezettségét, addig tökéletes volt az összhang Isten egész világegyetemében. A mennyi seregek számára öröm volt Teremtőjük akaratának teljesítése. Boldogok voltak, hogy visszatükrözhetik dicsőségét, és dicsóíthatik Őt. Amíg az Isten iránti szeretet állt az első helyen, az egymás iránti szeretet is önzetlen volt. Nyoma sem volt a mennyi összhangot meg-

bontó vizsálynak. De ez a boldog állapot megváltozott. Volt valaki, aki visszaélt a szabadsággal, melyet Isten adományozott teremtményeinek... »Így szól az Úr Isten: Te voltál az arányosság pecsétgyűrűje, teljes bölcsességgel, tökéletes szépségben. Édenben, Isten kertjében voltál, rakva voltál mindenféle drágakövekkel... Voltál felkent, oltalmazó kérés, és úgy állattalak téged, hogy Isten szent hegyén voltál, tüzes kövek közt jártál. Feddhetetlen voltál útjaidban, attól a naptól fogva, melyen teremtettél, míg gonoszság nem találtatott benned.« (Ezék 28,12–15).” (I. m., 11. o.)

3 Milyen tanulságokat érthetünk meg a lázadás lényegéből és lefolyásából? Mivé lett a lázadás vezetője, Sátán?

Ésa 14,12–14 (A „fényes csillag” kifejezés megértéséhez lásd: Jób 38,4. 7)

Ezék 28,17

Ján 8,44

Jel 12,10/b

„Abban fogant meg a bűn, akit az Atya Krisztus után a legjobban kitüntetett, aki a leghatalmasabb és legdicsőségesebb volt a menny lakói között. Lucifer, a »hajnal fia«, első volt az oltalmazó kérés közt, szent és romlatlan. A nagy Teremtő előtt állt, és az örökkévaló Istent övező végtelen dicsőség sugarai áradtak rá.” (I. m., 11. o.)

Rendkívüli képességei voltak, és megkülönböztetett helyet foglalt el a teremtmények között. Ahelyett azonban, hogy kiváltsággal megelégedéssel töltötték volna el, még ennél is többre vágyott, s ezzel a felfuvalkodás bűnébe esett. Ennek eredményeként eredeti helyét is elveszítette, sőt magával rántotta az angyalok harmadát, s célja azóta

is újabb és újabb teremtmények fizikai és erkölcsi romlásba döntése. „Ellenségé” lett (ez a Sátán szó eredeti jelentése) a szó legmélyebb értelmében, „emberölővé”, aki egyúttal maga lép elő áldozatai „Vádolójaként” (nevének görög megfelelője).

A következő idézetek megrázó összefoglalását adják annak a küzdelemnek, amely a mennyben bontakozott Lucifer és Isten között, illetve magának Lucifernek a lelkében. Foglalkozunk össze röviden, amit egy-egy szakaszból tanulságként megértettünk!

a) „**Fokról fokra** jutott el Lucifer odáig, hogy engedjen az önfelgasztalás vágyának.” (I. m., 11. o.)

.....

b) „Isten Fia elsőbbségének elvitatása, s így a Teremtő bölcsességének és szeretetének kétségbevonása lett ennek az angyalfejedelemnek a célja. E cél elérésére **összpontosította lángelméje minden képességét, amely Krisztusé után az első volt Isten seregei között.** De Ő, aki azt szeretné, hogy minden teremtményének szabad választása legyen, **senkit sem hagyott védtelenül a megtévesztő álbölcselettel szemben, amellyel a lázadás igazolni akarta magát.**” (I. m., 12. o.)

.....

c) „Elhagyva helyét, az Atya közvetlen közelségéből Lucifer elment, hogy az elégedetlenség szellemét terjessze az angyalok között. **Titokban dolgozott, és igazi szándékát egy ideig Isten látszólagos tisztelőnek leple alá rejtette...** A parancsnoksága alatt álló szent lények szeretetteljes, hűséges bizalmát kihasználva olyan ügyesen ültette át gondolataikba saját bizalmatlanságát és elégedetlenségét, hogy működése észrevétlen maradt. Lucifer hamis megvilágításban, félremagyarázva és kiforgatva mutatta be Isten szándékait, hogy nézeteltérést és bizalmatlanságot ébresszen. Ravaszul rávette hallgatóit, hogy nyilvánítsák is ki érzelmeiket, azután – amikor céljait szolgálta – elismételte ezeket a megnyilatkozásokat, mint amelyek azt bizonyítják, hogy az angyalok nincsenek teljes összhangban Isten kormányzatával. Miközben azt állította, hogy ő tökéletesen hűséges Istenhez, a menny rendjében és törvényeiben változtatásokat szorgalmazott, az isteni kormányzás szilárdsága érdekében. **Így, miközben**

azon munkálkodott, hogy ellenkezést ébresszen Isten törvényével szemben, és saját elégedetlenségét a parancsnoksága alatt álló angyalok lelkébe is átültesse, látszólag a zúgolódás megszüntetésén és az elégedetlen angyaloknak a menny rendjével való megbékítésén fáradozott... Az így fellobbantott békétlenség szelleme elvégezte átkos munkáját. Miközben nem került sor nyílt törésre, az angyalok közötti érzelmi megosztottság fokozatosan növekedett.” (I. m., 14–15. o.)

d) „Isteni jelleméből következő nagy kegyelmében Isten hosszútűrő volt Lucifer iránt. Az elégedetlenség és hűtlenség szellemét azelőtt nem ismerték a mennyben. Új, különös, titokzatos és rejtélyes jelenségként tűnt fel most. Először maga Lucifer sem volt tisztában érzelmi valódi természetével; egy ideig félt kifejezésre juttatni gondolatait és elképzeléseit, ám mégsem hessegette el őket. Nem látta, merrefelé sodródik. De Isten olyan erőfeszítésekkel próbálta meggyőzni tévedéséről, amelyeket csak a végtelen szeretet és bölcsesség tudott kigondolni. A főangyal elégedetlensége alaptalannak bizonyult, és láthatta, mi lenne az eredménye, ha megmaradna a lázadásban. Lucifert meggyőzték tévedéséről. Látta, hogy *»igaz az Úr minden útjában, és minden dolgában szent«* (Zsolt 145,17); hogy az isteni rendelkezések igazak, és el kellene ismernie azokat az egész menny előtt. Ha ezt tette volna, megmenthette volna saját magát, és sok angyalt. Ekkor még nem tagadta meg teljesen Isten iránti hűségét. Bár elhagyta tisztét mint oltalmazó kérub, mégis, ha kész lett volna visszatérni Istenhez, elismerve a Teremtő bölcsességét és megelégedve a számára kijelölt hellyel Isten nagy tervében, akkor visszakaphatta volna tisztességét. Eljött a végleges döntés ideje: el kell fogadnia Isten uralkodását mindenestől, vagy nyíltan fellázad ellene. Közel állt ahhoz, hogy a visszakozás mellett döntsön, de a büszkeség visszatartotta. Olyan valaki számára, akit ekkora tisztelet vett körül, túl nagy áldozatot jelentett elismerni, hogy tévedett, s elképzelései hamisak voltak. Nem akarta alávetni magát olyan tekintélynek, amelyről be akarta bizonyítani, hogy igazságtalan.” (I. m., 16. o.)

e) „De az Úr kegyelmét félremagyarázták. Lucifer úgy mutatta be Isten hosszútűrését, mint saját elsőbbségének bizonyítékát, mint amely annak a jele, hogy a világegyetem királya elfogadja feltételeit. Lucifer kijelentette, hogy ha az angyalok szilárdan kitartanak mellette, mindazt elérhetik, amit kívántak. Konokul védte saját álláspontját, és teljesen belevetette magát az Alkotója elleni nagy küzdelembe. Így történt, hogy Lucifer, a »világosság hordozója«, Isten dicsőségének részese, aki az Ő trónja mellett állt, a törvényáthágás révén Sátán lett, Isten és a szent lények ellensége, és azok pusztítója, akiket a menny az ő védelmére és vezetésére bízott.” (I. m., 16. o.)

.....

Komolyan vesszük-e nagy Ellenségünket? Lehetünk-e elég óvatosak egy olyan ellenféllel szemben, aki ilyen fondorlatos módon tudta eltántorítani az Isten közvetlen közelében élő, az Urat közletről ismerő és tisztelő angyalok jelentős részét?

„Sátán csalással tévesztette meg az angyalokat; az emberek között is mindig ezzel a módszerrel működött, és ezt a taktikát folytatja egészen az idők végezetéig. Ha nyíltan bevallaná, hogy Isten és törvénye ellen hadakozik, óvakodnának tőle az emberek; de álcázza magát, és az igazságot tévelygéssel elegyíti. A legveszedelmesebb csalások azok, melyeket igazsággal kevernek össze. Így fogadnak el olyan tévedéseket, amelyek elbűvölik és végül romlásba döntenek a lelket. Így ragadja magával Sátán az egész világot. De eljön a nap, amikor hatalma örökre véget ér!” (I. m., 355. o.)

4 Hogyan határozott Isten a lázadó angyalfejedelem és társai sorsáról? Miért nem pusztította el őket azonnal?

Jel 12,8–9

.....

.....

„Lucifer kezdetben úgy irányította kísértéseit, hogy ő maga a háttérben maradt. Azokat az angyalokat, akiket nem tudott teljesen maga mellé állítani, a mennyei lények érdekei iránti közönnyel vádolta

meg. Pontosán azért kárhoztatta a hűséges angyalokat, amit ő maga tett...

Isten csak igaz és igazságos eszközöket alkalmazhatott. Sátán viszont olyanokat is, amilyeneket Isten sohasem: hízélgést és csalást... Sátán úgy állította be a dolgot, mintha ő maga a világegyetem javát akarná.

A bitorló igazi jellemét és valódi céljait mindenkinek meg kell értenie. Időt kell kapnia, hogy leleplezze magát gonosz tetteivel... Mivel a menny és a teremtett világok lakói nem voltak képesek megérteni a bűn természetét és következményeit, nem tarhatták volna igazságosnak Sátán elpusztítását. Ha az Úr azonnal eltörölte volna Sátánt az élők közül, némelyek inkább félelemből, mint szeretetből szolgálnák Istent. A csaló befolyása nem szűnt volna meg teljesen, és a lázadás szellemét sem sikerült volna gyökerestől kiirtani. Az egész világegyetem végtelen időközön át tartó békéje érdekében Sátánnak még teljesebben ki kellett bontakoztatnia elveit, hogy a mennyei kormányzat ellen felhozott vádakát igazi fényükben láthassa meg minden teremtett lény, és hogy Isten igazságossága, irgalma és törvényének változhatatlan volta örökre minden vitán felül álljon.” (I. m., 19–20. o.)

Nincs okunk sem aggodalomra, sem Isten eljárásainak megkérdőjelezésére. Isten pontosan tudja, mit miért tesz, az Ő terveibe nem csúszhatnak hibák és tévedések. „Sátán lázadásának örök tanulságul kell szolgálnia a világegyetem számára az elkövetkezendő korszakokra – a bűn természetéről és borzalmas következményeiről. Sátán uralmának megvalósulása, emberekre és angyalokra gyakorolt hatása mutatja, milyen következményekkel jár az isteni tekintély mellőzése... Olyan Valaki uralkodik a mennyben, aki kezdettől fogva látja a véget, aki előtt a múlt és a jövő titkai egyaránt feltáruznak, s aki a bűn okozta sötétség és pusztítás csapásain túl látja saját szeretetteljes és áldásos tervei megvalósulását.” (I. m., 21. o.)

Napi tapasztalataink, az isteni gondviselés saját életünkben felismerhető bölcs eljárásai erősítsék meg bizalmunkat abban, hogy a bűn elleni nagy küzdelem irányítása is jó kezekben van!

Miért éppen a Földre vetettetett Sátán, és miért kell ennek következményeit világunk lakóinak elszenvednie? Erre keresünk választ a következőkben.

5 Milyen módon jelent meg a Földön is a lázadás szelleme, és milyen következményeket vont maga után?

1Móz 3,10. 12

1Móz 3,16–19

Isten figyelmeztette az első emberpárt a veszélyre, ráadásul megkísértésük lehetőségét is egyetlen pontra korlátozta. Sátán azonban nem ellenségként jelent meg, hanem egy beszélő állat képében. Igaz, ennek önmagában is figyelmeztető jelnek kellett volna lennie, állításai pedig egyértelműen elárulták, hogy Istentől idegen, Vele ellentétes hatalom képviselője.

A bukás azonban bekövetkezett, súlyát és időtartamát tekintve messzemenő következményeket vonva maga után.

„A fáradtságot és gondot, amely az ember osztályrésze azóta, szintén a szeretet rendelte el. Olyan iskola ez, amelyet a bűn tett szükségessé, hogy az étvágy és a szenvedélyek kielégítését fékezze, és az önuralom szokását fejlessze. Részét képezi Isten nagy tervének, hogy az embert a lealacsonyodásból és a bűn romlásából kiemelje...

A bűn által nemcsak az ember, hanem a Föld is a gonosz hatalma alá került, és csak a megváltási terv révén szerezhető vissza. Teremtésekor Isten Ádámot az egész Föld uralkodójává tette. Mivel azonban Ádám engedett a kísértésnek, Sátán hatalma alá került. »Mert akit valaki legyőzött, az annak szolgájává lett.« (2Pét 2,19) Amikor az ember Sátán foglyává vált, mindene, amije volt, a győztesé lett. Így lett Sátán »e világ istene« (2Kor 4,4). Magához ragadta a világunk feletti uralmat, amely eredetileg Ádámnak adatott.» (I. m., 42., 51. o.)

Sátán tehát többféle értelemben is fennhatóságot nyert világunkban, ahol – ha bitorlóként is – most ő „a világ fejedelme” (Ján 12,31). Tevékenysége az emberi társadalmon kívül a természet világára is kiterjed.

6 Hogyan jelezték előre Isten közbelépését – és ezzel együtt a megoldást – a feddés szavai az első bűnesetet követően?

1Móz 3,15

.....

.....

Isten mérhetetlen jóságának újabb bizonyítéka, hogy már az első emberpárt sem hagyta reménytelenségben. Ő, aki eleve tudta, hogy a mi világunkba is behatol majd a bűn, készen állt tervével, amelynek lényegét azonnal meg is osztotta teremtményeivel.

„Az ember Édenben hallott először a megváltásról, amikor Sátán ítélete elhangzott. Az Úr kijelentette: »Ellenségeskedést szerzek közötted és az asszony között, a te magod között, és az ő magva között: az neked fejedre tapos, te pedig annak sarkát mardosod.« (1Móz 3,15) Ez az ítélet, amelyet ősszüleink hallatára kihirdettek, ígéret volt számukra. Bár harcot jövendölt az ember és Sátán között, mégis kijelentette, hogy a nagy ellenség hatalma végül megtörik. Ádám és Éva bűnösként állt az igazságos Bíró előtt, várva az ítéletet, amelyet törvényszegésükkel hívtak ki, de még mielőtt értesültek volna sorsukról, fáradsággal és fájdalommal teli életükről, vagy arról a végzésről, hogy ismét porrá lesznek, olyan szavakat hallhattak, melyek mindenképpen reményt ébresztettek bennük. Ha szenvedniük kell is hatalmas ellenségük erejétől, mégis előretekinthetnek a végső győzelemre.» (I. m., 49. o.)

Az ún. ősevangélium egyszerre közölte a jó hírt és annak árát: jön majd valaki, aki legyőzi Sátánt. Emberi mivoltában mér megsemmisítő vereséget az ősi ellenségre (fejére tapos), aki csalásai révén leleplezhetetlennek tűnt. A győzelem maradéktalan lesz, de a Győző életébe kerül majd.

Látnunk kell azonban, hogy a bűn problémája nem csak a mi világunkat sújtja. Nem itt indult útjára, noha itt tudott a maga teljességében kibontakozni. „A megváltási tervnek azonban az ember megváltásán kívül volt még egy nagyobb és mélyebb célja is. Krisztus nemcsak azért jött Földünkre, hogy e kicsiny világ lakói úgy tekintsenek Isten törvényére, ahogyan kell, hanem hogy igazolja Isten jellemét a világegyetem előtt. Arra a boldogságra gondolt az Üdvözítő, amelyet nagy

áldozata a többi teremtett világ értelmes lényei és az ember számára eredményez, amikor közvetlenül keresztre feszítése előtt ezt mondta: *»Most van e világ kárhozzátása, most vettetik ki e világ fejedelme. És én, ha fölemeltetem e földről, mindeneget magamhoz vonzok.«* (Ján 12,31–32) Azzal, hogy meghal az ember megváltásáért, Krisztus nemcsak a mennyet nyitja meg az ember számára, hanem az egész világegyetem előtt igazolja Isten és Fia bánásmódját Sátán lázadásával szemben. Megalapozza Isten törvényének örökérvényűségét, s feltárja a bűn lényegét és következményeit. A nagy küzdelem kezdettől fogva Isten törvénye körül folyt. Sátán azt akarta bebizonyítani, hogy Isten igazságtalan, törvénye tökéletlen, s a világegyetem jóléte megkívánja a törvény megváltoztatását. A törvény támadásával valójában Szerzőjének uralmát akarta megdőnteni. Ebben a küzdelemben nyilvánvalóvá kellett válnia, hogy az isteni szabályok hibásak és változtatásra szorulnak, vagy pedig tökéletesek és változhatatlanok.” (I. m., 53. o.)

AZ ISTEN DICSŐSÉGES TERVÉT BEMUTATÓ ELŐKÉPEK ÉS JÖVENDŐLÉSEK

Az előző tanulmányt Isten ígéretével zártuk: nem hagy magunkra bennünket a bűnnel vívott harcban, a bűnnel kiszolgáltatottan. Most azt vesszük számba, milyen jelképes ábrázolások érzékeltették az egymást követő korok emberei számára a megváltás nagy titkát.

1 Milyen, a Megváltó haláláig érvényben lévő jelképes cselekményt rendelt el Isten közvetlenül a bűneset után? Mi volt a rendeltetése az ószövetségi áldozati rendszernek?

2Móz 29,38–39

.....

.....

A mózesi törvény az addig is nyilvánvalóan létező áldozati rendtartás összefoglalása. Már Kain és Ábel történetében is olvasunk áldozatok bemutatásáról, sőt az ősszüleinknek adott bőrruha is bizonyára állatok feláldozása árán készült. Isten egyetlen nemzedéket sem engedett reménytelenül, a megváltás ígérete nélkül a sírba szállni, ezért kezdetől ismert volt az áldozati rendszer és az abban rejlő fontos tanítás:

„Az áldozatok bemutatását Isten rendelte el, hogy az embert állandóan bűnére emlékeztesse, bűnvallomásra készítse, s hogy ezek által megvallja a megígért Üdvözítőbe vetett hitét. Az áldozatok az elbukott emberiség emlékezetébe vették az ünnepélyes igazságot, hogy a bűn okozta a halált. Ádám számára az első áldozat bemutatása volt a legfájdalmasabb szertartás. Kezével életet kellett kioltania, melyet csak Isten adhatott. Ez volt az első alkalom, hogy halál szemtanúja

volt, és tudta, ha engedelmes maradt volna Isten iránt, sem embernek, sem állatnak nem kellene meghalnia. Amikor leölte az ártatlan áldozati állatot, megremegett arra a gondolatra, hogy bűne Isten szeplőtlen Bárányának vérére fogja ontani. Ez a jelenet mélyebben és élénkebben értette meg vele vétke nagyságát, melyet egyedül csak Isten drága Fiának halála engesztelhet ki. Ámulva csodálta Isten végtelen jóságát, amely ilyen váltságdíjat fizet azért, hogy a bűnöst megmentsen. A reménység sugara világította be a sötét és borzalmas jövőt, enyhítve sívár vigasztalanságát.

(...) Minden reggel és minden este egy esztendő bárányt égettek el az oltáron, a megfelelő ételáldozattal együtt, jelképezve a nemzet mindennapi odaszentelődését Jahvének, és Krisztus engesztelő vére-től való állandó függésüket. Isten határozottan megparancsolta, hogy minden, a szentélyszolgálat keretein belül bemutatott áldozat »ép« legyen (2Móz 12,5). A papoknak meg kellett vizsgálni minden áldozatra hozott állatot, és vissza kellett utasítaniuk azt, amelyben fogyatékos-ságot találtak. Csak »szeplőtlen« áldozat jelképezhette annak tökéletes tisztaságát, aki feláldozza majd önmagát mint »hibátlan és szeplőtlen bárány« (1Pét 1,19). Pál apostol erre az áldozatra utal, amikor szemléltetni akarja, hogy mivé kell válnia Krisztus követőinek: *»Kérlek azért titeket, atyámfiai, az Istennek irgalmasságára, hogy szánjátok oda a ti testeiteket élő, szent és Istennek kedves áldozatul, mint a ti okos tiszteleteketek.«* (Róm 12,1) Oda kell szánnunk magunkat Isten szolgálatára, és törekednünk kell olyan tökéletessé tenni áldozatunkat, amennyire csak lehet. Isten csak a részünkről felajánlható legjobbal elégszik meg. Akik teljes szívből szeretik Őt, életük és szolgálatuk legjavát kívánják nyújtani Istennek. Állandóan arra törekszenek, hogy egész valójukat összhangba hozzák azokkal a törvényekkel, amelyek fejlesztik képességeiket, hogy az Ő akaratát cselekedhessék.” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, 52., 370–371. o.)

2 Mennyiben volt más az az áldozat, amelynek bemutatását Ábrahámtól kérte Isten? Mit kellett megértenie a kérésből és a helyzet megoldásából a pátriárkának, s vele együtt minden hívő embernek?

1Móz 22,1–2. 10–13

.....
.....
.....

„Isten azért parancsolta meg Ábrahámnak fia feláldozását, hogy próbára tegye hitét, és lelkébe vesse az evangélium valóságát. A félelmetes megpróbáltatás sötét napjaiban átélt gyötrelmet azért engedte meg Isten, hogy Ábrahám saját tapasztalatából érthessen meg valamit annak az áldozatnak a nagyságából, amelyet a végtelen Isten hozott az ember megváltásáért. Semmilyen más próba nem okozott volna Ábrahámnak olyan lelki szenvedést, mint fiának feláldozása. Isten pedig odaadta Fiát gyötrelmes és gyalázatos halálra. Azoknak az angyaloknak, akik Isten Fiának megaláztatását és lelki tusáját szemlélték, nem volt szabad közbelépniük, mint Izsák esetében megtehették. Nem hallatszott a menyeyei hang: »Elég!« A dicsőség királya odaadta életét, hogy megmentse az elbukott emberiséget. Adhatná-e Isten még hatalmasabb bizonyítékát végtelen irgalmának és szeretetének? *»Aki az Ő tulajdon Fiának nem kedvezett, hanem Őt mindnyájunkért odaadta, mi módon ne ajándékozna vele együtt mindent minékünk?«* (Róm 8,32) (I. m., 152. o.)

3 Milyen vonatkozásban számított előképnek a szikla, amelyből a pusztai vándorlás idején víz fakadt, megmentve a zsidó népet?

2Móz 17,5–6

4Móz 20,8; vö. Zak 13,1; 1Kor 10,4

.....
.....
.....

„A megütött szikla Krisztus jelképe volt, és ez a szimbólum a legértékesebb igazságokra tanít. Ahogyan az életadó víz áradt a megsűjtött sziklából, úgy Krisztustól, *»az Istentől megveretettől«, »aki meg-*

sebesítettetett bűneinkért«, »megrontatott a mi vétkeinkért« (Ésa 53,4–5), az üdvösség folyama árad az elveszett emberiség számára. Ahogyan a szikla egyszer sújtatott meg, akképpen Krisztus is »egyszer áldoztatott meg sokak bűneinek eltörlése végett« (Zsid 9,28). Megváltónknak nem kell másodszer megáldoztatnia, és azoknak, akik kegyelmének áldásait keresik, csak kérniük kell Jézus nevében, bűnbánó imádságban öntve ki szívük kívánságát. Az ilyen könyörgés Jézus sebeit hozza a Seregek Ura elé, és akkor életet adó, friss vér folyik elő, amelyet az Izráel számára kiömlő élő víz jelképezett... Ugyanezek a szép és kifejező hasonlatok az egész Biblián végigvonulnak. Már évszázadokkal Krisztus eljövele előtt úgy mutatott rá Mózes, mint Izráel üdvösségének sziklájára (5Móz 32,15), a zsoltáríró pedig így énekel Róla: az »én Megváltóm«, »erős kősziklám«, »szikla, ahová nem jutok, sziklaváram és kőváram«. Dávid éneke Isten kegyelmét a hűs forrásokkal és füves legelőkkel övezett hűvös, »csendes vízzel« ábrázolja, ami mellett a mennyei pásztor terelgeti nyáját. Majd ismét: »Megitatod őket gyönyörűséged folyóvizéből, mert nálad van az élet forrása.« (Zsolt 19,15; 62,8; 61,3; 71,3; 73,26; 94,22; 23,2; 36,9–10) Salamon, a bölcs ember kijelenti: »Buzgó patak a bölcsességnek kútfeje.« (Péld 18,4) Jeremiás számára Krisztus az »élő vizek forrása«, Zakariás pedig »a bűn és tisztátalanság ellen fakadó kútfeje«-nek nevezi (Jer 2,13; Zak 13,1).» (I. m., 444–446. o.)

4 Milyen különleges jelképpel ábrázolta még Isten a pusztai vándorlás idején Krisztus majdani áldozatvállalását?

4Móz 21,8–9; vö. Ján 3,14–15

.....

.....

.....

„Mózes azt az utasítást kapta Istentől, hogy készítsen az igaziakhoz hasonló rézkígyót, és emelje fel a nép között. Erre kellett felnézniük mindazoknak, akiket kígyó mart meg, és meggyógyultak... Az egész tábor bejárta az örömhír, hogy mindenki, akit megmartak a kígyók, feltekinthet a rézkígyóra, és élhet. Sokan meghaltak már, és amikor

Mózes a rézkígyót egy rúdon felemelte, néhányan nem hitték el, hogy meggyógyulhatnak, ha csupán feltekintenek az érc jelképre – ezek az emberek elvesztek hitetlenségükben. Mégis sokan voltak, akik bíztak Isten gondoskodásában. Apák, anyák, nővérek és fivérek igyekeztek szenvedő, haldokló szeretteik bágyadt tekintetét az érc kígyóra irányítani. Jóllehet kimerülten és haldokolva, de ha egyetlenegyszer is felnéztek, teljesen meggyógyultak.

Az egész nép jól tudta, hogy az érc kígyónak nem volt hatalma ilyen változást hozni azoknak, akik rátekintenek. A gyógyító erő egyedül Istené. Bölcsességében ezt a módszert választotta hatalmának kinyilatkoztatására. Az egyszerű eszköz alkalmazása megértette a néppel, hogy saját bűne hozta rá a katasztrófát. De biztosítékot kaptak, hogy amíg engedelmessékednek Istennek, nincs okuk félni, mert Ő megőrzi őket.

Az érc kígyó fölemeltetése fontos tanítás volt Izráel számára. Nem menthették meg önmagukat a kígyóméreg végzetes hatásától. Egyedül Isten volt képes meggyógyítani őket. Mégis megkövetelte tőlük, hogy tanúsítsanak hitet az általa rendelték iránt. Fel kellett nézniük, hogy élhessenek. A hitük volt az, amely elfogadható Isten előtt; és a kígyóra való feltekintés e hitről tanúskodott. Tudták, hogy a kígyóban magában nincs semmilyen erő, de Krisztus jelképeként akarta emlékeztükbe vésni Isten a Megváltó érdemébe vetett hit szükségességét. Azelőtt, ha áldozatot mutattak be Istennek, sokan azt gondolták: gazdag elégtételt fizettek bűnükért. Nem bízták magukat az eljövendő Megváltóra, akinek minden áldozat a jelképe, árnyéka volt csupán. Most az Úr meg akarta tanítani őket arra, hogy áldozataik önmagukban nem bírnak több erővel vagy hatással, mint az érc kígyó, hanem ehhez hasonlóan a céljuk az, hogy gondolataikat Krisztusra, a nagy bűnázdozatra irányítsák.

»És amiképpen fölemelte Mózes a kígyót a pusztában, akképpen kell az ember Fiának fölemeltetnie, hogy ha valaki hisz Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.« (Ján 3,14–15) *»Ama régi kígyó, aki nevezetik ördögnek és a Sátánnak«* (Jel 12,9), minden emberrel érezette halálos marását, mindenkivel, aki valaha a Földön élt. A bűn halálos mérgét csak az a megoldás távolíthatja el, amelyről Isten gondoskodott. Az izraeliták megmentették életüket azzal, hogy a fölemelt érc-

kígyóra tekintettek. A feltekintés a hit bizonyítéka volt. Éltek, mert elhitték Isten szavát, és bíztak a gyógyulásukra rendelt eszközben. A bűnös feltekint Krisztusra, és él. Bocsánatot nyer az engesztelő áldozatba vetett hit által. Az erőtlenség és élettelen jelképtől eltérően Krisztusban van hatalom és erő a bűnbánó bűnös meggyógyítására.

Jóllehet a bűnös nem válhatja meg magát, mégis tennie kell valamit, hogy az üdvösséget biztosítsa. »*Aki hozzám jő – mondja Krisztus –, semmiképpen ki nem vetem.*« (Ján 6,37) De Őhozzá kell jönnünk, és amikor megbánjuk bűneinket, hinnünk kell, hogy Ő elfogad és megbocsát. A hit Isten ajándéka, de gyakorlása a mi hatalmunkban áll. A hit az a kéz, amellyel a lélek megragadja az Isten által felajánlott kegyelmet és irgalmat.» (I. m., 464–465. o.)

5 Milyen részleteket árult el az eljövendő Messiás szenvedéseiből a 22. zsoltár, és Ésaiás könyve 53. fejezetének messiási jövendölése?

Vegyük számba azokat a részleteket, amelyek szembetűnően teljesedtek az evangéliumok beszámolója szerint:

22. zsoltár:

a) 2. és 12. vers – Mát 27,46

.....

b) 8–9. vers – Mát 27,39–42

.....

c) 16. vers – Ján 19,28

.....

d) 17. vers – Luk 23,32, Fil 2,8

.....

e) 19. vers – Ján 19,23–24

.....

Ésaiás könyve 53. fejezet:

a) 4. vers – Mát 8,14–17

.....

.....

b) 5. vers – 1Pét 2,24

.....

c) 7. vers – Mát 26,63; 1Pét 2,23

.....

d) 9. vers, első rész – Luk 23,33

.....

e) 9. vers, második rész – Mát 27,59–60

.....

.....

f) 12. vers – Luk 23,34

.....

.....

Amikor a beteljesedésüket évszázadokkal megelőző jövendöléseket olvassuk (a zsoltárt az i. e. X. században jegyezték le, míg az ésaiási szakaszt az i. e. VIII. század elején), különös erővel hathatnak ránk ezek a szavak: „Emlékezzetek meg a messze régi dolgokról, hogy én vagyok Isten, és nincsen több; Isten vagyok, és nincs hozzám hasonlatos. Ki megjelentem kezdettől fogva a véget, és előre azokat, amik még meg nem történtek, mondván: tanácsom megáll, és véghezviszem minden akaratomat.” (Ésa 46,9–10)

Valóban csak csodálni tudjuk Isten bölcsességét, ahogyan képes előre látni a legapróbb részleteket, és kiemelni azokat, amelyek üdv-történeti szempontból különös jelentőségűek.

6 Mit hangsúlyoz a Messiás személyével és szolgálatával kapcsolatban a Dániel könyve 9. fejezetében olvasható prófécia utolsó szakasza?

Dán 9,26/a, 27/a

.....

.....

Ez a jövendölés rendhagyó módon nyíltan, jelképek használata nélkül szól a Messiásról. Közli fellépésének idejét (lásd a 2004. IV. negyedévi Biblia-tanulmányt). Az eljövendő Megváltó magányát hangsúlyozza, a meg nem értést, amely egész életén végigkísérte családjá és a tanítványi kör részéről, a nép vezetőiről nem is beszélve. „Gyermekként, ifjúként és felnőttként Jézus egyedül járt. Tisztaságában, hűségében egyedül taposta a szőlőprést, és az emberek közül senki sem volt Vele. Hordozta az emberiség megváltásának szörnyű súlyú felelősségét.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 68. o.)

Mégis halálakor teljesedett be a szó legmélyebb értelmében, hogy „senkije sem lesz”. Amikor a gyűlöltre felbujtott, hisztérikus tömeg azzal a meggyőződéssel, hogy egy gonosztevővel végez, mintegy „kirtotta” Őt, a halál elszenvedését még nehezebbé tette, hogy nemcsak a megvetés és elítéltetés nyomasztó légköre vette körül, hanem az Atya is kénytelen volt visszavonni vigasztaló jelenlétét Jézustól. Mindezt azért, mert Jézus vállalta, hogy Őrá nehezedjenek a mi bűneink, és elválasszák Istentől.

JÉZUS ÉS A SZENTÉLY

1 Hogyan történt az áldozatok bemutatása a bűnesettől a zsidó nép kivonulásáig tartó történelmi időszakban?

1Móz 4,4; 8,20; 12,7–8; 13,18; 26,24–25; 33,18–20

.....

.....

.....

.....

.....

2Móz 20,24–25

.....

.....

Jób 1,5

.....

„A történelem kezdetén minden családfő saját családjának a papja volt. Ábrahám napjaiban a papságot az elsőszülött fiú kiváltságának tekintették.” (Ellen G. White: *Patriárkák és próféták*, 367. o.)

Noha a különböző áldozati formák rendszerezett összefoglalását Mózes 3. könyvében találjuk (1–7. fejezet), ez nem azt jelenti, hogy addig ne lettek volna áldozatok, vagy bemutatásuk nem az ott leírt formában történt volna. A kivonulás korát (i. e. XV. sz.) megelőző időszakban is olvasunk áldozatokról a Bibliában.

2 Mikor és mi tette szükségessé a korábbi gyakorlat megváltoztatását, egyetlen hely és papi rend kijelölését?

2Móz 25,8. 40; 28,1

.....

.....

3Móz 17,5. 7–9

.....

.....

A szent sátor elkészülte után csakis itt lehetett áldozatot bemutatni, és csak a papok közreműködésével. Isten közöttük lakozott, az Őneki szánt áldozatokat értelemszerűen az Ő hajlékához kellett vinniük. Ez a gyakorlat egyúttal arra is alkalmas volt, hogy tudatosítsa Isten valóságos jelenlétét a nép lelkében. Az idézett szakaszból azt is megértjük, hogy az eredeti rendet formai és tartalmi torzulás fenyegette, ami szintén szükségessé tette, hogy csak egyetlen helyen, a papok felügyelete mellett folyjék az áldozatok bemutatása. Ez jelentett biztositékot arra, hogy eredeti jelentése és a benne rejlő mennyei tanítás torzítatlanul fennmarad.

„A kézzel készített szent hely »az igazinak csak másolata, mennyei dolgok ábrázolata« volt (Zsid 9,24. 23). Mózes földi szentélyt épített a megmutatott minta szerint. Pál apostol kijelenti, hogy a sátor és a templomi szolgálathoz szükséges edények mind a mennyei dolgok ábrázolásai voltak (Csel 7,44; Zsid 9,21. 23). János apostol azt mondja, hogy ő látta a mennyben lévő szentélyt. Ez a mennyei szentély, amelyben Jézus szolgál értünk, tulajdonképpen a nagy eredeti szentély. Az a szentély, amelyet Mózes épített, csak a másolata volt ennek a mennyei szentélynek.”

„Isteni rendelkezésre Lévi törzsét elkülönítették a szentély szolgálatára... Most Izráel elsőszülöttei helyett Lévi törzsét választotta ki az Úr a szentély szolgálatára... A papság tisztsége azonban Áron családjára korlátozódott. Az Úr előtt csak Áron és fiai szolgálhattak, míg a törzs többi tagja a szent hajlék és berendezése gondját viselte, és a papok szolgálatában segédkezett, ugyanakkor nem mutathattak

be áldozatot, nem füstölögtethettek a jóillat-tétel oltárán, sem a szent dolgokra nem tekinthettek, ha azok befedetlenek voltak.” (I. m., A szentély és szolgálata; 367. o.)

3 Milyen célt szolgált az ószövetségi áldozati rendszer, és mi állt a naponta folyó jelképes szolgálat középpontjában? Hogyan érthette meg egy hívő izraelita a megváltás lényegét, és hogyan kérhetett részt abból önmaga számára?

3Móz 17,11; 4,29–30

.....

.....

Zsid 9,22

.....

„A szent sátor és később a templom szolgálatai által a nép naponként oktatást nyert Krisztus haláláról és papi szolgálatáról, és ez figyelmüket évente egyszer a Krisztus és Sátán között folyó nagy küzdelem záró eseményére irányította, a világegyetem büntől és bűnöstől való végső megtisztítására.

A bűnbánó bűnös a sátor ajtajához hozta áldozatát, és kezét az áldozati állat fejére téve megvallotta bűneit, így jelképesen áthárítva őket az ártatlan áldozatra. Saját kezűleg ölte meg az áldozatot, melynek véré a pap a szentélybe vitte, és a kárpit felé hintette, amely mögött a megszegett törvényt tartalmazó frigyláda volt. E szertartás által a bűnt jelképesen áthárították a szentélyre.” (I. m., 377., 373. o.)

„Nem önmagában – és önmagától – szerez a vér engesztelést. A személy élete határozza meg a vér értékét, és a vérnek csak annyi értéke van, amennyi az életnek. Ennek okáért egy bűnös lény vérének nem volt elfedező ereje. Ugyanezen okból viszont Krisztus vérének végtelen elfedező ereje van. Az Ő vére elfedezést szerez, de csakis »a benne lévő élet által«...

A megváltás terve a vérrel szerzett engesztelésben gyökerezik. Az ember a bűn miatt elveszítette az élet jogát, amit tehát ezennel vissza kellett adnia Istennek, akinek köszönhető az élet. Isten kegyel-

mes végzésében gondoskodott a menedékről, és a törvényszegő élete helyett egy másik életet fogadott el. Mivel a test élete a vérben van, azért a helyettes áldozat vérének is kiontották, és a tényleges vétkező vére helyett annak vérének mutatták be Istennek az oltáron. Mielőtt azonban erre sor kerülhetett volna, a vétkezőnek azonosulnia kellett a helyettes áldozattal, kezét az áldozat fejére kellett helyeznie, és meg kellett vallania, »*hogy mi az, amiben bűnössé lett*« (3Móz 5,5), továbbá, hogy méltó a halálra. A »csere« szellemét tulajdonképpen ez a mozzanat fejezi ki: a helyettes áldozat a vétkező helyébe lép, és meghal helyette; a bűn, a bűnösség szükségképpen a helyettes áldozatra hárul, amelyet alávételnek a büntetésnek. Az áldozat megölése után a vért – az élet jelképét – az oltár szarvaira kente a pap, amely cselekmény egyrészt a zálogba adott élet, másrészt a törvény igazságos voltának elismerése volt, amely igényt tartott e helyettesre...

Az a vér, melyet az oltár szarvaira kentek, egy olyan állat vére volt, amelynek bünt tulajdonítottak. Az állat azért halt meg, mert a bünt reá helyezték. Az oltárra felkent vér tehát bűnnel megterhelt vér volt. E vér úgy írta fel a bünt az oltár szarvaira, mintha vastollal jegyezték volna fel. A vétkező halálát a helyettes áldozatban is feljegyezték ezáltal. Feljegyezték, hogy az az élet, amely a bűn miatt elvétel, visszatartott annak, aki adta azt: Istennek. Feljegyezték a törvénynek való jogos megfizetést. Feljegyezték továbbá, hogy valaki megtagadott és Isten kezébe helyezett egy elpazarolt életet – egy emberét, aki belátta és elismerte bűnét.» (M. L. Andreasen: *Az ószövetségi szentély és az evangélium*, 134–136. o.)

Az egész ószövetségi áldozati rendszer a bűnről, annak következményéről és a szabadulás módjáról szólt. A bűnök lemosása, eltörlése, az engesztelés állt a középpontjában. Ennek a fontosságát kellett minden egyes hívő embernek a szívébe, lelkébe, értelmébe vésni. A bölcs Isten gondoskodott róla, hogy mindez ne csupán tanítás legyen, hanem látható, személyesen átélhető, megrázó tapasztalat: valakinek, még ha állatnak is, a szenvedését, az elmúlását kellett látni, annak tudatában, hogy én okoztam, az én bűneim idézték elő halálát. A büntől csak élet feláldozásával, azaz vér árán lehet szabadulni, ezért az áldozat és annak vére állt a jelképes cselekmények középpontjában.

„Amiképpen Krisztus mennybe ment és megjelent Isten előtt, hogy

vérével megmentse a bűnbánó hívőket, úgy hintette a pap a szentélyben – a naponkénti szolgálat közben – az áldozat vérére a bűnös érdekében. Miközben szabaddá tette a bűnbánó bűnöst a törvény átkától, Krisztus vére magát a bűnt nem törölte el, hanem az felírva marad a szentélyben a végső engesztelésig – ugyanúgy az árnyékszolgálatban is a bűnért való áldozat vére elvette a megtérő ember bűnét, de a bűn a szentélyt terhelte a nagy engesztelési napig.” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, 376. o.)

4 Mikor és milyen módon tisztult meg a szentély az áthárított bűnöktől? Minek az előképe volt ez?

3Móz 16,29–34

.....

.....

.....

„Évenként egyszer, a nagy engesztelési napon, a főpap belépett a szentek szentjébe, hogy megtisztítsa azt. Az ott végzett szolgálat tette teljessé az egész év során végzett szertartásokat.

Az engesztelés napján két kecskebakot hoztak a szent sátor ajtajához, és sorsot vetettek rájuk, »egyik sorsát az Úrért, a másik sorsát Azázelért«. A bakot, amelyre az Úrért való sors esett, meg kellett ölniük a nép bűnéért hozott áldozatul. A papnak be kellett vinni a bak vérére a kárpit mögé, és rá kellett hintenie a kegyelem trónjára. »Így szerezzen engesztelést a szenthelynek, Izráel fiainak tisztátalanságai és vétkei miatt, mindenféle bűnei miatt; így cselekedjék a gyülekezet sátorával is, amely közöttük van, az ő tisztátalanságaik közepette.«

»És tegye Áron mind a két kezét az élő bak fejére, és vallja meg felette Izráel fiainak minden hamisságát és minden vétkét, mindenféle bűneit; és rakja azokat a bak fejére, azután küldje el az arra való emberrel a pusztába. Hogy vigye el magán a bak minden ő hamisságukat kietlen földre, és hogy bocsássa el a bakot a pusztában.«

Mindaddig, amíg a bakot ily módon el nem küldték, a nép nem tekinthette magát szabadnak bűnei terhe alól. Minden egyes embernek meg kellett sanyargatnia lelkét, miközben az engesztelés folyt.

Minden munkát félretettek, és Izráel egész gyülekezete Isten előtti ünnepélyes megalázkodásban töltötte a napot, imádkozva, böjtölve, mély önvizsgálatot tartva.

Az engeszteléssel kapcsolatban az évenkénti szolgálat által fontos igazságokat tanult meg a nép. Az év folyamán bemutatott bűnért való áldozatokban Isten a bűnös helyett helyetttest fogadott el; azonban az áldozat vére nem végzett teljes engesztelést a bűnért. Csupán eszköz volt, hogy a bűnt a szentélyre hárítsák. A véráldozat bemutatásával a bűnös elismerte a törvény tekintélyét, bevallotta törvényszegése bűnét, és kifejezte Krisztusba vetett hitét, aki elveszi a világ bűneit; de nem vált teljesen szabaddá a törvény kárhoztatásától. Az engesztelés napján a főpap, miután áldozatot mutatott be a gyülekezetért, a vérrel a szentek szentjébe lépett, és azt a törvénytáblák fölötti »kegyelem trónjára« hintette. Így tettek eleget a törvény előírásainak, mely a bűnös életét követelte. Ezután a pap – mint közbenjáró – magára vette a bűnöket, majd elhagyva a szentélyt, magán hordozta Izráel bűnének terhét. A sátor ajtajánál kezeit a kecskebak fejére tette, és megvallotta fölötte »Izráel fiainak minden hamisságát és minden vétkét, mindenféle bűneit... rakva azokat a bak fejére«. Amikor a kecskebakot a bűnökkel együtt elküldték, vele együtt úgy tekintették azokat, mint amiktől a nép örökre megszabadult. Ilyen volt »a mennyei dolgok ábrázolatának és árnyékának« szolgálata (Zsid 8,5).

Ahogy a végső engeszteléskor az őszinte bűnbánók bűnei eltöröltenek a mennyei könyvekből, hogy soha többé emlékezés se legyen róluk, úgy vitettek el a bűnök az árnyékszolgálatban is a pusztába, hogy a gyülekezet örökre megszabaduljon tőlük.” (I. m., 374., 376. o.)

5 Mit és kit jelképeztek a szentély egyes berendezési tárgyai, amelyeket a szertartások során használtak?

Zsid 9,2–5; 10,19–20

a)

„A szent kenyereket – mint szüntelen áldozatot – mindig az Úr előtt tartották. Így a mindennapi áldozat részét képezték. Ezeket szent kenyereknek vagy »színkenyereknek« nevezték, mivel mindenkor az

Úr színe előtt voltak. Azt szimbolizálták, hogy az ember testi-lelki tápláléka egyaránt Istentől függ, és ezeket csak Krisztus közbenjárása által nyerheti el. Isten mennyei kenyérrel táplálta Izráelt a pusztában, és még mindig az Ő jóságától függték, mind a testi táplálék, mind a lelki áldások tekintetében. A manna és a szent kenyerek Krisztusra mutattak előre, az élő kenyérre, aki mindenkor Isten előtt áll értük. Ő maga mondta: »Én vagyok amaz élő kenyér, amely a mennyből szállott alá.« (Ján 6,48–51).” (I. m., 373. o.)

b)

.....

„Az Izráel imáival felszálló tömjénfüst Krisztus érdemeit és közbenjárását jelképezi; tökéletes szentségét, amely hit által népének tulajdoníttatik, és amely egyedül képes a bűnös lények imádatát Isten előtt elfogadhatóvá tenni. A szentek szentjének kárpitja előtt a szüntelen közbenjárás oltára áll, a szentély előtt pedig a folytonos engesztelés. Vérrrel és tömjénnel kellett Istenhez közeledni – a nagy Közbenjáróra utaló jelképekkel, aki által a bűnösök Jahvéhez közeledhetnek, és aki egyedül képes kegyelmet és üdvösséget adni a bűnbánó léleknek.” (I. m., 371.)

c)

.....

„Isten frigidában őrzött törvénye volt az igazság és ítélet zsinórmértéke. Ez a törvény halálra ítélte a törvénszegőt; a törvény fölött azonban ott volt a kegyelem trónja, amelyen Isten jelenléte nyilatkozott meg, és ahonnan – az engesztelés érdeme folytán – a megtérő bűnös bocsánatot nyert. Így jelképezte a szentélyszolgálat Krisztus megváltásunkért végzett munkáját: »Irgalmasság és hűség összehalmozkodik, igazság és békesség csókolgatják egymást.« (Zsolt 85,11).” (I. m., 366. o.)

d)

.....

A szentély ablaktalan, zárt helyiség volt. Megvilágításáról a folyamatosan égő hétágú gyertyatartó gondoskodott. Különös gonddal őrködtek a lángot tápláló olaj utántöltésén, hiszen ennek hiányában kialudt volna a fény, sötétség borult volna a szentélyre. Mindez Jézus Krisztus személyére és művére mutatott előre, aki a „világ világossága”, akinek az eljövetele, a megváltás ígérete és reménysége nélkül azonnal sötétség borult volna világunkra a bűn megjelenését követően. Az egész emberi történelem az Ő megváltói személyének és munkájának fényében zajlik. Ennek hiányában a halál és sötétség uralná világunkat.

e)

.....

6 Mi tette idejétmúlttá az ósidók óta érvényben lévő áldozati rendszert? Mire kívánta Isten ráirányítani minden őszinte hívő ember figyelmét?

Luk 23,45

.....

Zsid 9,9; 10,4. 2; 9,9. 23–26

.....

.....

.....

.....

A kárpit kettészakadásának természetfölötti tapasztalata Isten kegyelmének és jóakarátának jele volt a Messiást elutasító népe iránt. Rá akarta irányítani a választott nép figyelmét arra a roppant jelentőségű üdvtörténeti eseményre, amelyre több mint ezer éve minden áldozat előremutatott. Meghalt az igazi áldozat, akinek a halála egyszer és mindenkorra elégséges az egész világ bűneinek eltörlésére. Az isteni élet feláldozása után megkezdődhetett a valóságos szolgálat az igazi, mennyei templomban (Zsid 8,2. 5) a bűnbánó bűnösökért,

az igazi pap és főpap, Isten Fia révén. Ez volt az a szolgálat, amelyre a jelképek 1500 éve próbálták felkészíteni Izráelt. Erre kellett volna előretekinteniük, ennek az elérézését felismerniük és hitben követni igazi főpapjukat a mennyei templomba ugyanúgy, ahogyan korábban a földi papokkal tették, amikor azok eltűntek a templom falai között és kárpítja mögött.

Pál apostol ezt a hatalmas igazságot kívánta megértetni a hagyományok gyakorlását tovább folytató zsidó kortársaival – sajnos nagyrészt hiába. A kereszténység nagy tömegei előtt is ismeretlen ez a létfontosságú igazság, a középkori torzulások és a Biblia elhanyagolása miatt. Kérdés azonban, hogy nekünk, akik ismerjük és valljuk, többet jelent-e pusztán ismeretnél, nagyobb szerepet játszik-e az életünkben, segít-e a bűn elleni küzdelmünkben?

Ajánlott olvasmány ehhez a témához:

E. G. White: *Pátriárkák és próféták*, A szentély szolgálata c. fejezet

L. M. Nelson: *A szentélyszolgálatról egyszerűen*

M. L. Andreasen: *Az ószövetségi szentély és az evangélium*

S. N. Haskell: *A kereszt és árnyéka*

„TESTET ALKOTTÁL NEKEM”

A Szentírás a megváltás leghatalmasabb titkaként mutatja be azt, hogy Krisztus, Isten Fia emberként született meg a Földön. A következőkben a Megváltó „testtéléletét” és az abban foglalt evangéliumot tanulmányozzuk.

1 Hogyan tesz bizonyosságot az Írás arról, hogy kétezer évvel ezelőtt, Betlehemben valóban Isten Fia, a Szentháromság egyik személye született meg emberi testben?

Mát 1,23

.....

Ján 1,1

.....

Ján 1,14/a

.....

Gal 4,4

.....

„Isten megváltó műve az alázat diadala a gőg felett. Ahogy Sátán felvulkodottságában egyre följebb és följebb törekedett, Isten éppen ellenkezőleg, egyre mélyebben alázta meg magát, hogy az elbukott embert fölemelje. Isten alázatának legmélyebb pontja a Golgota keresztje volt, ahol Isten Fia elszenvedte a kárhozat büntetését mindazok helyett, akik majd hinni fognak Benne, és igénylik az Ő áldozatát

bűneik váltságaképpen. A megváltási terv e középponti eseményének legfontosabb előzménye pedig a betlehemi születés volt: az a pillanat, amelyben megvalósult az örök időktől fogva létező terv, amely lehetővé tette a nagy áldozatot. Az isteni lény emberi testben és természetben jelent meg, gyámoltalan csecsemőként, kiszolgáltatottan; emberi szemmel nézve is a legszerényebb körülmények közé érkezett, hogy megvívja harcát az Ellenséggel, és győzzön.

Ember és Isten csodálatos egyesülése! Jézus kiségíthette volna emberi természetét, hogy ellenálljon gyengeségének, ha istenségéből erőt és kitartást merített volna, azonban teljességgel az ember szintjére szállt alá, hogy beteljesedjék az Írás. Isten Fia tudatosan vállalta a megváltás tervét, ismerte megalázkodásának összes fokozatát, amelyeken keresztül kell mennie, hogy megbűnhődjék a halálos ítélet alatt gyötrődő világért. Milyen mélységes megalázkodás volt ez! Ámulatba ejtette az angyalokat. Nyelv nem írhatja le, képzelet nem érhet fel hozzá soha. Az örökkévaló Ige hajlandó volt arra, hogy testté legyen. Isten emberré lett. (...)

A menny felségését a bűnös, elítélt emberért alázták meg. Krisztus mélyebbre és mélyebbre szállt megalázottságában, míg végül nem volt nagyobb mélység, amit elérhetett volna, hogy felemelje az embert jellembeli tisztátalanságából.” (Review and Herald, 1900. szeptember 4.)

2 Miért volt feltétlenül szükséges, hogy a Megváltó „mindenben hozzánk hasonló” emberré legyen?

Zsid 4,15 „Mert nem oly főpapunk van, aki ne tudna megindulni gyarlóságainkon, hanem aki megkísértetett mindenekben, hozzánk hasonlóan, de bűn nélkül.” (Pontosított fordításban.)

Róm 8,3

.....

Gal 4,4–5

.....

Zsid 2,14–18 „Mivel tehát a gyermekek testből és vérből valók, Ő is hasonlatosképpen részese lett azoknak, hogy a halál által meg-

semmisítse azt, akinek hatalma van a halálon, tudniillik az ördögöt, és megszabadítsa azokat, akik a haláltól való félelem miatt teljes életükben rabok voltak. Mert nyilván nem angyalokét vette fel, hanem az Ábrahám magváét vette fel. Annakokáért mindenestől fogva hasonlatosnak kellett lennie az atyafiakhoz, hogy könyörülő legyen és hű főpap az Isten előtt való dolgokban, hogy engesztelést szerezzen a nép bűneiért. Mert amennyiben szenvedett, Ő maga is megkísértetvén, segíthet azokon, akik megkísértetnek.” (A kiemelt rész pontosított fordításban olvasható.)

„Csodáljuk Üdvözítőnk áldozatát, hogy a mennyei trónt jászollal, a hódoló angyalok társaságát az istálló állataival cserélte fel. De ez csak kezdete volt bámulatos megalázkodásának. Már az is határtalan leereszkedés lett volna Isten Fia részéről, ha azt az emberi természet ölti magára, amely az Édenben élő Ádámé volt a bűnbeesés előtt. Ám Jézus akkor vállalta az emberi természet felvételét, amikor azt a bűn már négyezer éve gyengítette. Ádám bármelyik leszármazottjához hasonlóan alávetette magát mindannak, ami az átöröklés hatalmas törvénye miatt megtörténik. Hogy mi e törvény működésének következménye, azt Jézus földi őseinek történelme mutatja be. Ezzel az örökséggel jött világunkba, hogy osztozzon bánatunkban, kísértéseinkben, s hogy példát mutasson a büntelen életre.”

„Az Ige nem hagy kétséget afelől, hogy Jézus nem csupán emberi külsőt öltött, hanem fogantatásával és születésével valóságosan, teljesen emberré lett. Emberi természetet örökölt, annak minden terhével és fogyatkozásával együtt, éppen olyat, mint bármely más ember a Földön. Ez nemcsak azt jelentette, hogy emberként ki volt téve éhségnek, fáradságnak, betegségnek és csüggedésnek, hanem azt is, hogy a kísértés éppúgy ostromolta őt, mint bármelyikünket. Nem volt magától értetődő számára, hogy nem vétkezett – ellenkezőleg, erkölcsi tisztasága naponkénti komoly hitküzdelem gyümölcse volt.

Zsid 4,16 hiányos mondata: »Ábrahám magváét vette fel«, a szövegkörnyezet alapján egyértelműen az emberi természet felvételére utal, mégpedig nem teremtéskori, tökéletes, hanem a bűn által megrontott állapotában. Elkerülhetetlen volt, hogy így legyen, hiszen testlételének legfőbb üzenete éppen az, hogy Jézus azokkal a lényekkel azonosult, akiken segíteni akart – vagyis a bűnösökkel.

Az Úr Jézus súlyos áldozatot hozott, hogy ott találkozhasson az emberrel, ahol van. Nem angyalok természetét vette magára, hiszen nem angyalokat menteni jött. Ábrahám magján segít. *»Nem azért jöttem, hogy az igazakat hívogassam, hanem a bűnösöket a megtérésre.«* Krisztus az emberi természet magára öltésével segíti az emberiséget.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, eredeti lapszám: 48–49.; 97. levél, 1898)

Jelentősége van a galatabeliekhez írt levélből idézett igében annak a kifejezésnek is, hogy Isten Fia „asszonytól lett”. Jézus eljöhett volna rangrejtve, emberi alakban a Földre, hiszen járt már itt földi születése előtt is, és többekkel találkozott az ószövetségi hithősök közül. A megváltó áldozathoz azonban szükséges volt, hogy megszülessék valóságos emberként, hogy ember édesanyjától mindazt örökölje, amit az emberiség mint terhet hordoz a bűneset óta. Istentől személyiségének azonosságát, Máriától az emberiség genetikus örökségét kapta – így egyesült benne az isteni és az emberi. Isten Fia egy lett közülünk, hogy győzelme jogán mi is elnyerhessük az istenfiúság kiváltságát.

3 A Szentírás az igaz és a hamis prófétaág megkülönböztetésénél a „testben megjelent Krisztusról” szóló tanítást tekinti próbakőnek. Miért éppen ez leplezi le a hamis tanítókat?

1Ján 4,2–3

.....
.....

Az idézett igeszakasz eredeti, görög nyelvű szövegében a „test”-nek fordított kifejezés (*sarx*) az Újszövetségben következetesen átvitt értelmű jelentésben szerepel (lásd pl. Róm 8,8-at, ahol a szó szerinti jelentés egyenesen értelmezhetetlen volna). Egyes fordítások, amelyek igyekeznek érzékeltetni a különbséget a testet jelölő másik görög szóhoz (*szóma*) képest, a „*sarx*”-ot húsnak, hústestnek fordítják. A jelképes bibliai szóhasználatban az emberi természetet jelöli annak tönkrement, bűnre hajló állapotában, amilyen mindannyiunké akaratlanul, születésünktől fogva.

A Biblia nemcsak azt a meglepő tanítást közli tehát, hogy Jézus emberi természete a miénkkel azonos volt, de ezt az igazságot olyan

alapvető tényezőként mutatja be, amely nélkül a megváltás műve nem érhető meg kellő mélységben. Jézus győzelme ugyanis csak ember voltának fényében evangélium: a bűntől szenvedő emberek számára a testté, emberré lett Krisztus büntelen élete a bűntől való szabadulás kézzelfogható reménységét hordozza. Ha megfosztjuk az Üdvözítőt emberi volta teljességétől, küzdelmét és győzelmét színjátékká alacsonyítjuk le, a Megváltót pedig gyakorlati életpélda helyett elvont eszménnyé tesszük, magasan felettünk álló, elérhetetlen lényvé, akit távolról csodálhatunk, de nem követhetünk. Isten Fiának önkéntes megalázkodása nem állt meg félúton: valóban addig szállt egyre lejjebb, „míg végül nem volt nagyobb mélység, amit elérhetett volna”.

Az „Antikrisztus lelkének” nem érdeke, hogy mindez az ember tudomására jusson – ő abban érdekelt, hogy Krisztus minél távolabb maradjon tőlünk, s ne igyekezzünk közelíteni Őhöz. És bár az Antikrisztus mesterien elegyíti az igazságot a tévedéssel, Krisztus testtelételeének megrázó igazságát sohasem hirdeti, mert éppen ez az, amit homályban akar tartani. E tanítás tehát vízváltó az igaz és a hamis megkülönböztetésénél, éppen úgy, mint az emberi jellem megítélésénél a Lélek igazi gyümölcse, amelyet Sátán nem akar és nem is képes meggyőzően hamisítani.

4 Hogyan lehetséges, hogy Jézus, bár ember volt, mégsem vétkezett soha? Mit érthetünk meg kettős (isteni és emberi) természetének titkából?

Mát 3,17

.....

Luk 1,35

.....

Zsid 4,7–9

.....

.....

„Krisztus nem szűnt meg Isten lenni, amikor emberré lett. Nem cserélte le isteni természetét az emberire, hanem meglévő istenségére öltötte föl az emberi természetet. Miközben teljes valójában emberként élt közöttünk, teljes valójában Isten is maradt – természetében egyidejűleg volt jelen az isteni és az emberi. Nem új lény született, hanem Isten örök időktől fogva létező Fia lett emberré, miközben tudata és személyisége változatlan maradt.

Krisztusban egyesült az isteni és az emberi, a Teremtő és a teremtmény. Isten természete, akinek a törvényét áthágták, és a törvénszegő Ádám természete találkozott Jézusban, aki Isten Fia és ember fia...”

„Az istenség rejtélyes módon egybekapcsolódott az emberi természettel. Isten és ember eggyé lett. Ebben az egységben találunk reményiséget az elbukott emberi nemzetség számára.”

„Krisztus valóban letette ugyan az isteni hatalmat és dicsőséget, de ez nem azt jelenti, hogy megfosztotta önmagát istenségétől. Emberként is volt isteni hatalma, de nem élt vele, nem használta azt. Naponta meghozott, folyamatosan megerősített döntés volt számára, hogy nem folyamodik ahhoz az erőhöz, amely karnyújtásnyira van Tőle – s ez számunkra elképzelhetetlenül nehézé tette emberi küzdelmeit.

Isteni természete gyermekkorától fogva képessé tette Őt arra, hogy tévedhetetlenül meg tudja különböztetni a jót a rossztól, és megadta számára azt az erőt, amely lehetővé tette, hogy ellenálljon a kísértéseknek. Naponkénti gyötrő küzdelmét, melyet a Zsidókhhoz írt levél 4. fejezete jellemez, bűnre hajló emberi és büngyűlölő isteni természete közötti vívódása okozta, amelyben végül mindig lényének isteni oldala kerekedett felül, s ezáltal emberként is »tökéletességre jutott«.

Önként vette magára az ember természetét. Az Ő döntése, választása volt. Krisztus, a fölkent, emberi léttel takarta el istenségét. Egész idő alatt Isten is volt, noha nem látták Istennek. Eltakarta istenségének azokat a megnyilvánulásait, melyek a világmindenségben imádatot és csodálatot váltottak ki. Földi tartózkodása idején is Isten volt, de elrejtette istenségét, s az ember alakját és formáját öltötte magára. Emberként járt a Földön. Szegénnyé lett értünk, hogy szegénysége által mi gazdagok lehessünk.” (Ellen G. White, 141. kézirat, 1901; Signs of the Times, 1896. július 30.; Review and Herald, 1900. szeptember 4.)

A Zsidókhoz írt levél 10,20 felhívja figyelmünket az ótestamentumi szentély egyik berendezési tárgyára, amely mint jelkép, az ígevers tanúsága szerint a testté lett Krisztust ábrázolta. A szentélyt és annak legbelső, elkülönített részét, a „szentek szentjét” elválasztó kárpitról van szó, amelynek egyik – emberi szemek előtt elrejtett – oldala az Isten trónusát, a „kegyelem királyi székét” jelképező frigyláda felé nézett, míg másik oldala az emberi világ, a szolgálatot végző papok felé. A Megváltó természetének emberi oldalát jelképező felületet a naponkénti bűnért való áldozatok során az áldozati állatok vérével hintették meg, mintegy kiábrázolva még azt is, hogy Jézus emberi lényét, noha a bűntől tiszta maradt, végül a mások bűnei fogják majd beszennyezni... Ebben a jelképben a kárpit nemcsak elválaszt, hanem össze is köt, mint ahogyan Krisztus kettős természete is hidat képezett a lázadó ember és a büngyülő Isten között.

5 Hogyan, mi által lehetséges az ember számára Krisztus követése – azaz a bűn felett győzelmes, tiszta élet?

2Pét 1,3–4

.....

Jogosan merülhet fel a kérdés mindezek után: követhető-e valóban Krisztus életpéldája, ha az Ő tökéletes erkölcsi tisztaságát vele született isteni természete tette lehetővé? Az angyal ezt mondta Máriának: „Ami születik is, szentnek hívatik...” Járhatunk-e a legszentebb lény nyomában mi emberek, akik nem születünk szentnek?

A Péter leveléből idézett íge megvilágosítja az ember megszentelődésének titkát: hit által részesülhetünk az isteni természetben. **Ami Jézus számára született adottság volt, tanítványai számára hit által elnyerhető ajándék.**

A „testben megjelent Krisztus” tehát nem a „természetes” ember hasonlatosságában, hanem az újjászületett ember hasonlatosságában jelent meg. Az újjászületett emberben változatlan ugyan a bűnre hajló emberi természet, de egyidejűleg egy másik, isteni természete

te is van, amely eredetileg nem a sajátja, hanem újjászületésekor lett ennek részesévé. Ez az isteni természet megváltozott gondolkodás-módban, erkölcsi tisztánlátásban, és abban a képességben mutatkozik meg, hogy az ember általa folyamatos kapcsolatban maradhat Isten Lelkével, s a mennyei forrásból erőt meríthet ahhoz, hogy ellenálljon a kísértéseknek. Ez a kettősség küzdelemhez vezet, de ebben a küzdelemben már győzhetünk, ahogyan Mesterünk is győzött – nem emberi erővel, amely által ez lehetetlen volna, hanem nálunk, sőt az ellenségnél is hatalmasabb erő birtokában. Isten nem fosztott meg minket semmitől, ami a bűn feletti győzelemhez szükséges: rendelkezésünkre áll a teljes fegyverzet (Eféz 6,11–16). Követhetjük tehát Jézus élet-példáját, de nem úgy, hogy megtanulunk egy bizonyos „módszert”, hanem kifejezetten *Őáltala*. Abban a tapasztalatban lehet részünk, amelyről Pál apostol így számol be: *„Krisztussal együtt megfeszítetttem. Élek pedig többé nem én, hanem él bennem a Krisztus; amely életet pedig most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, aki szeretett engem és önmagát adta érttem.”* (Gal 2,20)

„Ha bármi olyat kellene elviselnünk, amiben Jézusnak nem volt része, akkor Sátán azt állíthatná, hogy Isten ereje nem elégséges számunkra. Ezért Jézus »megkísértetett mindenekben, hozzánk hasonlóan«. Kiállt minden olyan próbát, amely minket is érhet, és a maga részére nem vett igénybe olyan erőt, amelyet Isten nem kínál nekünk is, ingyen. Emberként találkozott a kísértéssel, és legyőzte azt az Istentől kapott erő által... Élete tanúsítja, hogy mi is engedelmessé válhatunk Isten törvényének.

Ember volta az emberi család közösségébe vonta Krisztust, isteni lénye pedig Isten trónjához kapcsolta. Emberfiaként példát adott az engedelmességre – Isten Fiaként erőt ad, hogy engedelmeskedni tudjunk.”

„Sokakban az az elképzelés él, hogy a munka egy részét nekik kell elvégezniük. Krisztusba vetették bizalmukat a bűnbocsánatot illetően, ezt követően azonban már a saját erőfeszítéseikkel igyekeznek igaz életet élni. Ezek az erőfeszítések azonban szükségszerűen kudarcra vannak ítélve. Jézus világosan kijelentette: »Nálam nélkül semmit sem cselekedhettek.« (Ján 15,5) Növekedésünk a kegyelemben, örömünk, hasznosságunk – mindez a Krisztussal való egységünktől függ. Vele

való, naponként és óránként megvalósuló közösségünk által, az Őbenne maradás által kell növekednünk a kegyelemben. Jézus nem csupán szerzője vagy kezdeményezője hitünknek, hanem Ő a bevégzője is. Ő az első és az utolsó mindenben.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, eredeti lapszám: 24.; *Krisztushoz vezető lépések*, eredeti lapszám: 69.)

6 Miben hasonlít ránk, és mennyiben különbözik tehát tőlünk Jézus, az embernek Fia?

Fil 2,5–8.....

.....

.....

.....

Ján 14,30 (és az eddig olvasott igék alapján)

.....

.....

„Meváltónk azonosította magát a mi emberi szükségleteinkkel és gyengeségeinkkel. Azért esedezett és könyörgött, hogy új erőtartályokat nyerjen Atyjától, s ennek nyomán felvértezve léphessen a kötelességteljesítés és a próbák mezejére. Jézus minden tekintetben példakép számunkra. Testvérünk erőtlenségeinkben, mert »megkísértetett mindenben, hozzánk hasonlóan«. De büntelen lévén, természete visszariadt a gonosztól, hűséges és állhatatos volt mindazokban a lelki küzdelmekben és gyötrelmekben, amelyeket a bűn világában el kellett viselnie.” „Magára vette természetünket, és győzött, hogy az Ő természetét magunkra véve mi is győzhessünk. Bűn testének hasonlóságába öltözötten büntelen életet élt.” (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*, Az ima kiváltsága c. fejezetből; *Jézus élete*, A hegyi beszéd c. fejezetből)

Különös belegondolni, de Krisztus olyan mélyen alázta meg önmagát, hogy egy lett saját teremtményei közül. Emberi természete, amelyet földi édesanyjától örökölt, azonos volt a miénkkel, ezért a kísértéssel szemben ugyanolyan küzdelmet folytatott, amelyet mi is. Az a tény, hogy születésétől fogva isteni természete is volt, nem jelentett

könnyebbséget számára: ebből mindössze az a különbség fakad, hogy Jézus gyermekkorától kezdve, teljes életében tökéletes volt – mi, akik vétkeztünk, ebben a tekintetben már nem érhetjük Őt utol. A Jézust ért kísértések valószínűleg nem egy az egyben voltak azonosak a mieinkkel – nehéz elképzelni, hogy durva és alantas bűnök komolyan megkörnyékezhették volna –, hanem a kísértés és a vele folytatott harc jellege lehetett hasonló. Továbbá Jézusnak, mivel büntelen volt, nem kellett megküzdenie a beidegződött, szokássá vált bűn hatalmával sem – ezt az előnyt azonban sokszorosan ellensúlyozta Sátán támadásainak sokasága és koncentrált volta: az evangéliumokból arra következtethetünk, hogy a sötétség összes hatalma abban a törekvésben egyesült, hogy Jézust személyes bűnre, vagy legalábbis küldetése feladására készítse. Azzal a kísértéssel is meg kellett küzdenie földi élete utolsó percéig, hogy a bármikor rendelkezésére álló isteni hatalmával éljen („Ha Isten Fia vagy...”), és így megmeneküljön a szenvedésektől (ez a kísértés bennünket soha nem gyötörhet). De Ő „megalázta magát, engedelmes volt halálig” ebben a tekintetben is. „Jézust menyeyei lények tisztelete vette körül korábban, és mindenkor rendelkezésére állt az abszolút hatalom. Éppoly nehéz feladat volt számára, hogy az emberi mivolt lehetőségein belül tartsa magát, mint amilyen nehéz nekünk, embereknek a megromlott emberi természet fölé emelkedni, isteni természet részesévé lenni. Krisztus a legszigorúbb próbatétel alá vettetett: összes képességének teljes erejét igényelte, hogy ellenálljon annak a hajlamnak, hogy isteni hatalmát felhasználva kiszabadítsa magát a veszedelmes helyzetekből, diadalmaskodva a sötétség fejedelmének hatalmán.” (Review and Herald, 1875. ápr. 1.)

*Az e beti adomány
a könyvevangélista munkát támogatja.*

A GOLGOTA ÁRNYÉKÁBAN

Megváltásunk terve nem Ádám bukása után született. „*Ama titoknak kijelentése volt, amely örök időktől fogva el volt hallgatva.*” (Róm 16,25) Isten és Krisztus kezdettől tudtak Sátán hitehagyásáról, elpártolásáról, és arról, hogy az ember is elbukik a hitehagyó megtévesztő befolyása miatt. Isten előre látta a bűn létrejöttét, és gondoskodott e rettenetes veszély fogadtatásáról és leküzdéséről. Végtelen volt a világ iránti szeretete, ezért kötelezettséget vállalt arra, hogy odaadja egyszülött Fiát, „*ha valaki hisz Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen*” (Ján 3,16).

A megváltási terv már a Föld teremtése előtt létrejött, hiszen Krisztus „a Bárány, aki megöletett e világ megalapítása óta”, ám a világegyetem uralkodója is küzdött magával, hogy halálra adja-e Fiát a bűnös emberiségért. De „békesség tanácsa” volt kettejük között. Az Atya egyszülött Fiát adta, a Fiú pedig vállalta, hogy magára veszi a bűn átkát és szégyenét, a bűnét, amely annyira gyűlöletes a szent Isten előtt, hogy az Atyát és Fiát elválasztja egymástól. Krisztus leereszkedik a nyomor mélységeibe, hogy megmentse az elveszett emberiséget.

1 Földi életében Krisztus tudatosan szembenézett-e a kereszthalállal?

Fil 2,8/b

„Már az is kimondhatatlan megalázkodás lett volna, ha Isten Fia akkor veszi fel az emberi természetet, amikor Ádám még ártatlanságban élt az Édenben. Ám Jézus akkor öltötte magára természetünket, amikor

az emberiséget már négyezer éve gyengítette a bűn.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 49. o.)

Jézus még ennél is jobban megalázkodott. Mindvégig tudta, hogy az út vége a kínos kereszthalál lesz, sőt a külső sötétség, az Atyától való elszakadás semmihez nem hasonlítható rettegése. És ennek ellenére „*engedelmes volt haláláig, mégpedig a keresztfának haláláig*”.

2 Keresztelő János tanúságtevése mennyiben utalt a Golgotára? *Ján 1,29*

„Még maga Keresztelő János sem értette e szavak fontosságát: »*Isten ama báránya*«. A Mórija hegyén Ábrahám hallotta fia kérdését: »*Atyám... hol van az égőáldozatra való bárány?*« Az apa így felelt: »*Az Isten majd gondoskodik az égőáldozatra való bárányról, fiam.*« (1Móz 22,7–8) A kosban, amelyről Isten gondoskodott Izsák helyett, Ábrahám annak jelképét látta, aki majd meghal az emberek bűneiért.

Ésaiás is vázolja ezt a képet, amikor a Szentlélek által az Üdvözítőről jövendöl: »*Mint bárány, mely mészárszékre vitetik... de az Úr mindnyájunk vétkét Őreá veti.*« (Ésa 53,7. 6). Izráel népe nem értette meg a tanítást. Közülük sokan úgy tekintettek az áldozatokra, ahogyan a pogányok saját áldozataikra – ajándéknak szánták azokat, melyekkel saját maguk engesztelhetik ki az istenséget. Isten arra vágyott, hogy megértesse velük: az Ő szeretetéből fakad az az ajándék, amely megbékélteti őket Vele.” (I. m., 112–113. o.)

Keresztsegekor Jézusban még inkább megerősödött és tudatosá vált az a meggyőződés, hogy Ő a Bárány, aki megöletett a világ megalapítása óta.

3 Ki volt az első, akinek Krisztus megjelentette majdani kereszthalálát? *Ján 3,14–16*

„Ez a témakör Nikodémusnak már ismerős volt. A felemelt kígyó jelképe világossá tette számára az Üdvözítő küldetését. Amikor Izrael fiai közül sokan haldokoltak a tüzes kígyók marásától, Isten megparancsolta Mózesnek, hogy készítsen egy rézkígyót, és helyezze el magasan, a gyülekezet közepén... Jézus Krisztust jelképezte. Ahogyan a pusztító kígyókra hasonlító képmást felemelték gyógyulásuk érdekében, úgy jelenik meg a Megváltó is *»bűn testének hasonlóságában«*... Arra szolgált, hogy gondolataikat a Megváltóra irányítsa.

Krisztus tudta magáról, hogy Ő az, aki bűneinket a saját testében viszi fel a fára. A Nikodémussal folytatott beszélgetés során Jézus feltárta a megváltás tervét és az Ő küldetését. Ezt követően egyetlen tanításában sem magyarázta el ilyen részletesen, lépésről lépésre ezt a munkát, amelyet minden ember szívében el kell végezni, aki öröklí a mennyek országát... Amikor végül Jézust fölemelték a keresztre, Nikodémus visszaemlékezett az Olajfák hegyén elhangzott tanításra: *»Amiképpen felemelte Mózes a kígyót a pusztában, akképpen kell az ember Fiának felemeltetnie...«* Abból a titkos beszélgetésből származó világosság beragyogta a keresztet a Golgotán, és Nikodémus meglátta Krisztusban a világ Megváltóját.” (I. m., 176–177. o.)

4 Milyen események nyomán és hogyan próbálta Krisztus felkészíteni tanítványait az Ő áldozatával kapcsolatos eseményekre?

Mát 16,16. 21

.....

.....

„Krisztus földi munkásságának vége gyorsan közeledett. Élesen kirajzolódtak előtte az események, amelyek felé haladnia kellett. Mielőtt emberi testet öltött volna, látta az utat, amelyen végig kell mennie, hogy megmentse, ami elveszett. Minden, amit el kellett szenvednie, a szívét szaggató fájdalom, minden egyes sértés, minden nélkülözés ismert volt számára, mielőtt letette koronáját és királyi palástját, s lelépett a trónról, hogy istenségére emberi természetet öltson. Eléje tárult a bölcsőtől a Golgotáig vezető út. Ismerte a rá váró kint, mégis

ezt mondta: »Íme jövök, a könyvtekercsben írva van felőlem, hogy teljesítsem a Te akaratodat.« (Zsolt 40,8–9)

Mindig maga előtt látta küldetésének eredményét. Küzdelemmel és önfeláldozással telt életébe örömet hozott a tudat, hogy munkája nem lesz hiábavaló. Azáltal, hogy életét adja az ember életéért, visszanyeri a világot az Isten iránti hűségnek. Bár először a vér keresztségében kell részesülnie, a világ bűnösségét ártatlan lelkének kell hordoznia, s kimondhatatlan gyötrelem árnyéka borul rá, mégis úgy döntött, hogy az előtte álló örömért elszenvedti a keresztet, és nem törődik a gyalázzal.

Szolgálatának választott társai elől még rejtve voltak a Jézus előtt kitárulkozó események, de közelgett az idő, amikor látniuk kell szenvedését. Látniuk kell majd, ahogyan Őt, akit szerettek és akiben bíztak, ellenségei kezére adják, s a Golgota keresztségére feszítik. Nemsokára el kell hagynia őket, hogy látható jelenlétének vigasza nélkül nézzenek szembe a világgal. Jézus tudta, milyen keserű gyűlölettel és hitetlenséggel üldözik majd őket, s fel akarta készíteni tanítványait a megpróbáltatásokra.

Arra készült, hogy szól nekik nemsokára bekövetkező szenvedéseiről... Előbb alkalmat adott, hogy megvallják hitüket, s ezáltal megerősödjenek a rájuk váró próbára... Mind ez ideig semmit sem mondott nekik szenvedésével és halálával kapcsolatban...» (I. m., 410. o.)

De most, hogy csatlakozni mertek Péter vallástételéhez – *„Te vagy a Krisztus, az élő Isten Fia”* –, elérkezett az idő, hogy fellebbenjen előttük a jövőt eltakaró fátyol: *„Ettől fogva kezdi Jézus jelenteni tanítványainak, hogy neki Jeruzsálemba kell menni, és sokat szenvedni a vénektől, a főpapoktól és az írástudóktól, és megöletni, s harmadnapon feltámadni.”* (Mát 16,21)

5 Milyen fogadtatásra talált tanítványai körében a szenvedéseiről és haláláról szóló kijelentés, és miért? Hogyan kísérte végig Jézus életútját a meg nem értés miatti szenvedés?

Mát 16,22–23

.....

.....

Péter Cézárea Filippinél kifejezte a tizenkettő hitét. „Azonban a tanítványok még távolról sem értették meg Krisztus küldetését teljes mélységében. Bár a papok és vének ellenállása és hamis magyarázatai nem térítették el őket Jézustól, mégis nagy zavart okoztak bennük... Neveltetésük hatása, a rabbik tanítása, a hagyomány hatalma befolyásolta az igazságról alkotott nézeteiket. A világosság drága sugarai időről időre rájuk ragyogtak Jézusról, sokszor mégis olyanok voltak, mint akik sötétben tapogatóznak...

Péter szerette Urát, Jézus mégsem dicsérte meg, amiért így nyilvánította ki vágyát, hogy megóvja Őt a szenvedéstől. Péter szavai nem olyanok voltak, amelyek segítségül vagy vigasztalásul szolgáltak volna Jézusnak az előtte álló nagy próbában. Nem álltak összhangban Isten kegyelmi szándékával az elveszett világ iránt, sem az önfeláldozás leckéjével, amelyet Jézus a saját példájával tanított. Péter nem akarta látni a keresztet Krisztus életművében. Szavai éppen ellentétes hatást keltek, mint amit Krisztus szeretett volna elérni követőinél, s a Megváltó indíttatást kapott, hogy kimondja az egyik legkeményebb dorgálást, amely valaha is elhagyta ajkát...

Keserű lecke volt Péter számára, és nehezen tanulta meg, hogy Jézus Krisztus földi útja gyötrelmen és megaláztatáson keresztül vezet. A tanítvány vonakodott osztozni Urával a szenvedésben.” (I. m., 412., 15., 416. o.)

6 Hol éri el tetőfokát az értetlenségből táplálkozó ellenállás?

Mát 26,7–8. 12

.....

.....

.....

„A méltatlankodva kiejtett szavak – »*Mire való ez a tékozlás?*« – élénken Jézus elé idézték a valaha hozott legnagyobb áldozatot: önmagá odaajándékozását az elveszett világért. Az Úr oly bőkezűen bánt emberi családjával, hogy ne lehessen azt mondani: többet is tehetett volna. Jézus odaajándékozásával Isten az egész mennyet adta. Emberi szemszögből nézve az ilyen áldozat könnyelmű tékozlás. Az emberi

okoskodás szerint az üdvösség egész terve a kegyelem és a javak tékozlása... A mennyei sereg joggal tekinthet nagy csodálkozással az emberi családra, amely visszautasítja, hogy felemeljék és elhalmozzák a Krisztusban megnyilvánuló határtalan szeretettel. Joggal kiálthatnának fel: Miért ez a nagy tékozlás?

Az elveszett világért szerzett engesztelésnek azonban teljesnek, elégségesnek és tökéletesnek kellett lennie. Krisztus áldozata túláradoán bőséges volt, hogy elérjen minden teremtett lélekhez... Nem menekül meg minden ember, a megváltás terve mégsem pazarlás, bár nem teljesül minden, amiről bőkezűsége gondoskodott.

Krisztus elmondta Mária tettének jelentőségét, és ezzel többet adott, mint amennyit Ő kapott. Megváltónk így szólt: *»Mert hogy ő ezt a kenetet testemre töltötte, az én temetésemre nézve cselekedte azt.«* Mária cselekedete éppen azt a tanítást hordozta, amelyre a tanítványoknak szükségük volt, hogy meglássák: Krisztusnak örömet okozna, ha kifejeznék iránta érzett szeretetüket. Ő volt a mindenük, s nem ismerték fel, hogy hamarosan elveszítik, és akkor már nem ajánlhatják fel neki nagy szeretetéért érzett hálájuk jeleit. Krisztus elhagyta a mennyei udvarokat, hogy az emberiség életét élje, magányosságát a tanítványok soha nem értették, és nem értékelték eléggé. Gyakran szomorú volt, mert tanítványaitól nem kapta meg azt, amit adniuk kellett volna.” (I. m., 565–566. o.)

7 Hogyan szemlélteti Jézus az önfeláldozó szeretetnek, a világ alaptörvényének lényegét?

Ján 12,24–25; 15,12–13

.....

.....

.....

.....

„Jézus Krisztus egy természeti képpel mutatta be jövőjét, hogy a tanítványok megértsék. Küldetésének igazi célját halálával éri el. Amikor a gabonamag a földbe hull, elhal, kikel, és termést hoz. Ugyanígy Jézus halála is gyümölcsöt fog hozni Isten országá számára.

A földbe temetett mag gyümölcsöt terem, s az abban lévő magot azután ismét elvetik. Így a termés megsokszorozódik. Hasonlóképpen Krisztus halála a Golgota keresztyén gyümölcsöt terem az örök életre... A saját életét megtartó gabonamag nem teremhet gyümölcsöt. Egyedül marad. Krisztus megmenthette volna magát a haláltól. Ha azonban így dönt, egyedül marad... Jézus ezzel az igazsággal köti össze az önfeláldozás leckéjét, amelyet mindenkinek meg kell tanulnia: *»Aki szereti a maga életét, elveszíti azt, és aki gyűlöli a maga életét e világon, örök életre tartja meg azt.«* (I. m., 623. o.)

AZ UTOLSÓ HÉT ESEMÉNYEI

1 Mikor és hogyan nyilvánította ki Jézus, hogy Ő valóban a megígért Messiás, Izráel királya? Felismerte-e a sokaság az ószövetségi prófécia beteljesülését? Miért nem osztozott Jézus a sokaság örömeiben?

Luk 19,29–44, vö. Zak 9,9

.....

.....

.....

.....

.....

.....

„Krisztus a zsidó királyi bevonulási szokás szerint járt el. Olyan állaton ült, amilyeneken Izráel királyai is, s amelyről a prófécia megjövendölte, hogy a Messiás így jön majd el országába. Amint felültették a csikóra, hangos diadalkiáltás remegtette meg a levegőt. A sokaság éltette a Messiást, királyát. Jézus most fogadta a hódolatot – ezt azelőtt sohasem engedte meg –, s ezért tanítványai bizonyosnak gondolták, hogy most teljesülnek boldog reményeik: láthatják Őt trónra lépni. A sokaság meg volt győződve arról, hogy eljött a felszabadulás órája...

...Földi életében Jézus még sohasem engedett meg ilyen ünneplést. Világosan látta előre a következményeket, a kereszthalált. Célja az volt, hogy nyilvánosan előlépjen mint Üdvözítő. Fel akarta hívni népe figyelmét az áldozatra, amely megkoronázza küldetését a halott

világért. Mialatt a nép Jeruzsálemben gyülekezett, hogy megünnepelje a húsvétot, Ő, a valóságos Bárány önként elkülönítette magát mint áldozatot. Szükséges, hogy egyháza minden elkövetkező korban komolyan elmélkedjen haláláról, és tanulmányozza áldozatát, amely a világ bűneiért történt. Minden ezzel kapcsolatos tényt kétség nélkül igazolni kell. Szükséges, hogy mindenki tekintete Őrá irányuljon, s a nagy áldozatot megelőző eseményekre éppoly figyelmet kell fordítani, mint magára az áldozatra. Ilyen megmozdulás után, amely Jézus jeruzsálemi bevonulását kísérte, mindenki figyelni fogja gyors közeledését a végső helyszínhez.

A diadalmas bevonulással kapcsolatos eseményekről széltében-hosszában fognak beszélni, s mindenki Jézusra gondol majd. Keresztre feszítése után sokan visszaemlékeznek ezekre az eseményekre, megpróbáltatásával és halálával összefüggésben. Ez elvezeti őket a próféciakutatáshoz, s meggyőződnek róla, hogy Jézus volt a Messiás. Így mindenfelé megsokszorozódik a hitre térők száma...

A világ korábban sosem látott ilyen diadalmenetet. Nem hasonlított a föld híres hódítóiéhoz. Nem követte szomorú foglyok oszlopa, sem hadizsákmány. A Megváltót a bűnös emberekért végzett szeretetmunkájának dicső eredményei kísérték. Sátán hatalmából megmentett foglyok voltak ők, Istent dicsérték szabadulásukért.

...Az örvendezés közepette, amikor mindenki hódolattal adózott neki, Izrael királya könnyekre fakadt. Nem az öröm könnyei voltak ezek, hanem a kimondhatatlan kínok könnyei és sóhajai. A sokaságra is hirtelen szomorúság szállt. A dicsőítő hangok elhallgattak. Sokan sírva fakadtak, mert együtt éreztek a bánattal, amelyet pedig nem is értettek.

Jézus könnyei nem a szenvedéseit előlegezték meg. Közvetlenül előtte volt a Getsemáne, ahol hamarosan rettenetes sötétség árnyékolja be. Odalátszott a juhok kapuja is, amelyen át századok óta vezették az áldozati állatokat. Nemsokára Neki nyílik meg ez a kapu, az igazi, nagy áldozatnak, akinek a világ bűneiért hozott áldozatára mutattak mindezek a felajánlások. Nem messze emelkedett a Golgota, közelgő haláltusájának helyszíne. Mégsem a kegyetlen halálára emlékeztető képek miatt sírt fájdalmasan az Üdvözítő. Ez nem önző bánat volt. Saját haláltusájának gondolata nem félemlítette meg nemes, önfel-

áldozó lelkét. Jeruzsálem látványa hasított Jézus szívébe – Jeruzsálemé, amely visszautasította Isten Fiát, megvetette szeretetét, nem hagyta magát meggyőzni hatalmas csodái által, s az életére tör. Láttá, milyen bünt követett el Jeruzsálem Üdvözítőjének elvetésével, s mivé lehetett volna, ha elfogadja Őt, aki egyedül gyógyíthatta volna meg. Ő eljött, hogy megmentse, hogyan mondhatna le róla?” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 481–484. o.)

A fentiek után gondolkozzunk el azon, miért fogadta el most Jézus a királyt megillető dicsőítést, amit visszautasított a kenyérszaporítás után? (Lásd Ján 6,15 és folytatását.)

Jézus Jeruzsálem feletti sírása mennyiben mutat előre a végső ítéletre? Hogyan tekint az igaz Bíró még elkárhozott teremtményeire is?

2 Hová vitt Jézus első útja Jeruzsálemben? Hogyan állította vissza Isten templomának igazi rendeltetését? Milyen küzdelem vette kezdetét ezzel az eseménnyel?

Mát 21,12–16. 23; 22,15; 23,34–38

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Jézus szolgálata kezdetén is, éppen húsvét ünnepe előtt kiűzte a templomból az árusokat és a pénzváltókat. Már akkor kinyilvánította ezzel, hogy Ő a templom Ura és az ott folyó áldozatbemutatók szerzője. Akkor még a nép vezetői közül is sokan meggyőződtek messiási küldetéséről. Később, amikor Jézus a nép, a „bűnösök” és a vámszedők között végezte munkáját, s látták, hogy nem vállalja a politikai felszabadító szerepét, szembefordultak vele. A templomba pedig visszatértek a kereskedők és a pénzváltók. Az utolsó húsvét előtt Jézus szomorúan tapasztalta, hogy Isten háza ismét „kalmárság házává” és „latrok barlangjává” vált.

„Jézus átható tekintete újból végigpásztázta a templom megszenteltelenített udvarát. Minden szem Őfelé fordult. Pap és főember, farizeus és pogány döbbsen tisztelettel nézett Jézusra, aki a mennyei király fenségével állt előttük. Lényén átvillant istensége, s olyan méltósággal és dicsőséggel ruházta föl, amelyet még sohasem nyilvánított ki. A hozzá legközelebb állók olyan messze húzódtak tőle, amennyire csak a tömeg engedte. Minden hang elcsitult. Kibírhatatlannak tűnt a mély csend. Krisztus megszólalt, olyan erővel, hogy viharként rázta meg az embereket: *»Meg van írva: Az én házam imádság házának mondatik. Ti pedig azt latrok barlangjává tettétek.«* (Mát 21,13) Hangja kúrtszóként zengett a templomban. Arcán a neheztelés emésztő tűzhöz hasonlított. Hatalommal parancsolta meg: *»Hordjátok el ezeket innen!«* (Ján 2,16)

Senki sem merészelt megkérdőjelezni hatalmát. Papok és kereskedők, állataikat maguk előtt hajtva, menekültek színe elől.

Egy idő múltán a papok és vezetők visszamerészkedtek a templomba. A pánik elültével aggodalmaskodni kezdtek, vajon mi lesz Jézus következő lépése. Azt várták, hogy elfoglalja Dávid trónját. Csendesen visszatértek, hallották a férfiak, nők és gyerekek Istent dicsérő hangját. Amikor beléptek, döbbsen álltak meg a csodálatos jelenet láttán. Látták, ahogy a betegek meggyógyulnak, a vakok visszanyerik látásukat, a süketek hallásukat, s akik bénák voltak, most örömmel ugrándoznak. A gyerekek örültek legjobban. Jézus meggyógyította betegségeiket, karjába vette őket, engedte, hogy hálásan megcsókolják. Némelyikük elaludt a vállán, miközben tanította a népet. A gyerekek boldogan zengték dicséretét. Ismételtették az előző nap hozsánáit, pálmaágakat lengettek diadalmasan a Megváltó előtt. A templom újra és újra visszhangozta kiáltásaikat: *»Áldott, aki jő az Úrnak nevében!«* (Zsolt 118,26) *»Imé, jön néked a te királyod; igaz és szabadító Ő!«* (Zak 9,9). *»Hozsánna a Dávid fiának!«* (Mát 21,9) (I. m., 496–497. o.)

Gondolkodjunk el azon, hogy a mi istentiszteleteinken nincsenek-e az „imádság házához” méltatlan dolgok, amelyek megfoszthatnak bennünket Isten áldásaitól?

Jézus eddig nem bocsátkozott vitába az írástudókkal, el akarta kerülni a nyílt összeütközést. Ezért is tette szolgálata fő központjává a Jeruzsálemtől távol eső északi országrészt, Galileát. Most azonban

„tudta, hogy eljött az Ő órája”, s hamarosan befejezi földi küldetését. A kereszthalála előtti napokat a fővárosban akarta tölteni, bár tudta, hogy a zsidó vezetők minden módon az elvesztésére törekednek (lásd: Mát 16,21). Az írástudók által provokált nyilvános vitákban Krisztus mennyei bölcsességéről győződhettek meg. Nyilvánvalóvá tette azt is, hogy a szívükbe lát, és a nép előtt is leleplezte képmutatásukat, amivel még inkább kiváltotta gyilkos indulataikat. Jézus nem provokálta ezeket a vitákat, sőt a leleplező, ítéletet hirdető szavait is mély fájdalom hatotta át.

„Krisztus felháborodása a képmutatás, a nagy bűnök ellen irányult, amelyekkel az emberek saját lelküket pusztítják, becsapják a népet, tisztességtelenek Istennel. A papok és vezetők megtévesztő okoskodásában látta a sátáni tevékenységet. Élesen, mélyrehatóan fedtte meg a bűnt, de egyetlen szót sem szólt bosszúból. Szent harag töltötte el a sötétség fejedelmével szemben, de nem volt ingerült... A farizeusok és a szaduceusok egyaránt elhallgattak. Jézus szólította tanítványait, készült elhagyni a templomot, nem mint legyőzött, akinek vissza kell vonulnia ellenségei elől, hanem mint aki befejezte munkáját. Győztesként távozott a küzdelemből.” (I. m., Jaj a farizeusoknak c. fej.)

3 A nép vezetőinek magatartásával szemben mi adott Jézusnak erőt és reménységet, hogy kereszthalála nem lesz hiábavaló?

Ján 12,20–24. 27–32

.....

.....

.....

.....

„Ebben az időben úgy tűnt, hogy Krisztus munkáját keserves kudarc kíséri. Győzött a papokkal és farizeusokkal vívott küzdelemben, de nyilvánvaló volt, hogy sohasem fogják elfogadni Messiásnak. Megtörtént a végső szétválás. Tanítványai számára az ügy reménytelennek tűnt. Krisztus azonban közeledett munkája bevégzéséhez. A nagy esemény, amely nemcsak a zsidó nemzetet, hanem az egész világot is

érinti, hamarosan bekövetkezik. Amikor Krisztus hallotta a sóvárgó kérést: *»Látni akarjuk Jézust«* (Ján 12,21), amelyet visszhangzott az egész éhező világ kiáltása, öröm járta át a szívét, és így szólt: *»Eljött az óra, hogy megdicsőíttessék az embernek fia.«* (Ján 12,23) A görögök kérésében meglátta nagy áldozata eredményét, aratását. Amikor egykor a napkeleti bölcsek eljöttek, hogy megtalálják Krisztust földi élete kezdetén, úgy jöttek most, élete végén az emberek Nyugatról...

Eljött Krisztus megdicsőülésének órája. Ott állt a kereszt árnyékában, és a görögök érdeklődése megmutatta Neki, hogy az áldozat, melyet hozni készül, sok embert vonz majd Istenhez. Tudta, hogy a görögök hamarosan olyan helyzetben látják majd Őt, amilyenről nem is álmodtak. Látják, amint Barabbás, a rabló és gyilkos mellé állítják, akit a választás alapján szabadon engednek Isten Fia helyett. Hallják, amint a papoktól és főemberektől befolyásolt nép dönt. S a kérdésre: *»Mit cselekedjem hát Jézussal, akit Krisztusnak hívnak?«* – ezt a választ adják: *»Feszíttessék meg!«* (Mát 27,22) Krisztus tudta, hogy az emberek bűneiért így szerzett engesztelés révén országa létrejön, s kiterjed az egész világra. Helyreállítóként fog munkálkodni, s Lelke győzedelmeskedik. Egy pillanatra a jövőbe tekintett, s hallotta a hangokat, melyek a föld minden részén hirdetik: *»Ímé az Istennek ama bányája, aki elveszi a világ bűneit.«* ...Azonban magát az utat, amelyen ennek a megdicsőítésnek végbe kell mennie, Krisztus sohasem tévesztette szem elől. A pogányok begyűjtésének az Ő közelgő halála után kellett bekövetkeznie. A világ csakis halála által menekülhet meg. Mint a gabonamagnak, az ember Fiának is úgy kellett a földbe vettetnie és meghalnia, eltemettetnie, azonban újra élni fog.

A görögök üzenete, amely előre jelezte a pogányok begyűjtését, Jézust emlékeztette egész küldetésére. Elvonult előtte az egész megváltási terv attól kezdve, hogy a mennyben eltervezték, egészen a halálig, amely oly hamar várt rá. Titokzatos felhő borította be Isten Fiát. A közelében állók érzékelték a homályt. Jézus elmerült gondolataiban. Végül gyászos hangja törte meg a csendet: *»Most az én lelkem háborog; és mit mondjak? Atyám, ments meg engem ettől az órától!«* (Ján 12,27)

Krisztus a jövőbe tekintve már itta a keserű poharat. Mint ember megborzongott az elhagyatás órájától, amikor látszólag még Isten is

elhagyja, amikor mindenki látja Őt ostoroztatni, verettetni és kínoztatni. Visszaretent a nyilvános megszégyenítéstől, és a szégyenletes, megalázó haláltól, amikor mint a legnagyobb bűnössel bánnak Vele. A sötétség erőivel vívott küzdelmének előrevetülése, az emberi törvényszegés szörnyű terhének átérzése és az Atya bűn miatti haragja okozta, hogy Jézus elcsüggedt, és arcát a halál sápadtsága lepte el.

Azután engedelmességet mutatott Atyja akarata iránt. Így szólt: *»De azért jutottam ez órára. Atyám, dicsőítsd meg a Te nevedet!«* Sátán uralmát egyedül Krisztus halála által lehetett megtörni. Csak így lehetett az embert megváltani, Istent megdicsőíteni. Jézus beleegyezett a haláltusába, vállalta az áldozatot. A mennyei Felség egyetértett azzal, hogy mint a bűnök hordozója szenvedjen. *»Atyám, dicsőítsd meg a Te nevedet!«* – mondta. Amint Krisztus kiejtette e szavakat, válasz érkezett a fölötte lebegő felhőből: *»Meg is dicsőítettem, és újra megdicsőítem.«* (Ján 12,28) Krisztus egész élete – a bölcsőtől addig, amíg ezek a szavak elhangzottak – Istent dicsőítette, s az eljövendő próbában isteni-emberi szenvedései valóban megdicsőítik Atyja nevét.” (I. m., A külső udvarban c. fej.)

4 Elfogatása előtti utolsó együttlétükkor Jézus hogyan fejezte ki tanítványai iránti ragaszkodását, féltő szeretetét?

Luk 22,15; Ján 13,1

.....

.....

.....

Ján 14,18; 15,13–15; 17,11. 24

.....

.....

.....

(Ajánlott olvasmány: Ján 13–17. fejezetei)

„Krisztus tudta, hogy eljött az idő, hogy eltávozzék ebből a világból, és Atyjához menjen. Szerette az övéit ezen a világon, szerette őket

mindvégig. Jézus most már a kereszt árnyékában volt, és szívét fájdalom gyötörte. Tudta, hogy elárulásának órájában elhagyatott lesz. Tudta, hogy a legmegalázóbb eljárással, amelynek csak a bűnösöket szokták alávetni, adják majd halálra. Ismerte azok hálátlanságát és kegyetlenségét, akiknek a megmentéséért jött. Tudta, hogy milyen nagy az áldozat, amelyet meg kell hoznia, és hogy milyen sok ember számára hiába hozza meg áldozatát. Mindezt előre tudta, és természetesen erőt vehetett volna rajta megaláztatásának és szenvedésének gondolata. Jézus azonban a tizenkettőre tekintett, akik testvéreiként voltak Vele eddig, és akiknek – miután túljutottak a szégyenteljes, szomorú és fájdalmas bánásmódon, amelyet Jézussal szemben elkövettek – nem marad más, csak az, hogy küzdjenek, harcoljanak ebben a világban. Jézus gondolatai arról, hogy neki magának mit kell elszenvednie, mindig összekapcsolódtak a tanítványaival való törődéssel. A róluk való gondoskodás foglalta el az első helyet gondolataiban.” (I. m., A szolgák szolgája c. f.)

5 Hogyan alapított keresztalálára mutató emlékünnepet Krisztus a pászkavacsorán?

Luk 22,26; Ján 13,4–8

.....

.....

.....

.....

Milyen gondolatok foglalkoztatták a tanítványokat még az utolsó vacsorán is? Hogyan akarta Jézus a szívükbe vésni, mi az igazi nagyság? Milyen megtisztulás jelképe a lábmosás?

Mát 26,26–29

.....

.....

.....

Milyen jelképeken keresztül érthették meg, hogy személyesen értük is szenved majd Krisztus? Mit jelenthet ma is számunkra az úrvacsora?

.....

.....

.....

„Tanítványai önző lelkülete szomorúsággal töltötte el Jézust, de nem vitakozott velük. Ehelyett olyan példát adott nekik, amelyet sohasem felejtenek majd el. Irántuk való szeretetét nem lehetett megzavarni vagy kioltani. Krisztus tudta, hogy az Atya mindent az Ő kezébe adott, s hogy Ő Istentől jött és Istenhez megy. Krisztus teljesen tudatában volt istenségének, azonban félretette királyi koronáját és királyi öltözetét, s szolgaként jelent meg. Földi életének egyik utolsó cselekedete volt az, hogy alázatosan körülkötötte magát egy kendővel, és betöltötte egy szolga szerepét...

Amikor Jézus körülkötötte magát egy kendővel, hogy lemossa lábukról a port, akkor ezzel a cselekedetével az elidegenedést, a féltékenységét és a gőgöt kívánta lemosni szívükről. Ez sokkal több következménnyel járt, mint poros lábuk lemosása. Akkor és ott még egyikük sem készült fel a Krisztussal való közösségre. Amíg nem jutottak el Krisztus segítségével az alázatosság és a szeretet állapotába, addig nem készültek fel arra, hogy részt vegyenek a húsvéti vacsorán, vagy részesüljenek az emlékszolgalatban, amelyet Krisztus éppen meg akart alapítani. Szívüknek meg kellett tisztulnia. A büszkeség, a haszonlesés vitákat és gyűlöletet szül, Jézus azonban mindezt lemosta róluk, mivel legmósta a lábukat. Ez érzéseik változását idézte elő. Jézus, amikor rájuk tekintett, már azt mondhatta nekik: *»Ti is tiszták vagytok.«* (Ján 13,10) Most már egy szívvel és szeretettel voltak egymás iránt. Alázattossá és taníthatóvá váltak. Júdást kivéve mindegyikük hajlamos volt arra, hogy a másiknak adja át a tiszteletreméltóbb helyet. Most már szelíd és hálás szívvel el tudták fogadni Krisztus szavait.

Azzal, hogy Krisztus a tanítványaival együtt vett részt a kenyér és a bor elfogyasztásában, elpecsételte magát számukra Megváltójuként. Rájuk bízta az új szövetséget, amelynek az útján mindazok, akik

elfogadják Őt, Isten gyermekeivé lesznek, Krisztussal együtt örökösök. Ezzel a szövetséggel minden áldás, amelyet a menny csak adományozhat, sőt az eljövendő élet is az övék már. A szövetséget Krisztus vérével kellett megerősíteni. A szent úrvacsora vételekor a tanítványok tartsák szemük előtt azt a végtelen áldozatot, melyet Krisztus személy szerint mindegyikünkért meghozott, annak az áldozatnak egy részeként, amelyet az egész emberi nemzetségért hozott.” (I. m., 553., 565. o.)

6 Mi okozta a nagy lelki gyötrelmet, amelyet Krisztus a Getse-máne-kertben élt át? Milyen segítséget küldött számára Isten, amikor tanítványai magára hagyták küzdelmében?

Mát 26,37–44; vö. Zsolt 5,5–6; 2Kor 5,21

.....

.....

.....

.....

.....

Luk 22,41–44

.....

.....

.....

„Eddig, valahányszor alkalom adódott rá, Jézus komolyan elbeszélgetett tanítványaival és oktatta őket. Most azonban, mikor a Getse-máne-kerthez közeledtek, különös módon hallgatag lett. Jézus gyakran felkereste ezt a kertet, hogy ott elmélkedjék és imádkozzék. Szíve azonban még sohasem volt annyira tele szomorúsággal, mint kínszenvedésének ezen az éjszakáján. Egész földi életén át Isten jelenlétének világosságában járt. Amikor olyan emberekkel került összeütközésbe, akik Sátán befolyása alatt voltak, Jézus azt tudta mondani: »Aki küldött engem, énvelem van. Nem hagyott engem az Atya egyedül, mert

én mindenkor azokat cselekszem, amelyek Őneki kedvesek.» (Ján 8,29)
Most azonban úgy látszott, mintha Jézus kirekesztődött volna Isten jelenlétének világoosságából. Most olyan volt, mint aki a bűnösök közé tartozik. Az elveszett emberiség bűnét Neki kellett elhordoznia. Az Úrnak mindnyájunk vétkét Jézusra kellett vetnie, Őrá, aki pedig bűnt nem ismert (vö. Ésa 53. f.). Olyan rettenetes, szörnyű volt számára a bűn, olyan nagy volt a súlya a véteknek, amelyet el kellett hordoznia, hogy az Atya szeretetéből való örök kizárás félelme tört lelkére. Miután megérezte, hogy Isten jogos haragja milyen rettenetes azokkal szemben, akik áthágták parancsolatait, így kiáltott fel: *»Felette igen szomorú az én lelkem mindhalálíg!«* (Mát 26,38)

Amikor Krisztus úgy érezte, hogy megszakadt, összetört az Atyával való egysége, félt, hogy emberi természetében nem lesz képes elviselni a sötétség hatalmasságaival szemben Reá váró nagy küzdelmet. Pusztai megkísértésében az emberiség sorsa forgott kockán. Akkor Krisztus volt a győztes. Most a kísértő egy végső, félelmetes küzdelemre indult – erre készült Krisztus szolgálatának három éve alatt. Minden ennek a harcnak a kimenetelétől függött. Ebben a küzdelemben minden, de minden kockán forgott. Ha Sátán ebben a harcban kudarcot szenved, akkor elveszíti minden reménységét az uralom megszerzésére. A világ országai végül Krisztus tulajdonává lesznek, Sátánt legyőzik és kivetik. Ha azonban most le tudná győzni Krisztust, akkor az egész föld Sátán birodalmává lenne, és az emberiség örökre a hatalmába kerülne. Krisztus, amikor maga előtt látta az összeütközés összes lehetséges következményét, lelke megtelt rettegéssel, mert tudta, hogy esetleges veresége az Istentől való elválasztást jelentené számára. Sátán azt sugallta az Úrnak, hogy ha vállalja a kezességet a bűnös világért, akkor örökre elszakad Istentől, ezáltal azonosulna Sátán királyságával, és soha többé nem lehetne közösségben Istennel.

Mit nyerhetett meg Krisztus ezzel az áldozattal? Mennyire reménytelennek látszott az, hogy az ember kigyógyul a hálátlanságból! Sátán a legnehezebb útszakaszon ezzel kísértette a Megváltót: Azok az emberek, akik úgy vélték, hogy több joguk van az áldásokra, mert embertársaik felett állnak, elvetettek Téged. Arra törekszenek, hogy megsemmisítsenek Téged, és az alapját, a középpontját, a pecsétjét azoknak az ígéreteknek, amelyeket mint különleges, kiválasztott

embereknek, nekik tettél. Tanítványaid egyike, aki hallgatta beszédedet, utasításaidat, és legkiválóbb munkatársaid közé tartozott, elárult téged! Legbuzgóbb követőd megtagad! Tanítványaid elhagynak!

Krisztus egész lénye visszaborzadt mindenek még a gondolatától is. Éles törként hatolt szívébe a gondolat, hogy éppen azok, akiknek a megmentéséért minden áldozatot vállalt, éppen azok, akiket olyan nagyon szeretett, közreműködnek a Sátán által szervezett összeesküvésben. A küzdelem, az összeütközés szörnyű volt. Krisztus lemérhette ezt népének, vádlóinak és elárulójának a bűnével, és a gonoszságban élő világ vétkeivel. Az emberek bűne súlyosan nehezedett Krisztusra, és Isten bűn miatti haragjának tudata összetörte benne az életet...

Isten Fiát ismét elfogta a nyugtalanság, kimerítette a kínszenvedés. A teljes kimerültségtől szinte tehetetlenül tért vissza előbbi küzdelme helyére. Szenvedése még nagyobb volt, mint előzőleg. Lelke haláltusájában verítéke olyan volt, mint a nagy vércseppek. Kínszenvedésének földi tanúi csak a ciprusok és pálmafák voltak. Leveles ágaikról súlyos harmatcseppek hullottak Jézus összetört alakjára, mintha a természet is sírva fakadt volna, amiért Alkotójának egyedül kell küzdenie a sötétség hatalmasságaival. Jézus ismét elfordult tanítványaitól, visszatért magányos küzdelmének helyszínére, s a nagy sötétség borzalmától arcra borulva esett a földre. Isten Fiának emberi természete rettegett a szörnyű megpróbáltatás órájában. Most nem imádkozott tanítványaiért, hogy hitük ne legyen ingadozó, hanem csak saját megkísértett és szenvedő lelkéért könyörgött. Elérkezett a rettenetes pillanat. Az a pillanat, amelynek el kellett döntenie a világ sorsát. Az emberiség sorsa még függőben volt. Krisztus még most is megtagadhatta volna a bűnös emberi nemzetségért meghatározott és elrendelt áldozat meghozatalát. Még letörölhette volna arcáról a véres verejtékcseppeket, és hagyhatta volna, hogy az emberek elveszenek bűneikben.

Jézus háromszor mondta el ezt az imádságot. Emberi lénye háromszor riadt vissza ettől az utolsó, minden munkáját megkoronázó áldozattól. Az emberiség egész története még egyszer elvonult a világ Megváltójának szeme előtt. Látta, hogy a törvény megszegőinek el kell veszniük, ha magukra hagyja őket. Látta az emberek tehetetlenségét. Látta a bűn hatalmát. Az elkárhozott világ jalkiáltása a szíve mélyéig hatolt. Látta a világ fenyegető végétét, és meghozta dönté-

sét. Megmenti az embereket a kárhozattól, bármibe is kerül ez neki! Elfogadja vérrel való megkeresztelését, hogy általa az elkárkoztatásra szánt milliók örök életet nyerhessenek! Krisztus elhagyta mennyei otthonát, ahol csak tisztaság, boldogság és dicsőség honol, hogy megmentsen egy elveszett juhot, a bűn által elesetté lett világot. Nem tért el a küldetésétől. Ő szerzi meg az engesztelést az emberiségnek, amely a bűnben elesett. Ebben a szörnyű válságban, amikor minden kockán forgott, amikor a szenvedés pohara remegett a szenvedő kezében, megnyílt a menny, s világosság ragyogott fel a válság órájának sötétségében. A hatalmas angyal, aki Isten előtt állott azon a helyen, amelyről Sátán levettetett, Krisztus mellé érkezett. Nem azért jött, hogy kivegye a poharat Jézus kezéből, hanem azért, hogy megerősítse az Üdvözítőt a pohár kiivására az Atya szeretetének bizonyosságával. Az angyal azért jött, hogy erőt adjon az isteni-emberi könyörgőknek. Figyelmét a megnyílt egekre irányította, és megmutatta a Megváltónak azokat a lelkeket, akik szenvedése eredményeként megmenekültek a kárhozattól.” (I. m., Getsemáne c. fej.)

JÉZUS ELFOGÁSA ÉS ELÍTÉLTETÉSE

1 Milyen bizonyosságot nyerhettek Jézus tanítványai és elfogói is arról, hogy Krisztus önként vállalta a szenvedéseket?

Ján 18,3–9

.....

.....

.....

Ján 18,10–11

.....

.....

Mát 26,52–54

.....

.....

.....

Luk 22,51

.....

„Az előbbi kínszenvedésnek semmi nyoma sem volt látható Jézuson, amikor előlépett, hogy találkozzék árulójával. Tanítványai előtt állva megkérdezte: »Kit kerestek?« Így feleltek: »A názáreti Jézust.« Jézus ezt válaszolta: »Én vagyok.« (Ján 18,4–5) Ebben a pillanatban az angyal, aki rövid idővel előbb szolgálta Jézust, odaállt a Megváltó és a csöcselék közé. Az isteni világosság fénnel árasztotta el az Üdvözítő arcát,

és egy galambhoz hasonló árnyék esett alakjára. Az isteni dicsőség jelenlétében a gyilkos indulatoktól megszállott tömeg egy pillanatil sem tudott megállni. Hátrátantorodtak. Júdás, a papok, a vének, a katonák halottként estek a földre.

Az angyal visszavonult, és a világosság elhalványult. Jézusnak alkalma lett volna elmenekülni, de ott maradt. Megdicsőülten állt a keményszívű csoport előtt. Az elfogására érkezettek arcra borulva, tehetetlenül heverték a földön, Krisztus lábainál. A tanítványok csodálkozással és áhítattal nézték ezt a jelenetet.

Azonban a Jézust elfogni akaró sokaság egyszer csak megmozdult. A római katonák, a papok és Júdás felugrottak, és Krisztus köré gyülekeztek... A csöcselék merész lett, amikor látták, hogy Júdás megérintette azt a valakit, aki az imént megdicsőítetten állt előttük. Most már rá merték vetni kezüket Jézusra. Megkötözték a drága kezeket, amelyekkel mindig és mindenkivel csak jót cselekedett.

A tanítványok azt gondolták, Mesterük nem engedi majd, hogy elfogják. Úgy vélték, hogy ugyanaz a hatalom, amely az üldözöket halottként a földre sújtotta, most is tehetetlenné teszi azokat mindaddig, amíg Jézus és ők el nem távoznak a helyszínről. De csalódniuk kellett, és méltatlankodtak, amikor azt látták, hogy előveszik a köteleket és megkötözik Jézus kezét. Péter haragjában hirtelen kihúzta kardját, és fegyverrel próbálta megvédelmezni Mesterét, de csak annyit ért el, hogy levágta a főpap egyik szolgájának a fülét. Jézus, amikor látta, hogy mi történt, kiszabadította kezét a kötelekből – bár a római katonák erősen tartották –, és azt mondta: *»Elég eddig. – És illetvén annak fülét, meggyógyítá azt.«* (Luk 22,51) Jézus így szólt Péterhez: *»Tedd helyére szabályadat, mert akik fegyvert fognak, fegyverrel kell veszniük. Avagy azt gondolod-e, hogy nem kérhetném most az én Atyámat, hogy adjon ide mellém többet tizenkét sereg angyalnál«* (Mát 26,52–53), és minden tanítványom mellé is állítson egy légió angyalt? A tanítványok azon gondolkodtak és kérdezték magukban, Jézus miért nem menti meg magát és őket is? Az Úr ekkor hangosan ezt felelte ki nem mondott kérdésekre: *»De mi módon teljesednének be az írások, hogy így kell lenni?... Avagy nem kell-e kiinnom a poharat, melyet az Atya adott nekem?«* (Mát 26,54; Ján 18,11) (Ellen G. White: *Jézus élete*, 600–601. o.)

2 Hová vitték Jézust a főtanács kihallgatása előtt?

Ján 18,13. 19–24

.....

.....

.....

„Az Annás előtti kihallgatás még nem tartozott a lefolytatandó peres eljáráshoz. Előzetes puhatolózás és próbálkozás volt, a vád megszerkesztése céljából, a Szanhedrin hivatalos ülésének előkészítésére. Úgy látszik, Annást tekintették a legalkalmasabb személynek erre az ügyeskedésre, ravaszságban jártasságot igénylő feladatra...

Annás leleplező bizonyságokat akart kiprovokálni a Jézussal folytatott párbeszéd során. A valóságban azonban Jézus leplezte le őt, illetve a szavai mögött rejlő sötét szándékot. Figyelemre méltó azonban, hogyan tette ezt. Nem éles, kemény rábizonyítással, nem súlyosan vádló vagy indulatosan minősítő szavakkal, noha teljesen átlátott mindent, és erkölcsi érzékét bizonyára nagyon sértette Annás sötét lényé és kihallgatási módszere. Világosan és határozottan tett tanúságot az igazságról, ugyanakkor szelíd és nyugodt maradt.” (Vankó Zsuzsa: *Az ember és az igazság*, 24–25. o.)

„Az Üdvözítő szembeállította saját munkamódszereit vádlói módszereivel. Hónapokig vadásztak rá. Igyekeztek törbe csalni, és egy titkos bíróság elé hurcolni Őt, hogy hamis vád alapján elérjék azt, ami tisztességes eszközökkel lehetetlen volt. Most valósították meg szándékukat. Éjféli elfogása a csöcselék segítségével, kigúnyolása és tetteleges bántalmazása, még mielőtt elítélték vagy éppen megvádolták volna – ez volt az ő módszerük.

Tettük a törvény megsértése volt. Saját törvényük jelentette ki, hogy minden embert ártatlanként kell kezelni mindaddig, míg bűnösnek nem bizonyult. Saját törvényeik szerint nem Krisztus, hanem a papok álltak elítéltként Isten és az emberek színe előtt.

Jézus így szólt kihallgatójához: »*Mit kérdesz engem?*« (Ján 18,21) Vajon a papok és főemberek nem küldtek-e kémeket, hogy figyeljék Jézus minden mozdulatát, tevékenységét, és tegyenek jelentést minden szaváról? Nem voltak-e ezek a kémek jelen minden összejövetelükön,

és nem vittek-e jelentést a papoknak Jézus minden tettéről? »Kérdezd azokat, akik hallották, mit szóltam nekik; imé ők tudják, amiket nekik szóltam.« (Ján 18,21)

A válasz határozottsága elhallgattatta Annást. Félt, hogy Krisztus a vele szembeni eljárás módjáról is mond valamit, amit pedig szeretett volna titokban tartani. Egyik szolgálója, aki felettébb haragra gerjedt, amikor azt látta, hogy Annás elhallgatott, odalépett Jézushoz és arcul ütötte, ilyen szavak kíséretében: »Így felelsz-e a főpapnak?« (Ján 18,22)

Krisztus higgadtan felelt: »Ha gonoszul szóltam, tégy bizonyosságot a gonoszságról, ha pedig jól, miért versz engem?« (Ján 18,23) Jézus nem éles és bántó szavakkal vágott vissza. Higgadt válasza büntelen, türelmes és szelíd szívéből jött, amelyet nem lehetett feldühíteni.

Krisztus nagyon szenvedett a rossz bánásmód és a sértegetések miatt. Azoknak a kezéből és szájából, akiket Ő teremtett, és akikért végtelenül nagy áldozatot hozott, csak rosszat kapott. Személyes szenvedést okozott Jézusnak az ellentét is, amely szentségének tökéletessége és az emberi bűnök nagysága között volt. Az is nagy fájdalmat jelentett számára, hogy olyan emberek hallgatták ki, akik az ellenségei voltak. Személyes attól, hogy Sátán uralma alatt álló emberek vették körül. Krisztus tudta, hogy isteni hatalmával egy pillanat alatt a porba sújthatná kegyetlen kínzóit. Ez még nehezebbé tette számára a kihallgatás elviselését.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 603–604. o.)

3 A szanhedrin előtti éjszakai kihallgatás során mit próbáltak rábizonyítani Jézusra? Mi volt a fő ok, amely miatt egyhangúlag halálra ítélték?

Mát 26,59–68

.....

.....

.....

.....

.....

.....

„Hamis tanúkat állítottak tehát megvesztegetés útján, akik lázadásra felbujtással vádolták meg Jézust, és azzal, hogy külön kormányt igyekezett alakítani. Tanúskodásuk azonban homályosnak és ellentmondónak bizonyult. A kihallgatáson saját állításaikkal is ellentmondásba kerültek...

Jézus türelmesen hallgatta az egymással ellentétes tanúvallomásokat. A saját védelmében egy szót sem ejtett ki. Végül is vádolói belekeveredtek ellentmondásaikba, összezavarodtak, és dühbe jöttek. A kihallgatási eljárás nem jutott előbbre. Úgy látszott, hogy a papok és főemberek cselszövései kudarcot vallanak. Kajafás kétségbeesett és mindenre elszánt volt. Még egy utolsó lehetőség maradt számára: Krisztust arra kell kényszeríteni, hogy ítélje el saját magát. A főpap felkelt ítélőszékéből. Arca eltorzult a szenvedélytől. Hangja és magatartása világosan elárulta, hogy ha hatalmában lenne, azonnal leütné az előtte álló foglyot. *»Semmit sem felelsz-e? – kiáltotta. – Micsoda tanúbizonytságot tesznek ezek ellened?«* (Mát 26,62)

Jézus továbbra is megőrizte békességét és hallgatott. *»Kínóztatt, pedig alázatos volt, és száját nem nyitotta meg, mint bárány, mely mézsárszékre vitetik, és mint juh, mely megnémul az őt nyírók előtt; és száját nem nyitotta meg!«* (Ésa 53,7)

Végül Kajafás jobb kezét az ég felé emelte, és ünnepélyes eskü formájában szólította meg Jézust: *»Az élő Istenre kényszerítelek téged, hogy mondd meg nekünk, ha te vagy-e a Krisztus, az Istennek fia?«* (Mát 26,63)

Erre a felszólításra Krisztusnak választ kellett adnia, nem maradhatott csendben... Mindenki Jézust nézte, figyeltek, hogy meghallják, amit felelni fog. Ő csak ennyit mondott: *»Te mondad.«* (Mát 26,64) Úgy tűnt, mintha mennyei világosság ragyogta volna be Krisztus sápadt arcát, amikor rövid válaszához még hozzátette: *»Sőt mondom néktek: mostantól fogva meglátjátok az embernek Fiát ülni az Istennek hatalmas jobbján, és eljönni az ég felhőiben.«* (Mát 26,64)

...Krisztus szavai Kajafás szívébe és lelkébe hatoltak. Kajafás, a saduceus nem fogadta el, tagadta a feltámadás, az utolsó ítélet és az eljövendő élet tanát. Sátáni dühvel kezdett őrzöngeni.

...A szanhedrin kimondta azt az ítéletet, hogy Jézus méltó halálra; de az ellentétben állt a zsidó törvénnyel, hogy egy foglyot éjnek idején

hallgassanak ki. Törvényes ítéletet csak fényes nappal és a főtanács teljes ülésén hozhattak. Ennek ellenére az Üdvözítőt ettől fogva elítélt gonosztevőként, bűnözőként kezelték, és a legaljasabb és leghitványabb embereknek adták át, hogy gonoszul bánjanak vele... Mialatt az őrszobában várakozott törvényes kihallgatására, senki sem oltalmazta meg Őt. A tudatlan, gyülevész nép tanúja volt, milyen kegyetlenül bántak Jézussal a főtanács előtt, ezért maguknak is megengedték, hogy gyarló emberi természetük minden sátáni elemét kinyilatkoztassák. Krisztus méltóságteljes és Istenhez hasonló magatartása, szelídsége, ártatlansága, fenséges türelme Sátántól született gyűlölettel töltötte el a csöcselék szívét Jézus iránt. Az irgalmasságot és az igazságot lábbal taposták. Bűnözővel még soha nem bántak olyan embertelen módon, mint Isten Fiával.” (I. m., 610–613. o.)

4 Milyen bánásmódban volt része Jézusnak már kihallgatásai közben? Hogyan viselte a szenvedéseket, a megaláztatást? Mi volt számára a legfájdalmasabb?

Mát 26,67–68

.....

Luk 23,11; Ján 19,1–2; vö. 1Pét 2,22–23

.....

.....

.....

Luk 22,54–62

.....

.....

.....

.....

„Amikor a bírók kihirdették Jézus elítéltetését, sátáni düh kerítette hatalmába az embereket. Úgy ordítóztak, mint a vadállatok. A tömeg

kiabálva rohant Jézus felé: »Bűnös! Végezzétek ki!« Jézust darabokra szaggatták volna bírái szeme láttára, ha a római katonaság nem lép közbe, és katonai erővel meg nem akadályozza ebben a csőcseléket...

A papok és a főemberek megfeledeztek hivataluk méltóságáról, és jogtalanul jártak el Isten Fiával szemben. Aljas kifejezésekkel illették Jézust a nyilvánosság előtt. Kigúnyolták alacsony származása miatt. Kijelentették, hogy mivel önmagát hirdette ki Messiásnak, kiérdemelte a legmegszégyenítőbb halált. A legzüllöttebb csőcselék a leggyalázatosabban bánt Jézussal. Egy ruhadarabot dobtak a fejére, és ellenségei így verték arcul. Megkérdezték tőle: »*Prófétáld meg nekünk, Krisztus, kicsoda az, aki üt téged?*« (Mát 26,68) Amikor a ruhadarabot levették, egy gonosztevő Jézus arcába köpött.

...Jézus szívét mélységes bánat és sajnó fájdalom járta át. Azt a csapat azonban, amely a legmélyebb fájdalmat okozta Jézus szívének, nem ellenséges kéz mérte rá. Miközben alávetette magát egy gúnyolódásokkal teli kihallgatási eljárásnak Kajafás előtt, tanítványai egyike megtagadta Őt.

...A lealacsonyító esküdzések még alig hagyták el Péter ajkát, és a kakas hangja még a fülében csengett, amikor az Üdvözítő elfordult bírától, és szegény tanítványára tekintett. Ugyanakkor Péter is Mesterét kereste a szemével. Jézus tekintetéből mély szálnalmat és szomorúságot olvasott ki, nem volt abban semmi harag.

Jézus sápadt, szenvedő arcának, remegő ajkának, részvétet és megbocsátást kifejező tekintetének látványa nyílként fúródott Péter szívébe. Felébredt a lelkiismerete..." (Ellen G. White: *Jézus élete*, Annás és Kajafás előtt c. fej.; 615–616. o.)

5 Ki volt az, akit Jézus válaszra sem méltatott kihallgatása során?

Luk 23,6–12

.....

.....

.....

.....

.....

„Amikor Pilátus azt hallotta, hogy Krisztus Galileából való, elvitette Heródeshez, a tartomány kormányzójához, aki éppen Jeruzsálemben tartózkodott. Pilátus azt gondolta, így átháríthatja a felelősséget Heródesre. Az is eszébe jutott, hogy ezzel a lépésével megszüntetheti a Heródes és közte fennálló régi feszültséget. Reménysége be is teljesedett. Krisztus kihallgatása kapcsán a két közigazgatási tisztviselő kibékült egymással...

Heródes végeztette ki Keresztelő Jánost. Amikor Heródes először hallott Jézusról, halálra rémült, mert azt hitte, János támadt fel és tért vissza, hogy bosszút álljon rajta. Akkor ezt mondta: *»Akinék én fejét vétetem, az a János ez, ő támadt fel a halálból.«* (Márk 6,16) Heródes mégis látni szeretne volna Jézust. Most itt volt a jó alkalom, hogy megmentse egy próféta életét. Heródes azt remélte, hogy ezzel a tettel örökre száműzi a tálon eléje nyújtott véres fej emlékét. Azonkívül kíváncsi is volt. Ha a szabadon bocsátására bármiféle kilátás adódna – gondolta Heródes –, akkor Jézus bizonyára kész lenne mindent megtenni, amire kérném.

Heródes sokféle kérdést tett fel Krisztusnak, de az Üdvözítő mélyen hallgatott. A király parancsára ekkor betegeket és testi fogyatékosokat hoztak elő, és Heródes megparancsolta Krisztusnak, hogy csodátételrel bizonyítsa állítólagos hatalmát. Azt állítják, mondotta Heródes, hogy meg tudod gyógyítani a betegeket. Nagyon szeretném látni, vajon messze elterjedt hírességed nem valami hazugságon alapszik-e? Jézus nem válaszolt Heródes felszólítására...

Krisztus küldetése nem az volt ezen a világon, hogy kedvére tegyen a kíváncsiskodóknak. Ő azért jött, hogy meggyógyítsa a megtört szívű embereket. Nem maradt volna csendben, ha Heródes palotájában egy bűnétől beteg lélek sebeit kellett volna szavaival bekötöznie és meggyógyítania. Azok számára azonban egyetlen szava sem volt, akiket nem bántottak a bűneik. Azokra az isteni igazságokra, melyeket Ő mondhat, az ilyen emberek csak rátapostak volna szentségtelen lábukkal.

Krisztus mondhatott volna olyan szavakat Heródesnek, amelyek eljutnak a megkeményedett szívű király fülébe. Félelem és rettegés töltötte volna el a helytartót, ha élete minden bűnét és közeledő végezete borzalmát eléje tárja Jézus. Az Üdvözítő hallgatása azonban

a legkeményebb dorgálás volt, amit Heródesnek adhatott. Heródes elvetette az igazságot, amit a legnagyobb próféta mondott neki, és semmilyen más mennyei üzenetet nem kaphatott többé. A mennyei Fenségnek egy szava sem volt a helytartó számára. Jézus, akinek szíve mindig nyitva volt az emberi jajkiáltások előtt, és ma is nyitva van, nem hallgatta meg Heródes kéréseit és parancsait. Krisztus mindig szánalommal és megbocsátó szeretettel figyelt a bűnbánó bűnösre, de nem méltatta figyelemre Heródest. Jézus, aki a legnagyobb isteni igazságokat jelentette ki, s a leggyengédebben könyörgött a legbűnösebb és a legmélyebbre süllyedt emberért is, nem szólalt meg a dölyfös király előtt, aki semmi szükségét nem érezte az Üdvözítőnek.” (I. m., 634–636. o.)

6 Milyen küzdelmet folytatott Sátán azért, hogy a római helytartó meghozza Jézus halálos ítéletét? Pilátusnak milyen megnyilatkozásaiából láthatjuk, hogy benső meggyőződése ellenére engedett a zsidó vezetők kérésének?

Ján 18,29–40

.....

.....

Ján 19,1–16

.....

.....

.....

Mát 27,18–19. 23–24

.....

.....

Luk 23,13–15. 20–22

.....

.....

„Pilátus csalódott volt, és nem tetszett neki, ami történt. Amikor a zsidók visszatértek foglyukkal, türelmetlenül kérdezte, vajon mit akarnak, hogy Jézussal tegyen. Emlékeztette őket, hogy ő már kivizsgálta az ügyet, kihallgatta Jézust, és nem talált benne semmi kivetnivalót. Megmondta nekik, hogy egyetlen vádjukat sem tudták bizonyítani. Elküldte a foglyot Heródeshez, Galilea negyedes fejedelméhez, de ő sem talált Jézusban halálra méltó bűnt. »*Megfenyítvén őt azért* – mondta Pilátus –, *elbocsátom.*« (Luk 23,16)

Pilátus itt mutatta meg a gyengeségét. Kijelentette, hogy Jézus ártatlan volt, mégis hajlandó volt megkorbácsoltatni, hogy lecsillapítsa vádolóit. Feláldozta az igazság alapelveit azért, hogy kölcsönös engedmények adásával megegyezhessen a csöcselékkal. Ezzel azonban kellemetlen helyzetbe sodorta magát. A sokaság számolt a helytartó határozatlanságával, és még hangosabban ordítva követelte tőle a fogoly halálra ítéletét. Ha Pilátus mindjárt az első pillanatban erős és határozott lett volna, és megtagadja az ártatlan elítélését, akkor elszakíthatta volna azt a végzetes láncot, amely lelkiismeretét megkötözte, és a bűn iszonyatos fogságában tartotta egész életében...

Isten még most sem hagyta, hogy Pilátus vakon cselekedjék. Istentől küldött üzenet óvta őt attól a tettől, amit éppen el akart követni. Válaszul Krisztus imádságára, Pilátus feleségét álmában angyal látogatta meg a mennyből. Az asszony álmában találkozott az Údvözítővel, és beszélgetett is Vele. Pilátus felesége nem volt zsidó, de amikor Jézusra nézett álmában, semmi kétsége nem volt lényéről, jelleméről és küldetéséről. Isten Fejedelmét ismerte fel. Látta Őt, amikor kihallgatták a palota udvarán. Látta, hogy kezeit szorosan összekötözték, mint egy bűnözőét szokták... Mialatt Pilátus habozott, vajon mit is tegyen, egy hírnök furakodott keresztül a sokaságon, és átadta neki a levelet, amelyet felesége küldött. A levél szövege szó szerint ez volt: »*Ne avatkozz amaz igaz ember dolgába, mert sokat szenvedtem ma álmomban ömiatta.*« (Mát 27,19)

Pilátus elsápadt. Egymással összeütközésbe került érzelmei megkavarták. Miközben azonban késlekedett cselekedni, a papok és a főemberek még tovább szították az emberek indulatait. Pilátust ez cselekvésre kényszerítette. Eszébe jutott valami, amivel biztosítható volna Krisztus szabadon bocsátását. Húsvét ünnepén szokás sze-

rint szabadon bocsátották azt a foglyot, akit a nép választhatott ki... Pilátus ezért a sokasághoz fordult, és így szólt az emberekhez nagy komolysággal: *»Melyiket akarjátok, hogy elbocsássam nektek: Barabbást-e, vagy Jézust, akit Krisztusnak hívnak?«* (Mát 27,17)

A vadállatok üvöltéséhez hasonlóan hangzott fel a csöcselék válasza: *»Vidd el ezt, és bocsásd el nekünk Barabbást!«* (Luk 23,18) Hangosabban és hangosabban zendült a kiáltás: *»Barabbást! Barabbást!«* Pilátus, mivel azt gondolta, hogy az emberek nem értették meg a kérdést, ismét megkérdezte tőlük: *»Akarjátok-e azért, hogy elbocsássam nektek a zsidók királyát?«* Azok azonban ismét azt kiáltották: *»Nem ezt, hanem Barabbást!«* (Ján 18,39–40) *»Mit cselekedjem hát Jézussal, akit Krisztusnak hívnak?«* – kérdezte tőlük Pilátus (Mát 27,22). A kavargó sokaság ismét a démonokhoz hasonlóan ordította. Emberi alakban démonok voltak jelen a tömegben, és tőlük csak ez a választ érkezhetett: *»Feszíttessék meg!«* (Mát 27,22)

Pilátus zavarba jött. Nem gondolta volna, hogy ilyen messzire megy el a nép. Húzódozott attól, hogy egy ártatlan embert kiszolgáltatson a legszörnyűbb és legkegyetlenebb halálnak, amivel valakit csak sújtani lehet. Amikor kicsit lecsillapodott a hangorkán, az emberekhez fordult, és megkérdezte tőlük: *»Mi rosszat cselekedett?«* (Mát 27,23) Az ügy azonban messze túlhaladta minden ésszerű érvelés határát. A csöcselék, a papok és a főemberek nem bizonyítékot akartak kapni Krisztus ártatlansága mellett, hanem Krisztus halálos ítéletének kimondását akarták végre meghallani.

Pilátus most elküldött Barabbásért, hogy hozzák be az udvarba. Egymás mellé állította a két foglyot. Majd rámutatott az Üdvözítőre, és komoly, kérlelő hangon mondta: *»Ímhol az ember! Ímé kihozom őt nektek, hogy értsétek meg, hogy nem találok benne semmi bűnt.«* (Ján 19,4–5)

Isten Fia ott állt a palástban, melyet azért adtak rá, hogy kigúnyolják, és töviskorona volt a fején. Derékig levetkőztették. Hátán láthatóvá lettek a korbácsolás nyomai, a hosszú, borzalmas csíkok, amelyekből patakban folyt a vér. Arca vérfoltos volt, kimerültség és fájdalom látszott rajta, de még sohasem tűnt olyan szépnek, mint éppen most. Az Üdvözítő arcát semmi sem tudta elcsúfítani ellenségei szeme előtt. Minden vonása jóindulatot, alázatosságot és irgalmat sugárzott

kegyetlen ellenségei iránt. Magatartásában nem volt gyengeség, hanem a hosszú szenvedés elhordozásának ereje és méltósága sugárzott belőle. Ennek szembetűnő ellentéte volt a mellette álló fogoly. Barabbás minden vonása egy megkeményedett szívű gonosztevőre emlékeztetett, mert valójában az is volt. Ezt a különbséget a két fogoly között mindenki, aki ott volt, észrevette. A jelenlévők közül néhányan sírtak. Amikor Jézusra tekintettek, szívük megtelt részvétellel. Még a papok és a főemberek is meggyőződtek arról, hogy Jézus magatartása teljesen megfelelt isteni igényeknek.

...Pilátust bámulattal töltötte el az Üdvözítő panaszkodástól mentes türelme. Nem kételkedett abban, hogy ennek az embernek a látványa – ellentétben Barabbás magatartásával – felkelti a zsidók részvétét.

A római helytartó, bár hozzászólt a kegyetlen jelenetekhez, részvételt érzett a szenvedő fogoly iránt, akinek a magatartása még mindig olyan volt, mint egy trónján ülő királyé, bár elítélték, megkorbácsolták, folyt a vér a homlokából, és sebekről szaggatott volt a háta. A papok azonban kijelentették: *»Nekünk törvényünk van, és a mi törvényünk szerint meg kell halnia, mivelhogy Isten Fiává tette magát!«* (Ján 19,7)

Pilátus meglepődött. Semmi elképzelése sem volt Krisztusról és az Ő küldetéséről. Jóllehet élt benne a hitnek egy meghatározatlan formája Isten iránt, aki nagyobb, mint az ember. Az a gondolat, amely előzőleg egyszer már átfutott az elméjén, most határozottabb formát öltött. Azt kérdezte önmagától, hogy vajon az, aki előtte áll a kigúnyolás bíborpalástjába öltöztetve és töviskoronával megkoronázva, nem lehet-e isteni lény? Pilátus még egyszer azt ajánlotta, hogy engedjék szabadon az Üdvözítőt. *»De a zsidók kiáltozának, mondván: Ha ezt szabadon bocsátod, nem vagy a császár barátja!«* (Ján 19,12) Így ezek a képmutatók azt a látszatot keltették, mintha féltő gonddal őrizték volna a császár tekintélyét, bár a római uralom összes ellenségei közül a zsidók voltak a legelkeseredettebbek. Amikor már elég erősnek érezték magukat, azonnal kényszerítették a rómaiakat saját nemzeti és vallási érdekeik elismerésére. Amint azonban valami kegyetlen szándékukat akarták megvalósítani, akkor felmagasztalták a római császárt. Annak érdekében, hogy elhatározott tervük szerint Krisztust megöljék, hajlandók voltak a legnagyobb hűségüket kifejezni az idegen uralom iránt, amelyet egyébként szívük mélyéből gyűlöltek.

»Valaki magát királlyá teszi – tették hozzá –, ellene mond a császárnak.« (Ján 19,12) Ezzel a kijelentéssel Pilátus gyenge pontjára tapintottak, mivel a római kormányzat gyanakodott rá, és Pilátus tudta, hogy ha magatartásáról egy ilyen jelentés érkezne Rómába, ez könnyen a vesztét jelenthetné.

Tudta, hogy ha a zsidók terveit meghiúsítja Jézus szabadon bocsátásával, akkor haragjuk a legnagyobb mértékben ellene fordul, és mindent megtesznek annak érdekében, hogy bosszút álljanak rajta. Éppen tanúja volt a zsidók makacs eltökéltségének, amellyel igyekeztek kioltani Jézus életét, akit ok nélkül gyűöltek.

...Pilátus szerette volna megszabadítani Jézust. Be kellett azonban látnia, hogy ezt nem tudja megtenni úgy, hogy közben a pozícióját és érdemeit is megtartsa. Világi hatalma veszélyeztetése vagy éppen elvesztése helyett így inkább feláldozott egy ártatlan életet. Milyen sokan vannak olyanok, akik a veszteség vagy szenvedés elkerülése érdekében hasonló módon inkább feláldozzák meggyőződésüket. A lelkiismeret és a kötelesség mindig megmutatja nekünk az utat, amelyen járunk kellene, az önérdek azonban rendszerint egy másik utat jelöl meg. Evilági érdekeink általában a rossz irányba igyekeznek téríteni, de ha megalkuszunk Sátánnal, akkor ez az alku hamarosan a bűn sötét éjszakájába sodor bennünket.

Pilátus engedett a csöcselék követelésének. Ahelyett, hogy vállalta volna pozíciója elvesztésének kockázatát, inkább átadta Jézust, hogy feszítsék keresztre. Elővigyázatossága ellenére azonban éppen az történt meg vele később, amitől rettegett. Megfosztották érdemeitől, magas hivatalától, és lelkiismeret-furdalástól gyötörtén, büszkeségében megsebzetten, nem sokkal Krisztus keresztre feszítése után meghalt. Mindazok, akik megalkusznak a bűnnel, végül mindig csak bánatot és romlást nyernek jutalmul.” (I. m., 643–646. o.)

Tanulmányunkhoz ajánlott olvasmányok:

Ellen G. White: *Jézus élete*, Annás és Kajafás előtt; Pilátus előtt c. fejezetek

Vankó Zsuzsa: *Az ember és az igazság*

KRISZTUS A KERESZTEN

1 Mi volt a legsúlyosabb eseménye az emberiség Isten elleni lázadásának? Felismerhették volna-e Jézust mint Isten Fiát, megálázott állapotában is?

Márk 15,24–28

.....

.....

Márk 12,7–9. 12. (vö. Ésaías 53. fej.; 22. zsoltár)

.....

.....

Ján 7,19–20

.....

„Amint Jézust felszegezték a keresztre, erős emberek fölemelték a fát, és belökték az előre elkészített gödörbe. Ez kimondhatatlanul nagy gyötrelmet okozott Isten Fiának. Pilátus azután egy héber, görög és latin nyelvű feliratot írt, s felszegeztette a keresztre, Jézus feje fölé. Ez állt rajta: »A názáreti Jézus, a zsidók királya.« (Ján 19,19) Ez a felirat feldühítette a zsidókat. Pilátus udvarában ezt kiáltozták: »Feszítsd meg Őt!... Nem királyunk van, hanem császárunk!« (Ján 19,15) Kijelentették, hogy mindenki áruló, aki mást ismer el királynak. Pilátus azt a véleményét foglalta írásba, amit a zsidók kifejezésre juttattak. Nem volt azon semmi sértő, kivéve, hogy Jézus »a zsidók királya«. Ez a felirat tényleges elismerése volt annak, hogy a zsidók alattvalói kötelesség-

gel tartoznak a római hatalomnak. Kijelentette, hogy ha valaki Izráel királyának nevezné magát, azt ők méltónak ítélnék a halálra. A papok túl messzire mentek. Amikor Krisztus halálát tervezgették, Kajafás célszerűnek látta, hogy egy ember haljon meg a nemzet megmentése érdekében. Most nyilvánvalóvá lett a képmutatásuk. Azért, hogy elpusztítsák Jézust, készek voltak feláldozni még nemzeti létüket is.

A papok felismerték, mit tettek, és kérték Pilátust, hogy változtassa meg a felirat szövegét. Azt mondták: *»Ne írd: A zsidók királya; hanem hogy Ő mondotta: A zsidók királya vagyok.«* (Ján 19,21) Pilátus azonban haragudott magára korábbi gyengeségéért, s teljesen megvetette a féltékeny és ravasz papokat és főembereket. Ridegen felelte: *»Amit megírtam, megírtam.«* (Ján 19,22) Pilátusnál és a zsidóknál nagyobb hatalom irányította a felirat elhelyezését Jézus feje felett. Isten gondviselésében ennek az volt a szerepe, hogy gondolkodásra és a Szentírás tanulmányozására készítessen. Az a hely, ahol Krisztust keresztre feszítették, közel volt a városhoz. Minden országból ezrek tartózkodtak akkor Jeruzsálemben, és a felirat, amely a názáreti Jézust Messiásnak nyilvánította ki, megragadta a figyelmüket. Élő igazság volt ez a szöveg, amelyet egy Isten által vezérelt kéz írt le.

Krisztus kereszten való szenvedéseiben prófécia teljesedett be. A Megváltó évszázadokkal a keresztre feszítés előtt szólt arról a bánásmódról, amelyet el kellett szenvednie: *»Ebek vettek körül engem, a gonoszok serege körülfogott, átlukasztották kezeimet és lábaimat. Megszámálhatnám minden csontomat, ők pedig csak néznek s bámulnak rám. Megosztóznak ruháimon, és köntösömmre sorsot vetnek.«* (Zsolt 22,17–18)

A Jézus ruháira vonatkozó próféciát a Megfeszített barátainak vagy ellenségeinek tanácsától vagy beavatkozásától függetlenül hajtották végre. Öltözékét azok a katonák kapták meg, akik feltették a keresztre. Krisztus hallotta a férfiak perlekedését, amikor elosztották ruhadarabjait egymás között. Köntöse varrás nélkül, egy darabból volt szöve, ezért a katonák azt mondták: *»Ezt ne hasogassuk el, hanem vessünk sorsot reá, kié legyen.«* (Ján 19,24) Egy másik próféciaiban a Megváltó kijelentette: *»A gyalázat megtörte szívemet, és beteggé lettem; vártam részvétre, de hiába; vigasztalókra, de nem találtam. Sőt ételembe is mérget adtak, és szomjúságomban ecettel itattak engem.«* (Zsolt

69,21–22) A kereszthalált szenvedőknek haldoklásuk közben kábító italt nyújthattak fel, fájdalomérzésük enyhítése céljából. Ezt ajánlották fel Jézusnak is, de miután megízlelte, visszautasította. Semmit nem akart elfogadni, ami elhomályosította volna elméjét. Hitével szilárdan Istenbe kellett kapaszkodnia. Ez volt egyedüli ereje. Eltompult érzékei előnyt jelentettek volna Sátánnak.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, Golgota c. fejt.)

2 Hogyan viszonyult Jézus azokhoz, akik elítélték Őt, és azokhoz, akik részt vettek a meggyilkolásában? Csak a régmúlt idők emberei felelősek Jézus haláláért?

Luk 23,33–34/a

.....

.....

1Pét 2,21–23

.....

.....

Zak 13,6; vö. Ján 15,13

.....

.....

„Miközben a katonák szörnyű feladatukat végezték, Jézus így imádkozott ellenségeiért: »*Atyám, bocsásd meg nekik, mert nem tudják, mit cselekesznek.*« (Luk 23,34) Saját szenvedései helyett kínozóinak bűne foglalkoztatta Jézus gondolatait, és az a rettenetes büntetés, amelyben részük lesz. Nem átkozta meg a katonákat, akik olyan durván bántak vele. Nem kérte Isten bosszúállását a papokra és a főemberekre, akik kárörömet éreztek szándékuk megvalósulásakor. Krisztus szánta őket tudatlanságuk és bűnük miatt. Csupán könyörgött Istenhez, hogy bocsásson meg nekik, »mert nem tudják, mit cselekeszenek«.

Ha tudták volna, hogy azt kínozzák, aki a bűnös emberiség megmentéséért jött, hogy megszabadítsa őket az örök pusztulástól, lelki-

ismeret-furdalás és rémület fogta volna el őket. Tudatlanságuk azonban nem érvénytelenítette bűnüket, mert részük volt abban a kiváltságban, hogy megismerjék és elfogadják Jézust Megváltójuknak. Közülük néhányan felismerték bűnüket, megbánták, és megtértek. Néhányan bűnbánatuk hiányában lehetetlenné tették, hogy Krisztus imája meghallgatásra találjon és beteljesedjen rajtuk. Isten szándéka azonban mindenképpen közeledett a megvalósulásához. Jézus megszerezte a jogot, hogy az emberek szószólója legyen az Atya előtt.

Krisztus ellenségeiért elmondott imája magában foglalta az egész világot: minden egyes bűnöst, aki valaha élt és élni fog, a világ kezdetétől az idők végezetéig. Mindegyiküket terheli Isten Fia keresztre feszítésének bűne. Isten mindannyiunk számára ingyen felajánlotta a bűnbocsánatot. Aki csak akar, megbékülhet Istennel, és örökölheti az örök életet.” (I. m., Golgota c. fej.)

3 **Hogyan viszonyultak Jézus kereszttáldozatához azok, akik tanúi voltak szenvedéseinek? Hogyan viszonyulnak ma az emberek ehhez az eseményhez? Mit jelent a kereszttáldozat számunkra, akik Krisztus követőinek valljuk magunkat?**

Mát 26,31

.....

Luk 23,39–43

.....

Mát 27,54

.....

1Kor 1,23

.....

(További tanulmányozásra: Zsolt 22,17–19; 69,21)

„Édesanyja... a tanítványokkal együtt még mindig ápolta magában azt a reménységet, hogy Jézus megmutatja hatalmát, és megszabadít-

ja magát ellenségeitől. Szíve összeszorult, amikor visszaemlékezett azokra a szavakra, melyekkel Jézus megjövendölte az éppen most történő eseményeket. Mária elgyötört szívvel nézte, amint a tolvajokat a keresztfához kötötték. Vajon annak is el kell szenvednie a keresztre feszítést, aki visszaadta a halott életét? Vajon Isten Fia eltűri, hogy Őt is ilyen kegyetlenül meggyilkolják? Fel kell hát adnia azt a hitét, hogy Jézus a Messiás? Látnia kell Jézus szégyenét és fájdalmát, megfosztva még attól a kiváltságtól is, hogy szolgáljon neki nyomorúságában? Azután látta, amint kifeszítették fia kezeit a kereszten, hozták a szögeket és a kalapácsot, s amikor a szögeket átverték Jézus kezén, a porig sújtott tanítványok elvitték Jézus ájult édesanyját a kegyetlen jelenet helyszínéről.

...A kereszten függő Jézuson ellenségei kitöltötték dühüket... »*Ha Isten Fia vagy, szállj le a keresztről!*« – kiáltották (Mát 27,40). »*Tartsa meg magát, ha ő a Krisztus, az Istennek ama választottja!*« (Luk 23,35) ...Sátán, angyalaival együtt, emberi formában jelen volt a keresztnél is. A főellenség és seregei együttműködtek a papokkal és a főemberekkel. A nép tanítói arra ösztökölték a tudatlan csöcseléket, hogy mondjanak ítéletet arra, akit közülük sokan addig még nem is láttak, és arra is rávették őket, hogy tegyenek tanúbizonyságot ellene. Papok, főemberek, farizeusok és a megátalkodott gyülevész nép szövetségre léptek egymással, sátáni örjögésben... A Megváltó kigúnyolásakor azok a férfiak, aki a prófécia értelmezőinek vallották magukat, éppen azokat a szavakat ismételték, amelyeket a jövendölés szerint ez alkalommal majd kimondanak... A haláltusa hosszú órái alatt Jézusnak becsmérést és gúnyolódást kellett hallania. Miközben ott függött a kereszten, még mindig csúfolódás és átkozódás szállt fel hozzá. Vágyakozó szívvel figyelte, nem hangzik-e el a hit kifejezése tanítványai részéről. De csak a csüggedt szavakat hallotta: »*Pedig mi azt reméltük, hogy Ő az, aki meg fogja váltani az Izráelt.*« (Luk 24,21)» (I. m., Golgota c. feje.)

Vajon mi hogyan viszonyulunk Jézus áldozatához? Hitvallásunk szerint megbecsüljük, de valóban törődünk ezzel az áldozattal a szívünk mélyén is? Vagy talán besoroltuk a sok-sok múltbeli történés közé, amelyekkel már csak távoli viszonyban vagyunk? Kétezer év pora rakódott erre az egykori eseményre, vagy tudatában vagyunk annak, hogy bűneink által mi vettük kézbe a kalapácsot, és mi kiáltot-

tunk és kiáltunk ma is „Feszítsd meg!”-et az egyetlen ártatlanra, aki valaha ezen a földön élt?

Van egy mondás, mely szerint Jézust, ha ma jönne el, ugyanúgy keresztre feszítenék. Annyi bizonyos, hogy a világ nem jobb, mint kétezer éve, s ha akkor az emberiség nem tudta elviselni a Szentet és Igazat, ma sem tudná. Ugyanakkor hajlamosak vagyunk arra, hogy a jobb latorral azonosítsuk magunkat, aki hitre ébredt és vallást is tett róla. S nem vesszük észre, hogy ha ma nem tudjuk elviselni a testvérünket, aki különb nálunk (de azt sem, akit magunknál kevesebbnek gondolunk), ha ma ellenkezünk azokkal, akik a krisztusi elveket a gyakorlatba is át akarják ültetni, bizony magát Jézust sem fogadnánk el – s tetteink bebizonyítják, hogy hangosan hirdetett elveink ellenére igazán nem is fogadjuk el. Csak a megtért, újjászületett és alázatos szív tud teljességgel Jézusé lenni, szeretetben járni, Őt elfogadni, és akarata szerint élni. „*Akié a Fiú, azé az élet, akiben nincs meg az Isten Fia, az élet sincs meg abban.*” (1Ján 5,12) Isten kérlelése ma is szól hozzánk: „*Szerezetek magatoknak új szívet és új lelket!*” (Ezék 18,31) „*Aki győz, örökségül nyer mindent, annak Istene leszek, és az fiam lesz nékem.*” (Jel 21,7)

4 Mi volt Krisztus megpróbáltatásainak legmélyebb pontja? Nekünk át kell-e élnünk valaha is ehhez hasonlót?

Mát 27,45–46

.....

.....

(Vö. Dán 9,26/a; Zsolt 22,15–16; 69,21)

.....

.....

.....

„Krisztus azért élt, azért szenvedett és azért halt meg, hogy bennünket megváltson. A »fájdalom férfia« lett, hogy bennünket örökkévaló öröm részeseivé tegyen. Isten megengedte, hogy szeretett Fia, akiben

a kegyelem és igazság teljessége lakozott, leírhatatlan dicsőségű világból erre a bűnöktől megromlott világra jöjjön, melyet a halál és átok homálya borít. Megengedte, hogy az Ő szerető közelségét és a szent angyalok imádatát elhagyja, és helyette gyalázatot, megaláztatást és gyűlöletet, sőt halált szenvedjen. *»Békességünknek büntetése rajta van, és az Ő sebeivel gyógyultunk meg.«* (Ésa 53,5) Nézd Őt a pusztá magányában, a Getsemánéban, és a kereszten, ahol Isten büntelen Fia magára vette a bűn terhét! Ő, aki Istennel egy volt, lélekben átélte azt a rettenetes szakadást, melyet a bűn okoz Istén és ember között. Ez volt, ami ilyen fájdalmas kiáltásra készítette: *»Én Istenem, én Istenem! Miért hagytál el engem?«* (Mát 27,46) A bűn felmérhetetlen terhének és a lélek Istentől való elszakadásának érzete volt az, ami megtörte Isten Fiának szívét.” (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*, Isten szeretete az emberek iránt c. fejt.)

„Isten Krisztusra mint helyettesünkre és kezesünkre helyezte minden gonoszságunkat, bűnünket és igazságtalanságunkat. A bűnösök közé számláltatott, hogy megváltson minket a törvény kárhóztatásától. Ádám minden leszármazottjának bűne az Ő szívére nehezedett. Jézust rettenettel töltötte el Isten bűnnel szembeni haragja. Krisztus egész életén át közvetítette az elesett világ felé az Atya kegyelmének és megbocsátó szeretetének jó hírét. Üdvösség a bűnösök számára: ez állt munkálkodása középpontjában. Most azonban, mivel a bűn szörnyű terhét hordozta, nem láthatta az Atya megbékélést sugárzó arcát. Az, hogy az Atya megvonta jelenlétét Jézustól a legnagyobb nyomorúság órájában, olyan fájdalommal és szomorúsággal hasított szívébe, amit senki emberfia nem érthet meg teljesen. Olyan nagy volt ez a kín, hogy testi fájdalmát alig érezte.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, Golgota c. fejezet)

„Jézus az embertől eltérő módon, kifejezhetetlenül fájdalmasabban élte át a halált. Míg az igaz emberek és a mártírok Isten jelenlétében és jóváhagyásában nyertek és nyernek vigasztalást, reménységet a halállal szemben, Jézusnak ezzel éppen ellenkező tapasztalatot kellett elszenvednie. Az Atya valósággal elhagyta Őt kínszenvedései és halála idején. Isten kárhóztató ítélete alatt kellett szembenéznie a semmivel, a »külső sötétséggel«, és az ún. második halál lelki gyötrelmeit szenvedte el helyettünk. Tehát nem egyszerűen azt az első halált élte át,

amely minden embert ér, és amelyet a megigazult hívők diadalmasan biztos reménységgel szenvednek el. Bármennyire ismerte Jézus a fel-támadásra vonatkozó profetikus ígéreteket, ezekben a pillanatokban teljesen körülfogta a sötét tények kizárólagos valósága.

A legnagyobb szenvedést az okozta Jézusnak, hogy az a valaki, akit mindenekfelett szeretett, és akinek a szeretete egész küzdelmes földi szolgálata idején vigasztalta és hordozta, most nem volt sehol. Sőt Jézus úgy érezte, hogy Isten az ellenségeivel együtt Őt is kárhóztatja, noha semmi okot sem adott erre. Éppen most, a legsúlyosabb testi-lelki bántalmazások és kiszolgáltatottság idején, amikor mint Emberfiának és mint szeretett Fiúnak, a legnagyobb szüksége lett volna részvételre és segítségre, Isten elhagyta őt, elfordult tőle, nem felelt segélykiáltására! Nem tudjuk, mit érzett Izsák, amikor szeretett apja felemelte rá a kést, bár hitben értette és elfogadta atyja cselekedetét. Pedig az az áldozat csak halvány előkép volt! Felfoghatatlan számunkra Jézus szenvedésének mélysége...

Nem lehet eldönteni, hogy melyik a nagyobb szenvedés: ha az, akit mindenekfelett szeretünk, mintegy cserbenhagy és szembefordul velünk a legnagyobb szenvedés órájában – bár ártatlanok vagyunk –, vagy az, ha elfordulunk és magára hagyjuk az ilyen körülmények között azt, akit a legjobban szeretünk, noha ártatlan, tudnánk segíteni, és kimondhatatlanul sóvárog rá, de leírhatatlan szenvedés árán mégis visszatartjuk magunkat valamiért! Ilyen ok, ilyen áldozat nem is létezik embereknél! Meghaladja az elképzelhető.” (Vankó Zsuzsa: *Bibliái dogmatika*, A Megváltó helyettes áldozati halála, feltámadása és mennybenmenetele c. fej.)

„És mekkora lehetett az Atya szenvedése ugyanekkor? Ábrahám a saját tapasztalatából nyert ízelítőt annak az áldozatnak a nagyságáról, melyet a végtelen Isten hozott az ember megváltásáért. Semmilyen más próba nem okozott volna Ábrahámnak olyan lelki kint, mint fiának odaáldozása. Isten pedig odaadta Fiát haláltusára és gyötrelmes gyalázatra. Azoknak az angyaloknak, akik látták Isten Fiának megaláztatását és lelki tusáját, nem volt szabad közbelépniük, mint Izsák esetében tehetők. Nem hallatszott a mennyei hang: »Ne bántsát őt!« A dicsőség Királya odaadta életét az elbukott emberiség megmentéséért.” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, A hitpróba c. fej.)

5 Mi által győzött Krisztus a kereszten?

Luk 23,46

.....

Zsolt 22,22–26/a

.....

Zsid 10,38/a

Zsid 11,1

„A sötét homály hirtelen felemelkedett a keresztről, és tiszta trombitaszóhoz hasonló hangon, amely mintha az egész teremtett világ-mindenségen áthangzott volna, Jézus így kiáltott fel: *»Elvégeztetett!«* (Ján 19,30) *»Atyám, a Te kezébe teszem le az én lelkemet.«* (Luk 23,46) Fényesség vette körül a keresztet, és a Megváltó arca a nap fényéhez hasonló dicsőséggel ragyogott fel. Azután lehajtotta fejét, és meghalt.

A szörnyű sötétség közepette, látszólag Istentől elhagyatva, Krisztus teljesen kiürítette a fájdalom poharát. Azokban a rettenetes órákban arra a korábbi ígéretre támaszkodott, hogy az Atya elfogadja Őt. Krisztus ismerte Atyja jellemét, megértette igazságszolgáltatását, irgalmát és nagy szeretetét. Hittel megnyugodott Istenben, akinek mindig örömmel engedelmeskedett. Amikor alázatosan rábízta magát, lassanként eltűnt szívéből az az érzés, hogy Atyja elhagyta. Krisztus hit által győzedelmeskedett.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, Golgota c. fej.)

Bár hatalmas különbség van Jézusnak a kereszten elszenvedett megpróbáltatása és a mi próbáink között, ez a győzelem mégis útmutatást ad nekünk, hogyan győzhetünk mi is hitben minden – Jézusénál kisebb – próbánkban (lásd Jel 14,12).

„A hit pedig a reménylett dolgok valósága, és a nem látott dolgokról való meggyőződés” – hangzik a hit meghatározása (Zsid 11,1). Krisztus képes volt győzni, hitben túllépve az érzékelhető tapasztalaton, hogy az Atya elhagyta. Ismerte az Úr szeretetét, jellemét. Tudatában volt annak, hogy élete során mindig véghezvitte Atyja akaratát, gyerme-

ki örömmel engedelmeskedve neki. Soha nem cselekedett bünt, soha nem kedvezett önmagának. Életét, szolgálatát egyaránt mennyei Atyja kezébe tette, és teljességgel rábízta magát, még élete legsötétebb órájában is. Visszaemlékezett az ígéretekre, amelyeket kapott, és kételkedés nélkül bízott ezekben, mert tudta, hogy teljesítette a menny feltételeit. Nem az érzéseire figyelt, nem adott helyet a kételkedésnek: bizalom, alázat jellemezte Őt mindvégig. Krisztus áldozatán és győzelmén keresztül mélyebben megérthetjük, mi is a hit, amely az eredeti görög nyelvben elsősorban bizalmat jelent.

A megpróbáltatás nagyságától függetlenül a győzelem alapelvei mindig ugyanazok, és Jézushoz hasonlóan mi is győzhetünk a megpróbáltatásainkban. Bármilyen nagy legyen is a külső és belső szorongatás, Isten szeretetének, jellemének ismeretében mindig megnyugvást találhatunk. Ígéretei beteljesülnek: amit ígért, be is tudja váltani, sőt bizonyosan be is váltja (Ésa 43,1–2).

6 Mi volt Krisztus legdöntőbb kijelentése a kereszten, és mit jelentett ez? Milyen ígéretek beteljesülése és záloga volt Jézus áldozata?

Ján 19,30

.....

Luk 24,25–27

.....

.....

Jer 31,31–34

.....

Jel 21,5–7

.....

.....

„Amikor elhangzott a kiáltás: »*Elvégeztetett!*« (Ján 19,30), a papok éppen a templomban végezték szolgálatukat... Most megmozdult a föld, és remegni kezdett, olyan zajjal, amelyet a szövet elhasadása okoz, mert maga az Úr közeledett. A templom belső kárpitját a tetejétől az aljáig kettétépte egy láthatatlan kéz, feltárva a sokaság előtt azt a helyet, amelyet egykor Isten töltött be jelenlétével... Mindenütt zűrzavar és rémület lett úrrá. A pap fel volt készülve, hogy megölje az áldozati állatot, erőtlén kezéből azonban kiesett a kés, és a bárány elmenekült. Az előkép és a valóság találkozott Isten Fia halálában. A nagy áldozat megtörtént. A Szentek Szentjébe vezető út megnyílt. Isten egy új, élő utat készített minden ember számára. Többé nem kell a bűnös és bánkódó emberiségnek a főpap érkezésére várnia. Mostantól fogva maga a Megváltó szolgál a mennyben főpapként és közbenjáróként.

...Az angyalok és az el nem bukott világok számára az »*Elvégeztetett!*« kiáltásnak nagy jelentősége volt. Azt jelentette számukra – éppen úgy, mint számunkra is –, hogy a megváltás nagy műve befejeződött. Velünk együtt ők is részesülnek Krisztus győzelmének gyümölcseiből...

Sátán látta, hogy mesterkedése feltárult az el nem bukott angyalok és a mennyei világ előtt. Gyilkosnak mutatta meg magát. Isten Fia véérének kiontásával elszakította magát a mennyei lényektől. Ettől kezdve korlátozták tevékenységét. Bármivel állt volna elő, nem várhatta többé az angyalokat, amint megérkeznek a mennyei udvarokból, már nem vádolhatta előttük Krisztus testvéreit azzal, hogy bűnnel bemocskolt ruhát öltöttek magukra. Sátán és a mennyei világ között a kapcsolat utolsó láncszeme is elszakadt...

Életével és halálával Krisztus bebizonyította, hogy Isten igazságszága nem semmisítette meg irgalmasságát, a bűn megbocsátható, a törvény igazságos, és tökéletesen engedelmeskedhetünk neki. Sátán vádjai megdőltek. Isten félreérthetetlen bizonyítékát adta szeretetnek...

Az Isten törvénye elleni háború, amely még a mennyben kezdődött, az idők végezetéig folytatódik. Minden ember próbára tétetik. Engedelmesség vagy engedetlenség: ez az a kérdés, amelyről az egész világnak döntenie kell. Mindenkit felszólítanak, hogy válasszon

Isten törvénye és az emberek parancsolatai között. Itt húzódik a nagy választóvonal. Csak két csoport lesz. Addigra minden jellem teljesen kibontakozik, és mindenki megmutatja majd, hogy a hűséget vagy a lázadást választotta-e.

Ezután jön el a vég, Isten érvényesíti törvényét, és megszabadítja népét. Sátán mindazokkal együtt elvész, akik csatlakoztak hozzá a lázadásban... Isten részéről ez nem önkényes cselekedet. Akik visszautasították irgalmasságát, azok azt aratják majd le, amit vetettek... A lázadó étellel Sátán és mindazok, akik egyesülnek vele, olyannyira távol kerülnek az Istennel való összhangtól, hogy az Úr pusztá jelenléte emésztő tűz lesz számukra. Annak dicsősége fogja megsemmisíteni őket, aki maga a szeretet.

A nagy küzdelem kezdetén az angyalok ezt nem értették meg. Ha Sátán és serege akkor aratják le bűneik minden gyümölcsét, elpusztulnak ugyan, de nem lett volna nyilvánvalóvá a mennyei lények előtt, hogy ez a bűn elkerülhetetlen következménye volt. Isten jóságáról kétség maradt volna a lelkükben gonosz magként, hogy megteremje a bűn és a keserű bánat gyümölcsét.

Nem így lesz azonban, amikor a nagy küzdelem véget ér. Akkor, miután a megváltás terve megvalósul, Isten kinyilatkoztatja jellemét minden értelemmel megáldott teremtményének. Törvényének előírásai tökéletesnek és megváltoztathatatatlannak mutatkoznak meg. Akkor a bűn természete és Sátán jelleme is nyilvánvalóvá lesz. A bűn megsemmisítése igazolja majd Isten szeretetét, és visszaállítja tiszteletét a világmindenségben, amelynek lakói örömmel teljesítik akarátát, mert szívükbe van írva az Ő törvénye.

Ezért örülhettek az angyalok, amikor a Megváltó keresztfére tekintettek – mert bár akkor nem értettek meg mindent, tudták, hogy bizonyossá lett a szabadulás Sától és a bűntől, és Isten örökre biztonságossá tette a világmindenséget. Jézus Krisztus tökéletesen ismerte a Golgotán meghozott áldozat következményeit. Mindezekre előre tekintett, amikor a kereszten így kiáltott fel: »Elvégeztetett!« (I. m., Golgota, Elvégeztetett c. fejezetek)

GYŐZELEM A HALÁL FELETT

1 Krisztus kereszthalála után mi volt a legnagyobb esemény a történelemben és a megváltás örök tervében? Miről tett ezáltal bizonyosságot Isten?

Mát 28,5–7

.....
.....

Csel 5,3–32

.....
.....
.....

„És ímé nagy földindulás lőn; mert az Úr angyala leszállván a mennyből...» (Mát 28,2) Ez az angyal Isten teljes vértetébe öltözötten hagyta el a mennyi udvarokat. Isten dicsőségének ragyogó fény sugarai jártak előtte, és megvilágították ösvényét. »A tekintete olyan volt, mint a villámlás, és ruhája fehér, mint a hó. Az őrizők pedig tőle való féltükben megrettentek, és olyanokká lettek, mint a holtak.« (Mát 28,3–4)

Papok és főemberek, hol van most őrsegetek hatalma? Azok a bátor katonák, akik még soha nem rettentek meg senkitől és semmitől, most olyanok voltak, mint a foglyok, akiktől elvették kardjukat és dárdájukat. Az arc, amelyre tekintettek, nem egy halandó katonáé, hanem Isten seregéből a leghatalmasabb harcosé. Ez a mennyi hírnök azt a helyet tölti be a mennyben, ahonnan Sátán kivettetett. Ő az, aki Betlehem dombjain kihirdette Krisztus születését. A föld megremegett

közeledtére, a sötétség seregei elmenekültek, és amikor elhengerítette a követ, úgy tűnt, mintha a menny jött volna a földre. A katonák látták, hogy úgy mozdította el a követ, mintha csak egy kavics lenne, és hallották, amikor így szólt: *»Isten Fia, jöjj elő, Atyád hív téged!«* Látták Jézust előjönni a sírból, és hallották, hogy kihirdeti a megnyitott sír fölött: *»Én vagyok a feltámadás és az élet.«* (Ján 11,25) Miközben előjött, fenséggel és dicsőséggel, az angyalsereg imádattal, mélyen meghajolt az Üdvözítő előtt, és magasztaló énekkel köszöntötte.”

„Sátán angyalai kénytelenek voltak elmenekülni a mennyei angyalok ragyogó fényessége előtt, és siránkozva panaszták el királyuknak, hogy zsákmányukat erővel elragadták tőlük, s hogy akit oly nagyon gyűlöltek, feltámadt a halálból.

Sátán és angyalai ujjongtak, amikor elbukott emberek feletti hatalmuk sírba küldte az élet Fejedelmét. De pokoli örömük nem sokáig tartott. Mert amint Jézus mint fenséges győző jött ki sírjából, Sátán tudta, hogy végül neki kell elpusztulnia, és birodalma arra száll, akit jogosan megillet. Kifejezhetetlenül háborgott, hogy Jézus legyőzésére irányuló minden erőfeszítése hiábavaló volt, ellenben sikerült utat nyitni az emberiség számára, amelyen haladva mindenki elnyerheti az örök üdvösséget.”

„Amikor Krisztus feltámadt, a halál foglyainak sokaságát hozta elő sírjaikból. A Jézus halálakor bekövetkezett földrengés felnyitotta a sírokat, és Krisztussal együtt előjöttek, akik életükben Isten munkatársai voltak, s életük árán is bizonyosságot tettek az igazságról. Most Krisztus mellett kellett bizonyosságot tenniük, aki feltámasztotta őket a halálból...”

A feltámadottak bementek a városba, és sokaknak megjelentek, hirdelve, hogy Krisztus feltámadt a halottak közül, és ők is vele együtt támadtak fel. Így vált halhatatlanná a feltámadás szent igazsága. A feltámadott szentek tettek tanúbizonyosságot e szavak igazsága mellett: *»Megelevenednek halottaid, és holttesteim fölkelnek.«* Feltámadásuk szemléltette a prófécia beteljesedését: *»Serkenjetez föl és énekeljetez, akik a porban lakoztok, mert harmatod az élet harmata, és visszaadja a föld az árnyakat!«* (Ésa 26,19)” (Ellen G. White: *Jézus élete, Feltámadott az Úr c. fej.; Tapasztalatok és látomások, Krisztus feltámadása c. fej.*)

2 Bízta-e a tanítványok Krisztus feltámadásában? Mi volt az oka hitetlenségüknek?

Luk 24,1–27

.....

.....

.....

„Az asszonyok, akik Krisztus keresztnél álltak, most várták, hogy elteljenek a szombat utolsó órái. A hét első napján már nagyon korán elindultak a sírhoz. Értékes fűszereket vittek magukkal, hogy megkenjék a Megváltó testét. Nem gondoltak feltámadására. Reménységük napja leáldozott, és sötét éjszaka telepedett a szívükre. Útközben felidéztek Krisztus irgalmas cselekedeteit és vigasztalást nyújtó szavait. Ígéretére azonban nem emlékeztek: *»Ismét meglátlak majd titeket.«* (Ján 16,22)

Feltámadása után Krisztus először azon munkálkodott, hogy tanítványait meggyőzze változatlan szeretetéről. Be akarta bizonyítani nekik: Ő az élő Megváltójuk, aki szétörte a halál bilincseit, és az ellenség, a halál nem tarthatja Őt többé fogságban. Meg akarta mutatni tanítványainak, hogy ugyanúgy szereti őket, mint amikor még velük volt mint Tanítójuk. Ezért újra és újra megjelent előttük, még nagyobb szeretettel vonta őket magához, így üzenve nekik: *»Menjete el, mondjátok meg az én atyámfiaimnak, hogy találkozzanak velem Galileában.«*

Amikor meghallották a találkozóra tett határozott kijelentést, a tanítványok kezdtek visszaemlékezni Jézus Krisztus szavaira, amelyekkel előre szolt nekik feltámadásáról. Azonban még most sem tudtak örülni. Nem tudtak megszabadulni kétségeiktől és zavarodottságuktól. Még az asszonyoknak sem hittek, akik elmondták, hogy látták az Urat. Azt gondolták, az asszonyok valami érzéki csalódás áldozatai lettek.

...Összegyűltek a felházban, az ajtókat bezárták és bereteszték, tudván, hogy szeretett Tanítójuk végzete őket is bármikor utolérheti. Pedig egész idő alatt örvendezhettek volna, hiszen a Megváltó feltámadt!

Az emmausi tanítványok nem ismerték fel Jézust, és beszéltek neki a csalódásról, amely Mesterükkel kapcsolatban érte őket, »*ki próféta volt, cselekedetben és beszédben hatalmas Isten előtt és az egész nép előtt*«, de »*adák Őt a főpapok és a mi főembereink halálos ítéletre, és megfeszíték Őt*« (Luk 24,19–20). Azután a csalódottságtól sajgó szívvel tették hozzá: »*Pedig mi azt reméltük, hogy Ő az, aki meg fogja váltani az Izráélt. De mindezek mellett ma van harmadnapja, hogy ezek lettek.*« (Luk 24,21)

Különös, hogy a tanítványok nem emlékeztek Krisztus szavaira, és nem ismerték fel, hogy Ő előre megmondta nekik azokat az eseményeket, amelyek bekövetkeztek! Nem ismerték fel, hogy jövendölése utolsó részének ugyanúgy be kellett teljesednie, ahogyan az első része beteljesedett. A harmadik napon feltámad – erre is emlékezniük kellett volna. A papok és a főemberek azonban nem felejtették el. Azon a napon, »*amely péntek után következik, egybegyűlének a főpapok és a farizeusok Pilátushoz, ezt mondván: Uram, emlékezünk, hogy az a hiteető még életében azt mondotta volt: Harmadnapra föltámadok*« (Mát 27,62–63) – a tanítványok azonban nem emlékeztek ezekre a szavakra.” (I. m., Mit sírsz?, Útban Emmaus felé c. fejezetek)

3 Hogyan próbálták félrevezetni a népet a vallási vezetők? Miért képtelenség ez a magyarázat?

Mát 27,62–66; 28,11–15

.....

.....

Ján 20,19

.....

1Kor 15,5–8

.....

.....

(Vö. az első kérdés megjegyzésével!)

„Krisztus megdicsőülten jött elő a sírboltból, és a római őrség látta Őt. Szemeik annak arcára szegeződtek, akit nemrég még gúnyoltak és kinevettek. Ebben a megdicsőített lényben azt a foglyot látták meg, aki a bírósági tárgyalóteremben állt nemrég, akinek fejére tövisből fontak koronát. Ő volt az, aki ellenkezés nélkül állt Pilátus és Heródes előtt. Ő volt az, akinek testét kegyetlen korbácsolással marcangolták szét, s akit felszegeztek a keresztre. Akkor a papok és a főemberek teljes önelégültséggel csóválták fejüket, így szólva: »*Másokat megtartott, magát nem tudja megtartani.*« (Mát 27,42) S Ő volt az, akit József új sírboltjába fektettek. A menny rendelete most szabadon bocsátotta a foglyot. Egymásra halmozott hegyek sem tudták volna megakadályozni Jézust abban, hogy kijöjjön a sírból.

Az angyalok és a megdicsőült Megváltó láttán a római őrség tagjai összeestek, és olyanok lettek, mint a holtak. Amikor a mennyei kíséret eltűnt a szemük elől, lábra álltak, és olyan gyorsan, ahogy remegő lábaik csak vinni tudták őket, a kert kapujához siettek. A részekekhez hasonlóan, tántorogva mentek a városba, és akivel csak találkoztak, mindenkinek elmondták a csodálatos eseményt.

Útban voltak Pilátushoz, de a hír már eljutott a zsidó hatóságokhoz is. A főpapok és a főemberek elküldtek értük, mert először ők akartak találkozni velük. Különös látványt nyújtottak ezek a katonák. A félelemtől reszketve, falfehér arccal tettek tanúbizonyságot Krisztus feltámadásáról. A katonák mindent úgy mondtak el, amint látták, nem volt idejük arra, hogy a puszta igazság helyett valami mást gondoljanak, mást mondjanak. Fájdalmas hangon ezt mondták: »Isten Fia volt az, aki keresztre feszítettet; hallottuk, amint egy angyal mennyei fenségként, a dicsőség királyaként hirdette ki Őt.«

A papok arca olyan lett, mint a halottaké. Kajafás megpróbált szólni. Az ajkai mozogtak, de hang nem jött ki a torkán. A katonák éppen készültek elhagyni a tanácstermet, amikor Kajafás végre megszólalt. »Várjatok, várjatok – mondta. – Ne mondjátok el senkinek azt, amit láttatok.« (I. m., Feltámadott az Úr c. feji.)

A Szentírásban olvasható összeesküvésen kívül sok próbálkozás született arra, hogy megmagyarázzák az üres sír megcáfolhatatlan tényét.

Voltak, akik azt az elméletet hangoztatták, hogy az asszonyok, akik

Jézus testének eltűnését jelentették, tévedésből egy másik sírhoz mentek. Ha így van, akkor az asszonyok állítását ellenőrző tanítványok is bizonyára a rossz sírhoz mentek. Abban azonban biztosak lehetünk, hogy a zsidó vezetők, akik római őrseget kértek a sírhoz, nehogy ellopják a holttestet, nem tévedtek a sír helyét illetően. A római őrök sem, hiszen ők ott voltak. Ha a sír eltévesztéséről lett volna szó, a zsidó hatóságok azonnal előkerítették volna a holttestet az igazi sírból, hogy egyszer s mindenkorra elejét vegyék a feltámadásról szóló mendemondáknak.

Egy másik magyarázat Jézus feltámadás utáni megjelenéseit káprázattal vagy hallucinációval magyarázza. Ezt azonban nem támasztják alá a hallucinációkat előidéző lélektani folyamatok alapelvei, és egyébként sincs összhangban sem a történelmi helyzettel, sem pedig az apostolok elmeállapotával. Nem beszélve arról, hogy Jézus később több száz embernek is megjelent. Mindenki nem lehetett érzékcsalódás áldozata. Ráadásul mindenki szakasztott ugyanazt látta, ugyanazokat a tanításokat hallotta volna? Akkor tehát hol volt az igazi test, és miért nem adták elő?

A Venturini által évszázadokkal ezelőtt népszerűsített és ma is gyakran idézett ájuláselmélet szerint Krisztus valójában nem halt meg, csupán elájult a kimerültségtől és a vérvesztéségtől. Mindenki halottnak hitte, de később feléledt, és a tanítványok ezt hitték feltámadásnak.

Ne felejtjük el azonban, hogy a keresztnél jelen voltak a zsidó vezetők és embereik is – aligha engedték volna, hogy Jézust levegyék a keresztről, ha még egy szemernyi élet is van benne. Bizonyosak lehetünk abban is, hogy a római katonák megölt már néhány embert, és jól tudta, hogyan kell valakit szíven döfni ahhoz, hogy meghaljon. Napokat tölteni egy levegőtlen sírboltban még egy egészséges ember sem lenne képes, és – ha már mindenáron „természetes” magyarázatot keresünk – vajon hogyan jött volna ki Jézus a sírból? Ez belülről lehetetlen. Talán a tanítványai kérték meg a katonákat, hogy hadd hengerítsék el a követ? Éppen azért volt ott az őrség, hogy biztosítsa a sír feltörhetetlenségét, s ezeket a katonákat a vallási vezetők rendelték oda, hogy senki meg se közelíthesse a sírt.

„Mert semmit sem cselekedhetünk az igazság ellen, hanem csak az igazságért.” (2Kor 13,8)

Álljunk egy kicsit szóba a gondolattal, és próbáljuk végiggondolni, milyen volna egy olyan ember, aki túléli mindazt, amin Jézus kereszttúlment? A keresztre feszítést valamilyen csoda folytán túlélte ember lábait, kezeit használni képtelen lenne, gyengén és betegen vonszolná magát. Orvosi ellátásra, kötözésre, ápolásra lenne szüksége, és rendkívül hosszú időre, hogy valamelyest felépüljön. Kérdés, hogy egy ilyen elesett ember hogyan lett volna képes azt a benyomást kelteni a tanítványokban, hogy ő az élet fejedelme és a sír legyőzője? Egy olyan ember, aki hajsza hímjén kerül el a halált, nem is hasonlít arra, aki dicsőségesen feltámad. Hatalmas a különbség. A tanítványok egész további szolgálata azon alapult, hogy Jézus legyőzte a halált – nem pedig azon, hogy hajsza hímjén elkerülte. Az összetört Jézus nem lett volna képes szomorúságukat lelkesedéssé változtatni, tiszteletüket pedig imádatná emelni.

Az az elmélet, hogy a zsidó vagy a római hatóságok távolították el Krisztus testét, ugyancsak tarthatatlan. Ha a hatóságok birtokában volt a test, vagy tudták, hol van, akkor miért nem léptek elő és közölték, hogy ők vitték el, amikor a tanítványok Jeruzsálemben hirdették a feltámadást? Ha így volt, miért nem mondták el pontosan, hol van a holttest? Miért nem vették elő, tették egy kocsira, és tolták végig Jeruzsálem közepén? Ezzel egyszer s mindenkorra végeztek volna a kereszténységgel.

4 Milyen volt az apostolok magatartása a feltámadás előtt és után? Mi a magyarázata a változásnak?

Ján 20,19

.....

.....

Csel 2,14; 2,22–24

.....

.....

.....

Csel 4,8–12; 4,19–20

1Kor 15,3–8

Az apostolokat is meg kellett győzni arról, hogy Jézus feltámadt halottaiból. Először nem hittek. Elfutottak (Márk 14,50) és elbújtak (Ján 20,19), kételkedtek. Csak az alapos és meggyőző bizonyítékok eredményeképpen hitték el az igazságot. Tamás azt mondta, nem hiszi el, hogy Jézus feltámadt, amíg ujjá nem érinti a szögek helyét. Később mártírhálált halt Krisztusért. Becsapták volna? Életével bizonyította, hogy nem. Péter a kihallgatás idején többször is megtagadta Krisztust. Azonban valami történt Péterrel, mert röviddel Krisztus kereszthalála és temetése után Jeruzsálemben tűnt fel, és merészen, a halálbüntetéssel dacolva hirdette, hogy Jézus a Krisztus, és feltámadt. Végül fejfelé lefelé keresztre feszítették. Hogyan lett Krisztus bátor tanúságtevője? Miért volt kész meghalni is érte? Erre az 1Kor 15,5 adja meg a választ: „és... megjelent Péternek.”

Ha a feltámadás hazugság volt, arról az apostoloknak tudniuk kellett. Vajon mindannyian egy óriási szemfényvesztést lepleztek volna? Életük és haláluk tanúság ez ellen. Az apostolok bátor viselkedése mindjárt azután, hogy meggyőződtek a feltámadásról, valószínűtlen né teszi, hogy csalásról lett volna szó. Szinte egyik napról a másikra bátrakká váltak. Péter, aki megtagadta Jézust, a feltámadás után még a halállal dacolva is kijelentette, hogy Jézus él. A hatóságok letartóztatták és megverették Jézus követőit, s ők nemsokára mégis újra az utcán voltak, és Jézusról beszéltek (Csel 5,40–42). Barátaik észrevették derűs jókedvüket, ellenségeik pedig a bátorságukra figyeltek fel. Ráadásul nem eldugott kisvárosokban, hanem éppen Jeruzsálemben hirdették az Igét, ahol a legelkeseredettebb ellenségeik éltek.

Pascal, a francia filozófus így ír: „Az az állítás, hogy az apostolok szélhámosok voltak, kimondottan abszurdum. Kövessük csak ezt a vádat logikus végeredményéig: képzeljük el ezt a tizenkét embert, amint összejönnek Jézus halála után, és megbeszélik, hogy azt fogják

hazudni, hogy Krisztus feltámadt. Ez támadást jelentett volna mind a polgári, mind pedig a vallási hatóságok ellen. Az emberi szív ugyan- csak hajlik az ingatagságra és állhatatlanságra; ígéretekkel meghajlít- ható, anyagi javakkal elcsábítható. Ha csak egyikük is engedett volna e vonzó csábításoknak, vagy meghajolt volna a börtön és a kínvallatás keményebb érvei előtt, valamennyien elvesztek volna.”

Hogyan változtak – szinte egyik napról a másikra – lelkes embe- rek legyőzhetetlen csoportjává? Olyan emberekké váltak, akik három kontinensen néztek szembe ellenkezéssel, cinizmussal, gúnyolódással, nehézségekkel, börtönnel és halállal, miközben mindenütt Jézust és a feltámadást hirdették.

A keresztre feszítés napján mindannyiukat szomorúság töltötte el – a hét első napján öröm. A megfeszítésnél reményvesztettek voltak – a hét első napján szívük telve volt bizonyossággal és reménységgel. Amikor először hallották a feltámadás üzenetét, hitetlenkedtek, és nehezen hagyták magukat meggyőzni, de miután megbizonyosodtak, többé nem kételkedtek. Mi magyarázhatja ezt a rövid idő alatt végbe- ment, megdöbbentő változást? Csupán az, hogy a test eltűnt a sírból, nem formálhatta volna át lelküket és jellemüket. Három nap alatt nem tud kialakulni egy olyan legenda, amely ekkora hatással lehetett volna rájuk. A legendák fejlődése hosszú időt vesz igénybe. Itt egy lélektani tényt kell teljes mértékben megmagyarázni. A feltámadás tanúi a leg- magasabb szintű erkölcsi tanítást nyújtották a világnak, s még ellen- ségeik tanúbizonyosága szerint is annak megfelelő életet éltek. Gon- doljunk csak meg ezt a pszichológiai abszurdumot: egyik nap egy kis csoport legyőzött, minden zajra összerezzenő ember bújik meg egy emeleti szobában, néhány nappal később viszont már olyan társasá- got alkotnak, amelyet semmilyen üldöztetés nem hallgattathatott el – azután próbáljuk meg ezt a drámai változást mindössze annak tulaj- donítani, hogy valami összetákolt mesét igyekeztek elhíttetni a világ- gal. Képtelenség.

E történeti tényeknek az az egyetlen ésszerű magyarázata, hogy Isten fizikailag feltámasztotta Jézust. Aki ma Jézus Krisztusban hisz, az első keresztényekhez hasonlóan, tökéletesen nyugodt lehet afelől, hogy hite nem mítoszon vagy legendán, hanem a feltámadott Krisztus és az üres sír biztos történeti tényein alapszik.

5 A feltámadott Krisztus kit választott még apostolául? Mit jelentett ez a kereszténységre nézve?

Csel 9,1–9

.....

.....

.....

A kereszténység melletti egyik leghatásosabb tanúságtétel az volt, amikor Saulból, a kereszténység talán legelvakultabb ellenségéből Pál apostol lett. Saul héber vallási vezető volt, Tarsusban született, s így könnyebben jutott olyan műveltséghez, amelynek abban a korban nemigen volt párja.

Saul az írástudók, a farizeusok szigorú tanításainak megfelelő zsidó nevelést kapott. Tizennégy éves lehetett, amikor Gamáriel tanítványa lett. Gamáriel a kor nagy tanítója, Hillél unokája volt. Pál azt állította, hogy ő maga nemcsak farizeus, de farizeus fia is volt (Csel 23,6). Elmondhatta magáról: „*Felülmúltam a zsidóságban nemzetembeli sok kortársamat, szerfelett rajongván atyai hagyományaimért.*” (Gal 1,14)

Pál keresztényellenességének egyik oka a zsidó törvény és hagyományok iránti odaadása volt. Annyira átitatta őt is a hamis Messiás-felfogás, hogy képtelen volt meglátni Jézusban a megígért Megváltót. Meg volt győződve arról – ahogyan akkoriban sokan –, hogy Dávid Fiának uralkodásával egy gyökeresen új korszak veszi kezdetét: új királyság, dicsőség és igazság kora, Izráel vezető szerepével.

Azonban szemmel láthatólag semmi ilyen nem történt. A rómaiak még mindig Izráelen élösködtek, és egy jottányit sem lett jobb a világ – következésképpen Jézus nem lehetett a Messiás. Felfoghatatlan volt számára mindezek mellett, hogy egy bűnözők között kivégzett ember lenne a Messiás, akit káromlásért ítétek halálra és feszítettek meg. Ráadásul ezek a Jézus-hívők semmibe veszik a papság, a vallási vezetők tekintélyét. Tanulatlan, faragatlan emberek, tisztátalanok, mert nem tartják meg a tanítók rendelkezéseit. Néha mosdatlan kézzel is esznek, kalászt tépnek, sőt gyógyítanak szombaton, ráadásul Istennek mondanak egy embert, tehát istenkáromlók is – nem érdemelnek semmi kíméletet!

Pálnak szenvedélyévé vált a keresztények üldözése, szó szerint „pusztította az egyházat” (Csel 8,3). Elindult Damaszkuszba, hogy a főpapoktól nyert meghatalmazás alapján elfogja, visszahozza, és a bíróság elé állítsa Jézus követőit – és ekkor Pállal történt valami. Találkozott a feltámadott Jézussal.

„*Nem láttam-e Jézus Krisztust, a mi Urunkat?*” – emlékeztet a sorsdöntő találkozásra Pál apostol (1Kor 9,1), s Krisztus megjelenését a feltámadás utáni megjelenéshez hasonlítja: „*Utánuk pedig... megjelent nekem is.*” (1Kor 15,8)

Ez a találkozás Pál életének minden területét gyökeresen megváltoztatta:

Jelleme alapvető változáson ment át. Megtérése előtt türelmetlen, elkeseredett, erőszakos, bigottan vallásos, kevély és robbanékony természetű ember volt. A megtérése utáni kép türelmes, kedves, állhatos és önfeláldozó embert mutat.

Másként viszonyult Jézus követőihöz. „*Volt pedig Saulus a damaszkuszi tanítványokkal néhány napig.*” (Csel 9,19) Amikor pedig Pál az apostolokhoz ment, megkapta a „bajtársi jobbot” (Gal 2,9).

Megváltozott Pál mondanivalója, meggyőződése. Még mindig szerette ugyan zsidó örökségét, ám a keresztény hit elkeseredett ellenfeléből annak elszánt harcosává vált. „*És azonnal prédikálta a zsinagógákban a Krisztust, hogy Ő az Isten Fia.*” (Csel 9,20) Saját tapasztalata annak elismerésére készítette, hogy a farizeusok messiási eszméivel ellentétben Jézus az igazi Messiás. Új Krisztus-képe teljes változást idézett elő a gondolkodásában. Most már azt is meg tudta érteni, hogy Krisztus kereszthalálában, amely addig Isten büntetésének és egy emberi élet szomorú végének látszott, tulajdonképpen Isten békítette ki a világot önmagával, Krisztus révén. Pál megértette, hogy a keresztre feszítés által „*Krisztus váltott meg minket a törvény átkától, átokká levén érettünk*” (Gal 3,13), és „*bűnné lett értünk*” (2Kor 5,21). Krisztus halála nem vereség volt, hanem óriási győzelem, amelyre a feltámadás tette fel a koronát. A keresztre már nem a „botránkozás köve” volt, hanem Isten megváltása. Pál missziós prédikálásának lényege tulajdonképpen az, hogy kimutatta az Írásokból: „*...Krisztusnak szükséges volt szenvedni és feltámadni a halálból; és hogy ez a Jézus a Krisztus, akit én hirdetek néktek.*” (Csel 17,3)

Átalakult Pál küldetése is. Pogánygyűlölőből a pogányok evangélistája lett. Mint zsidó és farizeus, Pál lenézte a pogányokat, akiket Isten választott népénél alacsonyabb rendűeknek tartott. A damaszuszi élmény elszánt apostollá változtatta, s életének célja az lett, hogy segítsen a pogányokon. Pál a neki megjelent Jézus Krisztusban minden ember Megváltóját látta. Pál, aki azelőtt ortodox farizeus és a szigorú judaizmus védelmezője volt, most egy kereszténységnek nevezett, általa korábban hevesen ellenezett új hit terjesztőjévé lett. Úgy megváltozott, hogy *„álmélkodtak pedig mindnyájan, akik hallották, és mondták: Nem ez-é az, aki pusztította Jeruzsálemben azokat, akik ezt a nevet hívják segítségül, és ide is azért jött, hogy őket fogva vigye a főpapokhoz?”* (Csel 9,21)

Pál megtérése nemcsak egyéni életében jelentett fordulópontot, hanem fontos korszakot nyitott az apostoli egyház és az egész emberiség történetében is. Ez volt a leggyümölcsözőbb esemény a pünkösdi csoda óta, és nagymértékben hozzájárult a kereszténység győzelméhez. Pál ismételten kijelentette, hogy az élő, feltámadott Jézus alakította át az életét. Olyannyira meg volt győződve arról, hogy Krisztus feltámadt halottaiból, hogy hitéért ő maga is vértanúhalált szenvedett.

Pál megtérése és apostolsága, kellő megfontolás után, önmagában is elegendő bizonyítéka annak, hogy a kereszténység isteni kinyilatkoztatás. Ha Pál huszonöt évi szenvedése és szolgálata Krisztusért valóság volt, akkor megtérése is valóság, hiszen minden, amit tett, ezzel a változással kezdődött. Ha pedig megtérése igaz volt, akkor Jézus Krisztus valóban feltámadt halottaiból, hiszen Pál mindent, amivé vált és amit tett, a feltámadott Krisztussal való találkozásnak tulajdonított.

6 A feltámadás ténye és Krisztus mennybemenetele milyen bizonyítékot jelent személyes hitünkre nézve?

1Kor 15,13–14. 22–23

.....

.....

.....

Csel 13,37–39

Eféz 2,5–6

(Vö. 2Kor 1,20–22; Zsid 7,25; Mát 28,19–20)

Mária Magdolnától és a tanítványoktól „Jézus nem akarta elfogadni hódolatukat mindaddig, amíg meg nem bizonyosodott arról, hogy az Atya elfogadta áldozatát. Fölemelkedett a mennyei udvarokba, és magától Istentől hallotta a bizonyosság szavait, hogy az emberek bűneiért hozott áldozata elegendő, és vére által mindenki elnyerheti az örök életet. Az Atya megerősítette a Krisztussal kötött szövetséget, amelynek értelmében Isten befogadja a bűnbánó és engedelmes embereket, s éppen úgy szereti őket, ahogyan Fiát. Krisztusnak be kellett fejeznie munkáját, és teljesítenie fogadalmát: »*Drágábbá teszem az embert a színaranynál, és a férfit Ofír kincsaranyánál.*« (Ésa 13,12) Az élet Fejedelmének adatott minden hatalom égen és földön, és Ő visszatért követőihez a bűn világába, hogy hatalmából és dicsőségéből részesíthesse őket.» (Ellen G. White: *Jézus élete*, Mit sírsz? c. fejt.)

Mindannyian, akik ma élünk, tökéletesen biztosak lehetünk abban, hogy az üdvösség elérhető bárki számára, aki Jézus Krisztusban felismeri és elfogadja személyes Megváltóját. Isten nem bizonytalanra adta oda egyszülött Fiát, s ha a feltámadott Jézussal közösségben vagyunk, bizonyosan véghez is viszi megszentelődésünk művét. Fel kell tekintenünk lélekben a mennyei szentélyre, ahol Jézus a bűnök eltörlésének szolgálatát végzi, és együtt kell működnünk Vele: felismerni, megbánni bűneinket, hogy eltörölhesse azokat, és másokat is meggyőzni az igazságról a Szentlélek ereje által, hogy az ő bűneik is rendezést nyerjenek. E munkában sem önmagunkra kell támaszkodnunk, hanem a Feltámadottra, aki megígérte, hogy „*veletek vagyok minden napon, a világ végezetéig*” (Mát 28,20).

*Az e beti adomány
a könyvevangélista munkát támogatja.*

A KERESZT LÉNYEGE

1 Milyen következménye lett Ádám bűnének? Milyen helyzetbe került az ember, s mi lenne a sorsa az isteni segítség nélkül?

Róm 5,12. 17/a, 18/a, 19/a

.....

.....

Róm 7,21. 23; vö. Ján 3,6; Jób 14,4

.....

.....

Ádámra engedetlensége következményeként – az isteni kegyelem közbelépése nélkül – azonnali halál várt volna, ám Isten felfüggesztette az ítéletet, kegyelmi időt biztosított. A bűn tapasztalati ismerete azonban alapjaiban tette tönkre az ember lényét. Eltorzult a gondolkodás-módja, értékrendje, istenképe, s a bűn rabszolgájává vált. „Az ember mindent elveszített, mert inkább hallgatott a csalóra, mint arra, aki az Igazság, aki egyedül bír igaz értelemmel. A gonosz és a jó keveredése által az ember elméje összezavarodott, szellemi és lelki képességei megbénultak. Többé nem tudta értékelni a jót, amelyet Isten oly bőkezűen nyújtott számára... A bűn elzárta az embert Istentől, ezért a megváltás terve nélkül sorsa az Istentől való örök elszakadás, a vég nélküli éjszaka sötétsége lett volna... A bűn nemcsak Istentől zár el bennünket, hanem megsemmisíti lelkünkben mind a vágyat, mind a képességet az Ő megismerésére.” (Ellen G. White: *Előtted az élet*, 20., 25–26. o.)

A torzulás valódi mértékével akkor szembesülünk, amikor – az isteni munkálkodás eredményeként – már szeretnénk lerázni bűnünk köteleit. Ekkor látjuk meg, hogy a rossz feletti uralkodás nem pusztán

akarat kérdése. A Biblia a természeti törvényekhez hasonló törvényként beszél az emberen uralkodó bűnről. Testünkbe íródott a bűn, törvényként, s mi nem tudunk a testünktől függetlenül élni. Ezért nem létezik önmegváltás, nem létezik olyan „technika”, amelynek segítségével kellő gyakorlás nyomán legyőzhetnénk a tagjainkba írt bűn törvényét, és elérhetnénk a halhatatlanságot.

2 Miért állítja párhuzamba a Biblia Ádám és Jézus Krisztus életét? Milyen hatással van Jézus áldozata minden emberre? Mi a végeredménye Ádám és Krisztus cselekedete összehasonlításának?

Róm 5,15–21

.....

.....

.....

1Kor 15,21–22

.....

Róm 8,32

.....

Mind Ádámnak, mind Jézus Krisztusnak volt egy olyan cselekedete, amely minden ember életére hatással van. Ádám bűne következtében minden ember a bűn uralma alá került, míg Krisztus áldozata által minden ember valódi lehetőséget kapott a szabadulásra. Krisztus szabadító cselekedete azonban összehasonlíthatatlanul nagyobb, mint Ádám vétke. Ő egyedül hordozta minden ember vétkét, és áldozatával minden bűnre bocsánatot kínál. Mindazt, amit Ádám elveszített, Jézus visszaszerezte, és ingyen ajándékként felkínálja mindazoknak, akik készek elfogadni. Azt jelenti ez, hogy nem kell a gyengeségünkre, örökölt rossz természetünkre, Ádám bukására tekintenünk, s így mentegetni bűneinket vagy elveszíteni reménységünket, hanem bizalommal tekinthetünk Isten ígéreteire, „*mielvelhogy az Ő isteni ereje mindennel megajándékozott minket, ami az életre és kegyességre való,*

annak megismerése által, aki minket a saját dicsőségével és hatalmával elhívott” (2Pét 1,3).

„Jézusnak van hatalma megeleveníteni és helyreállítani a lélek képességeit: az elsötétült elmét és a megrontott akaratot, melyeket a bűn megbénított... Krisztus a Világosság, aki eljött a világba és megvilágosít minden embert (Ján 1,9). Krisztus által minden embernek élete van, s általa minden lélek elnyeri az isteni világosság sugarait. Nemcsak a szellemi, hanem a lelkiező is ott él minden szívben az igazság felismerésére és a jó vágyára. E nemes törekvések ellen azonban egy ellenerő is küzd. A jó és gonosz tudásának fájáról való evés következményét minden ember tapasztalja. Természetében megvan a rosszra való hajlam, egy olyan kényszer, amelynek segítség nélkül nem tud ellenállni. E kényszer leküzdéséhez, annak az eszményképnek az eléréséhez, amelyet lelke legmélyén kizárólagosan értékel, csak egyetlen erőben talál segítséget. Ez az erő Krisztus. Az ember legnagyobb szükséglete, hogy együttműködjék ezzel az erővel...” (Ellen G. White: *Előtted az élet*, 26. o.)

Amikor látjuk saját gyengeségünket, tudunk-e bizalommal tekinteni Isten megváltó munkájára, el tudjuk-e hinni, hogy mindent figyelembe vett a szabadító terv készítésekor? El tudjuk-e mondani Pálal együtt: „*Mindenre van erőm a Krisztusban, aki engem megerősít.*” (Fil 4,13) Amikor emberekért munkálkodunk, építünk-e bizalommal Isten szívekben végzett munkájára? Tudunk-e jó reménységgel tekinteni az elbukott emberekre, mint akik tudjuk: az ő szívükben is ott él a képesség az igazság felismerésére és a jó vágyára?

3 Miért nem kerülhette el Jézus Krisztus az áldozatot?

Márk 14,36

.....

Gal 3,10. 13

.....

Róm 3,31

.....

Gal 2,21

Vö. Ésa 42,21; Zsolt 19,8–10

Az ember az élet törvényét hágtá át, amely halálos ítéletet mond ki az engedetlenekre. Isten törvényének tökéletességét és változhatatlanságát semmi sem mutatja meg nyilvánvalóbban, mint éppen Krisztus halála. Nem volt más megoldás arra, hogy az ember kegyelmet nyerjen, mint az, ha Jézus Krisztus az ember helyettesévé lesz az ítéletben. Isten törvénye nem hasonlítható az emberi törvényekhez, amelyeket különböző érdekeknek megfelelően lehet módosítani. Az élet törvényét nem lehet felfüggeszteni, vagy a mércéjét leszállítani. Mivel a törvényben Isten tökéletes lényje nyilatkozik meg – az igazság és a kegyelem összhangja –, önmagával kerülne ellentétbe, ha saját törvényével szemben félretenné az igazságot a megbocsátás érdekében. Ha valaki elfogadja Krisztust mint helyettesét, egyúttal elfogadja a törvény szent és változhatatlan voltát is, hiszen a törvény igazsága miatt volt szükség Krisztus halálára. *„Megigazulván ingyen, az Ő kegyelméből a Krisztus Jézusban való váltság által, kit az Isten előre rendelt elfedező áldozatul, hit által, az Ő vérében, hogy megmutassa igazságosságát amiatt, hogy isteni türelemmel elviselte a korábban elkövetett bűnöket, félretéve őket, tehát hogy megmutassa az Ő igazságosságát e mostani időben, hogy igazságos legyen, és igazzá tegye azt, aki a Jézus hitéből való.”* (Róm 3,24–26) Isten Krisztus haláláig hordozta a vádat, hogy elvtelen, mert nem hajtja végre az ítéletet a bűnt elkövető emberen. Krisztus halála által lett nyilvánvaló, hogy Isten tud igazságos, ugyanakkor irgalmas is lenni. Ennek ára a bűn büntetésének átvállalása volt.

Jézus áldozata helyreállította-e Isten törvényének tekintélyét a gondolkodásunkban? Komolyan vesszük-e, hogy Isten büngyűlölő, aki nem alkuszik meg a bűnnel? Értékeljük-e szeretetét, amelyből fakadóan a legnagyobb gyötrelmet is vállalta, hogy igazság alapján kegyelmet nyerhessünk?

4 Miért egyedül Jézus Krisztus lehetett az ember helyettese? Mit vállalt Jézus, amikor elfogadta, hogy az ember helyébe lép?

Ján 5,26; vö. Ján 10,17–18

.....

.....

Zsid 5,8–9/a

.....

.....

(További tanulmányozásra: Luk 23,46; Zsolt 49,8; Zsid 2,9; vö. Fil 2,5–8)

Egyik teremtmény a másik teremtményért nem adhatja oda az életét váltságként, hiszen az élet tulajdonosa Isten. Ezért angyal nem vehette át a bűn büntetését az embertől. Csak az volt képes erre, aki maga rendelkezik az életével, akinek tulajdona az élet. Így joggal mondhatja: „Saját életemet adom érte.” Ugyanakkor szükséges volt, hogy Jézus Krisztus valóságosan emberré legyen, hiszen csak emberként léphetett az ember helyébe. Azért kellett Máriától születnie, hogy mindazokat a próbákat megismerje, amelyek az embereket érik. Sőt kisgyermekből felnőve tökéletes emberré kellett válnia, tökéletes jellemet kellett kialakítania, hogy saját jellemét ajándékozhasssa az embernek. Jézus a helyettesítéssel együtt vállalta tehát azt, hogy leteszi isteni életét, emberi természetet vesz fel, minden küzdelmet megvív, hogy engedelmes életet éljen, s végül mint ember viseli el Isten bűnnel szembeni jogos haragját.

„Már az is határtalan leereszkedés lett volna Isten Fia részéről, ha azt az emberi természetet ölti magára, amely az Édenben élő Ádámé volt a bűnbeesés előtt. Ám Jézus akkor vállalta az emberi természet felvételét, amikor azt a bűn már négyezer éve gyengítette. Ádám bármelyik leszármazottjához hasonlóan alávetette magát mindannak, ami az átöröklés hatalmas törvénye miatt megtörténik. E törvény működésének következményét Jézus földi őseinek történelme mutatja be. Ezzel az örökséggel jött Földünkre, hogy osztozzon bánatunkban, kísértéseinkben, s példát mutasson a büntelen életre.

Sátán gyűlölte Krisztust a mennyben azért a magas tiszttségért, amelyet Istennél elfoglalt. Sátán gyűlölete fokozódott, amikor levettetett a mennyből. Gyűlölte azt, aki elkötelezte magát a bűnös ember megváltása mellett. Isten mégis megengedte, hogy Fia mint emberi gyengeségeknek alávetett, gyámoltalan csecsemő szülessen meg e világba, amelyet Sátán a magáénak igényelt. Megengedte, hogy egyszerű emberként szembenézzon az élet veszélyeivel, amelyekkel minden ember találkozik, s megvívja a harcot, amelyet minden embernek meg kell vívnia – azzal a kockázattal, hogy elbukik és örökre elvész.

A földi apa aggódik fiáért. Rettegve gondol az élet veszedelmeire, amikor kisgyermeké szemébe néz. Óltalmazni szeretné kincsét Sátán hatalmától, távol tartani a kísértéstől és a küzdelemtől. Isten pedig odaadta egyszülött Fiát egy még ádázabb küzdelem megvívására, még félelmetesebb kockázat vállalására, hogy az élet útját biztosítsa kicsinyeink számára. Ebben van a szeretet! Csodálkozzatok, egek! Ámulj, föld!” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 32–33. o.)

5 Mit élt át Jézus a kereszten?

Ján 8,29; 16,32

.....

.....

Ésa 53,10–11

.....

.....

.....

(További tanulmányozásra: 22. és 69. zsoltár)

Jézus, noha Sátán állandóan támada, soha nem bukott el, ezért mindig közösségben volt az Atyával. Mennyei Atyja színe előtt élte földi életét, örömét lelte az engedelmségben, így nem kellett megismernie a bűntudatot és az abból fakadó félelmet. Amikor azonban az ember helyébe lépett a kereszten, alapvető változás történt. Neki, aki az emberek közül a legközelebb volt Istenhez, tapasztalnia kellett az

emberi bűn terhét, és annak következményét: az Atya elfordulását, sőt kárhoztatását. A kárhozat halálát kellett elszenvednie.

„A dicsőséges Ura meghalt, váltságként az emberiségért. Krisztust – mialatt odaadta drága életét – nem lelkesítette diadalmas öröm. Nyomasztó homály telepedett rá. Nem a halálfélelem, nem a keresztfájdalma és szégyene okozta kifejezhetetlen kínjait. Krisztus a szenvedők fejedelme volt. Fájdalmai a bűn gonoszságának tudatából eredtek, abból az ismeretből, hogy a gonosszal való érintkezés folytán az emberek vakok lettek a bűn borzalmaival szemben. Krisztus látta, milyen mélyen belegyökerezett a bűn az emberek szívébe, s milyen kevesen vannak azok, akik képesek kitörni a bűn hatalmából. Krisztus tudta, hogy Isten segítsége nélkül az emberiségnek el kell pusztulnia. Látta, miként vész el emberek sokasága, holott a segítség már elérhető közelségben van hozzájuk.

Isten Krisztusra mint helyettesünkre és kezesünkre helyezte minden gonoszságunkat, bűnünket és igazságtalanságunkat. »*A bűnösök közé számláltatott*« (Ésa 53,12), hogy megválthasson bennünket a törvény ítéletétől, kárhoztatásától. Ádám minden leszármazottjának bűne az Ő szívére nehezedett, súlyos teherként. Rettenettel töltötte el Krisztus szívét Isten bűnnel szembeni haragja, nemtetszésének félelmetes kinyilatkoztatása a bűn, az igazságtalanság miatt. Krisztus egész élete az Atya kegyelmének és megbocsátó szeretetének jó hírét közvetítette az elesett világnak. Üdvösség a bűnösök számára – ez volt munkájának állandó célja. Most azonban, mivel a bűn szörnyű terhét hordozta, nem tudta meglátni az Atya megbékülést sugárzó arcát. Annak az érzete, hogy Isten megvonta tőle jelenlétét legnagyobb nyomorúságának ebben az órájában, olyan szomorúsággal és fájdalommal töltötte el a Megváltó szívét, amit senki emberfia nem érthet meg és nem érezhet át teljesen.

Sátán kegyetlen kísértéseivel kínozza Jézus szívét. Az Üdvözítő nem tudott átlátni a sírkamrárt elzáró kövön. Egyetlen biztató reménysugarat sem látott, hogy majd győztesként jön elő a sírból, és semmi biztosíték nem volt arra, hogy az Atya elfogadja áldozatát. Krisztus attól félt, a bűn olyan súlyos Isten szemében, hogy örökre elszakítja Őt az Atyától. Ez a lelki kín, Isten haragja, amely Krisztusra, az emberek helyettesére zúdult, tette keserűvé a poharat, amelyet kiivott, és összetörte Isten Fiának szívét.” (I. m., 660–661. o.)

6 Az igazságos bűnrendezés mellett mi volt Isten célja Krisztus áldozatával?

Ján 3,16

.....

2Kor 5,14–15

.....

Róm 5,6–11

.....

.....

Életünk tragédiája nemcsak az, hogy a bűn miatt elveszítettük az élet-hez való jogunkat, hanem az is, hogy nem bízunk Istenben, irántunk való szeretetében. Istennek nemcsak azért kellett küzdenie, hogy biztosíthassa a bűnbocsánat lehetőségét, hanem folyamatos küzdelmet kell folytatnia mindannyiunkért, hogy megszabaduljunk a Vele szembeni bizalmatlanságunktól, lázadásunktól. Lehet, hogy ez nagyobb küzdelem, mint a bűn igazságos rendezése?

„A meggyőződés néha nem elég mély, de ha a bűnös a keresztre tekintve Krisztushoz jön, az igazhoz, aki életét adta a bűnösökért, ez minden akadályt eltávolít. Krisztus vállalta, hogy mindazokat megváltja, akik Őbenne bíznak, üdvösségüket Tőle remélik. Ő látja a rosszat, amit helyesbíteni kell, és a gonoszt, amelyet le kell küzdeni. Azért jött, hogy megkeresse és megváltsa az elveszettet... Krisztus kegyelme és jósága által a bűnös visszakerül Isten pártfogásába. Isten Krisztusban naponta kérleli az embert, hogy békéljen meg Vele. Nemcsak a bűnöst, de a tékozlót is kész tárt karokkal visszafogadni magához. Krisztusnak a Golgotán elszenvedett halála az elfogadás, béke és szeretet biztosítékát jelenti a bűnös számára. Tanítsátok mindezt a legegyszerűbb módon, hogy a bűn sötétjében veszteglő lélek megláthassa a Golgota keresztről ragyogó világgosságot!” (Ellen G. White: *Szemelvények I.*, 170. o.)

Krisztus értünk hozott áldozata le tudja-e győzni az Istennel szembeni fenntartásainkat, vagy továbbra is a Sátán által ránk helyezett szemüvegen keresztül látjuk Isten lényét?

A KERESZT ÉS A MEGIGAZULÁS

1 Hogyan kínálja fel Isten Krisztus igazságát, és ezzel együtt az örök életet az önmagát megigazítani képtelen embernek? Mi a jelentősége ennek?

Róm 3,24

Jel 22,17

Vö. Ésa 55,1; 1Tim 2,4

A gyakorlati életben megnyilatkozó igazság az örök élet feltétele, hiszen „nem azok igazak Isten előtt, akik a törvényt hallgatják, hanem azok fognak megigazulni, akik a törvényt betöltik” (Róm 2,13). Ezt egyetlen ember sem képes önmagától elérni, így mindannyiunk sorsa az örök kárhozat lenne. Isten azonban Krisztus által ingyen kínálja fel igazságát, pontosan azt az igazságot, amely az örök élethez szükséges. Az „ingyen” szó jelentése: „ajándék, meg nem érdemelt módon kapott adomány”. Mivel az igazság „ajándék”, ezért minden embernek lehetősége van elnyerni, és így alkalmassá válni az örök életre. Felszabadító örömhír ez, megszabadít az öngazolás kényszerétől, a lelkiismeret megnyugtatóására irányuló emberi pótcelekvésektől.

„A törvényszegőnek megbocsátást felajánló megváltás olyan igazságot ajándékoz az embernek, amely ki fogja állni a Mindenható szigorú vizsgálatát. Ez az igazság örök életet és örömet nyújt, s képesíti

elfogadját az ember ellensége feletti győzelemre.” (Ellen G. White: *Szemelvények I.*, 311. o.)

Gondoljuk át az „ajándék” szó kapcsán a következő kérdéseket is: Mi a különbség az ajándék és a munkabér között? Ki fizeti ki az ajándék árát? Mi az ára az igazság ajándékának? Mit tehet a megajándékozott az ajándékkal? Hogyan fogadják a gyermekek az ajándékot?

2 Hogyan szabadítja meg Isten az embert a bűn terhétől?

Róm 3,24–25

.....

Róm 4,1–8; vö. 2Kor 5,18–21

.....

.....

.....

Jézus Krisztus vállalta, hogy az ember helyettese lesz, az ember helyébe lép az ítéletben. Az „engesztelő áldozat” helyett az „elfedező áldozat” kifejezés az, amely jobban rávilágít a lényegre: Krisztus elfedett, befedett bennünket a jogos harag elől, Őrá sújtott le az isteni ítélet, így mi életben maradtunk. Ennek a helyettesítésnek köszönhetően Isten „félretette” bűneinket, nem érdemeink szerint bánik velünk, hanem az emberiség a kegyelemidejét éli. (Isten bűnök elnéző magatartása nem elvtelenség. Az eredeti szó jelentését így adja meg Balázs Károly *Újszövetségi szómutató* szótára: „mellőzés, de nem az elnézés, elfelejtés, hanem az időszakos félretevés értelmében”.) Isten kimutatja a bűnnel szembeni haragját (Róm 1,18), de kegyelmével fordul minden emberhez, nem a bűnökre tekint, hanem Krisztus áldozatára.

„Ezért az evangélium nem azt mondja az embereknek, hogy megigazítatnak, ha előbb tesznek valamit... Az evangélium azt adja tudtul minden embernek, hogy már megigazított törvény és jog szerint, bírói értelemben. »Isten volt az, aki Krisztusban megbékéltette magát a világot, nem tulajdonítva nékik bűneiket« (2Kor 5,19), és a mi munkánk egyszerűen az, hogy gyakoroljuk a békéltetés szolgálatát

azzal, hogy ezt így tárjuk az emberek elé. Isten ránk bízta a békéltetés igéjét, az örömhír hirdetését arról, ami már beteljesedett.

Az következik ebből, hogy az egyetlen különbség a szent és a pogány között az, hogy előbbi hallotta ezt a hírt és hiszi, az utóbbi pedig sem nem hallotta, sem nem hiszi. Az Úr tevékenyen dolgozik minden ember üdvösségéért, és Ő „*azt akarja, hogy minden ember üdvözljön*” (1Tim 2,4). Magához vonzza mindazokat, akik nem állnak ellent Őnéki.” (Robert J. Wieland: *Az 1888-as üzenet*, 86. o.)

Isten csodálatos cserét ajánl fel az embernek: leveszi rólunk a bűn terhét, nem tulajdonítja azt nekünk, azaz úgy számítja, mintha soha nem követtük volna el. De nem áll meg ezen a ponton, hanem megajándékoz Krisztus igazságával, nekünk tulajdonítja, javunkra írja az igazságot (amely nem az emberé, hanem Krisztusé), és úgy tekint ránk, mintha mindig engedelmes életet éltünk volna. „*Ez amaz én szerelmes Fiam, akiben én gyönyörködöm!*” – mondja Isten (Mát 3,17). Ezért „*boldog az, akinek hamissága megbocsáttatott, vétke elfedeztetett, boldog ember az, akinek az Úr bűnt nem tulajdonít, és lelkében csalárd-ság nincsen*” (Zsolt 32,1–2).

Gondoljunk el az Isten által felkínált ajándék értékén! Méltó-e az ajándék a megbecsülésre, és az ajándékozó a hálánkra, tiszteletünkre?

3 Mi az eredménye annak, hogy Isten nem tulajdonít bűnt nekünk? Milyen kapcsolat jöhet létre Isten és az ember között?

Róm 5,1–3; vö. Zsid 4,16

.....

.....

.....

(További tanulmányozásra: Jer 31,33–34, vö. Róm 7,22; Róm 5,9–10, vö. Gal 4,6–7)

A bűnös, lázadó ember Isten szeretett gyermekévé lehet! „*Lássátok meg, milyen nagy szeretetet adott nekünk az Atya, hogy Isten fiainak neveztetünk!*” (1Ján 3,1) Helyreállhat a békeszövetség Isten és az

ember között, nincsen többé bűn, amely elválaszthatna Tőle. Bátran mehetünk kéréseinkkel Őhöz. Ígéreteivel halmoz el, megígérve azt is, hogy alkalmassá tesz az örök életre.

„Szerető szíve mindenképpen érzékeli bánatunkat, hát még ha el is mondjuk Neki! Vigyétek hozzá mindazt, ami bántja és gyötri lelkete- ket! Semmilyen gond vagy teher nem túl nagy annak, aki a világokat fenntartja és az egész világmindenséget igazgatja. Semmi, ami megza- varja békénket, nem olyan jelentéktelen Isten számára, hogy észre ne venné. Élettapasztalatunk egyetlen fejezete sem túl sötét neki, hogy el ne olvasná, és semmilyen bonyolult ügy nem túl nehéz, hogy ki ne bogozná. Nem sújthatja nyomorúság a legkisebbet sem az övéi közül, nem zaklathatja fel a lelküket semmilyen aggodalom, nem vidíthat- ja fel őket semmilyen öröm, és nem hagyhatja el az ajkukat semmi- lyen őszinte ima, amelyet mennyei Atyánk figyelmen kívül hagyna. Ő „meggyógyítja a megtört szívűeket, bekötözi sebeiket” (Zsolt 147,3). Olyan szoros és teljes a kapcsolat Isten és az egyes emberi lélek között, mintha rajta kívül nem léteznék más teremtmény a Földön, akit Isten a figyelmében és a gondoskodásában részesítene, mintha senki más nem volna, akiért Isten az Ő szeretett Fiát odaadta.” (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*, 87. o.)

„A római katolikus hit lényege szerint nekünk tisztává és szent- té kell lennünk ahhoz, hogy Krisztus valamiképpen együtt lakozzék velünk. Jézus hitének pedig az a lényege, hogy Istennek velünk és ben- nünk kell lakoznia ahhoz, hogy mi valamiképpen szentek és tiszták lehessünk.” (Robert J. Wieland: *Az 1888-as üzenet*, 58. o.)

Gondoljuk meg, hogy Isten a maga részéről minden akadályt elhár- ított az útból azért, hogy együtt lehessen velünk! Készek vagyunk-e mindent félretenni, hogy teljessé lehessen a közösségünk Ővele?

4 Az igazság beszámításán túl mit jelent „megigazulni Krisztus- ban”?

Jer 23,6; vö. Ésa 45,24–25

.....

.....

.....
.....
.....
.....

Figyeljük meg, és fogalmazzuk meg a saját szavainkkal is, hogy mit jelentenek Pál szavai: „Megigazulni a Krisztusban való hitből.”

A hit összekapcsol Krisztussal, aki „feltámadott a halálból, többé meg nem hal... az Istennek él” (Róm 6,9–10). Ha mi hit által elrejtőzünk Krisztusban, és Ő bennünk lakozik Szentleke által, akkor életünkben megvalósul Isten törvénye, hiszen a bennünk élő Krisztus mindig örömmel engedelmeskedik az Atyának.

„A törvény tökéletes igazsága csak Krisztusban nyilatkozik meg, és a kegyelem abban áll, hogy ez az igazság ajándékként adatik nekünk, hit által... Egy dolog van ezen a világon, amelyre az embernek valóban szüksége van, és ez a megigazítás; s a megigazítás valóságos tény, nem pedig elmélet...

Éppen annyira szükségünk van Krisztus igazságára, hogy megigazítson a jelenben, mint ahogyan szükségünk van rá azért, hogy tökéletessé tegye a múlt tökéletlen cselekedeteit.” (Robert J. Wieland: *Az 1888-as üzenet*, 34. o.)

„A megbocsátás sokkal többet jelent, mint sokan gondolják. Amikor Isten kijelenti, hogy temérdek vétünköt megbocsátja – s ez a tény képzeletünket jóval felülmúlja –, még hozzáfűzi: »Mert nem az én gondolataim a ti gondolataitok, és nem a ti útjaitok az én útjaim, így szól az Úr. Mert amint magasabbak az egek a földnél, akképpen magasabbak az én útjaim a ti útjaitoknál, és az én gondolataim a ti gondolataitoknál.« (Ésa 55,7–9) Amikor Isten megbocsát, ez nem csupán törvénykezés, amellyel a kárhozattól megszabadít. Ő nemcsak megbocsátja a bűnt, hanem meg is szabadít attól. A megbocsátás túláradó szeretete átalakítja a szívet. Dávid valóban tapasztalta ezt, amikor így imádkozott: »Tiszta szívet teremts bennem, óh Isten, és az erős lelket újítsd meg bennem!« (Zsolt 51,12)” (Ellen G. White: *Gondolatok a Hegyi beszédről*, 101. o.)

„Ha átadjuk magunkat Jézusnak, elfogadva Őt Megváltónknak, akkor – bármilyen bűnös volt is a korábbi életünk – igaznak számíttatunk Őerte. Krisztus jelleme kerül a mi jellemünk helyére, és elfogadtatunk Isten előtt úgy, mintha egyáltalán nem vétkeztünk volna. De még ennél is többet cselekszik értünk Krisztus: megváltoztatja a szívünket. A szívünkben lakozik, hit által.” (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*, 55. o.)

„Azért, hogy Krisztus igazságában részesüljön, a bűnösnek meg kell ismernie azt a bűnbánatot, amely gyökeres változást eredményez az elmében, a lélekben és a cselekedetekben. Az átalakulás munkájának a szívünkben kell elkezdődnie, és hatalmának az életünk minden területén meg kell nyilvánulnia. Az ember önmagában képtelen ilyen bűnbánatra jutni... Mit kell tennie annak, aki igazán bűnbánatra akar jutni? Ahogyan van, késelem nélkül Krisztushoz kell jönnie. Hinnie kell, hogy Krisztus szava igaz, és az ígéletben való hittel kell kérnie, hogy kaphasson. Nem hiábavaló annak az embernek a könyörgése, akit őszinte vágy indít imára. Az Úr teljesíti szavát, és elküldi Szentlelkét, aki az embert az Atya iránti bűnbánatra, és Jézus Krisztus iránti hitre vezet.” (Ellen G. White: *Szemelvények I.*, 360. o.)

Mindezek fényében gondolkozzunk el azon, mi a jelentősége a következő kijelentésnek: „*Ami pedig hitből nincs, bűn az.*” (Róm 14,23)

5 Mi a hit bibliai fogalma? Milyen hitre van szükségünk ahhoz, hogy miénk legyen a megigazításra vonatkozó ígélet? Mire tanít Ábrahám példája?

Zsid 11,1

.....

Gal 5,6

.....

(*További tanulmányozásra: Róm 4,17–22; vö. Jak 2,17–22*)

A hit szó bizalmat és hűséget egyaránt jelent. Amikor valaki hisz Istenben, akkor ez azt jelenti, hogy meggyőződött arról: megbízhat Istenben. Ezért az élet kérdéseiben, válságos helyzeteiben rábízta

magát Istenre, az Ő akaratára. Nem a maga útját járja tehát, hanem bizalommal telve ragaszkodik Isten útjához, az engedelmességhez.

A hitet Isten kelti bennünk akkor, amikor megismertet minket önmagával és ígéreteivel. Így teszi bizalomra méltóvá magát előttünk. Isten az, aki teljessé is teszi a hitünket akkor, amikor a hit gyakorlását igénylő körülmények közé helyez minket. Amikor a megpróbáltatásban rábízunk magunkat, és ezzel a bizalommal összhangban cselekszünk, akkor lett teljessé a hitünk. Ezért mondhatjuk azt, hogy valóban Krisztus a „*hit kezdője és bevégezője*” (Zsid 12,2) életünkben. Ábrahám élete jól példázza, milyen küzdelmeken keresztül jut el egy ember addig, míg teljesen el tudja hinni Isten ígését, míg végül teljesen rá tudja bízni magát Istenre.

„Az üdvösségre vezető hit nem alkalmi hit, nem pusztán értelemmel való belátás, hanem a szív mélyén gyökerezik, és személyes Megváltójaként ragadja meg Krisztust, aki véglegesen képes üdvözíteni mindenkit, aki Őáltala az Atyához jön. Nem valódi a hited, ha azt hiszed, hogy Jézus másokat üdvözíthet, de téged nem. Valódi hit akkor nyilvánul meg, amikor a lélek az üdvösség egyedüli reményeként kapaszkodik Jézusba. Ez a hit arra készíti birtokosát, hogy lelkének minden szeretetét Krisztusra irányítsa. Értelme a Szentlélek irányítása alatt van, jelleme pedig az isteni hasonlatosság mintájára alakul. Hite nem holt, hanem szeretet által munkálkodó hit, ami arra indítja, hogy Krisztus szépségére tekintsen, és átalakuljon az isteni jellemre...” (Ellen G. White: *Szemelvények I.*, 359. o.)

„Az az úgynevezett Krisztus-hit, amely azt vallja, hogy Ő feloldott minket az iránta való engedelmesség kötelezettsége alól, valójában nem hit, hanem elbizakodottság.” (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*, 54. o.)

„Akkor mondhatod, hogy hiszel Jézusban, amikor fogalmad van a megváltás áráról, és becsülsz, értékeled azt. Akkor tehetsz ilyen kijelentést, amikor átérzed, hogy Krisztus meghalt érted a Golgota kegyetlen kereszttjén, amikor értelmes, belátó hittel megérted: az Ő halála teszi lehetővé számodra, hogy megszűnj vétkezni, és tökéletes jellemet fejlessz Isten kegyelme által – s mindez úgy adatik néked, mint Krisztus tulajdonának, akit Ő a vérével váltott meg.” (Robert J. Wieland: *Az 1888-as üzenet*, 83. o.)

6 Mindezek alapján mire irányuljon a küzdelmünk? Mi a „szabályszerű küzdelem” legfontosabb törvénye?

2Kor 3,18

.....

.....

Zsid 3,7–8; vö. 2Kor 10,5

.....

.....

(További tanulmányozásra: Gal 3,2–5; 5,5)

Bármilyen nagy erőfeszítéseket teszünk is, önmagunkban nem tudjuk legyőzni a bűn törvényét. Ám amikor minden erőfeszítésünket arra fordítjuk, hogy Krisztussal valóságos, élő kapcsolatban legyünk, hogy akaratainkat, gondolatainkat, érzelmeinket mind alárendeljük irányításának, akkor azzal a hatalommal kapcsolódunk össze, amelynek jelenlétében nem marad meg a bűn.

„Végül a bűnös, elfáradva a hiábavaló küzdelemben, hogy a törvényből szerezzen magának igazságot, figyel Krisztus hangjára, és szinte repülve menekül Megváltónk kitárt karjába. Krisztusban elrejtve betakarja, befedezi őt az Úr igazsága, és most figyeljünk: a Krisztusban való hit révén megnyerte azt, amiért eddig hiába küzdött...” (Robert J. Wieland: *Az 1888-as üzenet*, 36. o.)

„Amikor gondolataink a saját énünkönél időznek, eltávolodunk Krisztustól, az erő és az élet forrásától. Éppen ezért Sátán erőfeszítései állandóan arra irányulnak, hogy elfordítsa figyelmünket a Megváltóról, s így megakadályozza, hogy lelkünk egységbe és közösségbe forrjon Krisztussal. Minduntalan arra törekszük, hogy a világ élvezetei, az élet gondjai, viszontagságai és szomorúságai, mások hibái, vagy éppen a saját hibáink és tökéletlenségeink – ezek bármelyike vagy együttesen – eltereljék gondolatainkat. Ne hagyjuk félrevezettetni magunkat e csalfogások által! Sokan, akik pedig lelkiismeretesek és valóban Istennek tetsző életet akarnak élni, túl sokat foglalkoznak saját hibáikkal és gyengeségeikkel. Az Ellenség azt reméli, hogy ezzel

eltávolítja őket Krisztustól, és győzelmet arat felettük. Ne helyezzük önünket a középpontba, ne adjuk át magunkat az aggodalmaskodásnak és a szorongó félelemnek, még amiatt sem, hogy vajon üdvözülni fogunk-e. Mindez csak arra jó, hogy elfordítsa lelkünket attól, aki az erőnk forrása. Bízunk lelkünk megtartását Istenre, bízunk Őbenne teljesen!... Ha Őreá hagyatkoztok, diadalmas győzelemre segít benneteket azáltal, aki szeretett titeket.” (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*, 62–63. o.)

Gondoljuk át, mi a különbség: létre akarom hozni az igazságot a magam életében, illetve Krisztussal akarok kapcsolatban maradni, aki maga az igazság!

A KERESZT ÉS A MEGSZENTELŐDÉS

1 Mi a megszentelődés?

1Pét 1,14–16

.....

.....

.....

Róm 12,2

.....

Zsid 9,14

.....

A *szent* szó bibliai jelentése: Isten tiszteletére elkülönített tárgy vagy személy. Egy ember megszentelése tehát azt jelenti: elválasztani őt a bűntől, hogy semmi el ne választhassa Istentől; elkülöníteni őt Isten akaratának követésére, az engedelmességre. A megszentelődés tehát az a folyamat, melynek során Isten életünk minden területén felszínre hozza a bűnt, hogy megszabadítson tőle. Ez érinti a gondolkodásunkat, érzelmeinket, akaratvilágunkat, szokásainkat. Az a célja, hogy semmi ne válasszon el minket Jézus Krisztustól, amikor dicsőségben visszatér.

„A megszentelődés: tökéletes szeretet, tökéletes engedelmesség, tökéletes alkalmazkodás Isten akaratához. Az életszentség útja: az igazság iránti engedelmesség. Tisztítsuk meg lelkiismeretünket az élettelen tettektől, külső formaságoktól, hogy az élő Istennek szolgálhassunk. Nem vagyunk még tökéletesek; azonban kiváltságunk, hogy meg-

szabaduljunk énünk és a bűn béklyóitól, s a tökéletesség felé haladjunk. Nagy lehetőségek, magas és szent célok tárulnak elénk.” (Ellen G. White: *Az apostolok története*, 387. o.)

Ehhez a kérdéshez olvassuk el *Az apostolok történetéből* az Átalakult élet c. fejezetet.

2 Mi mutatja meg Krisztus áldozatának valódi erejét és nagyságát?

Zsid 10,14; 9,12

.....

.....

Zak 13,1; vö. 12,10

.....

.....

Krisztus áldozata teljes és tökéletes. Nincs szükség arra, hogy megismételje ezt az áldozatot, mert mindazt megtaláljuk benne, amire szükségünk van. Ezzel az áldozatával minden bűnre bocsánatot kínál, ez az egy áldozat minden időben, újra és újra képes felvenni a harcot az emberi szívben lakozó gonosszággal szemben. Isten ezt a sziklából fakadó vízzel (2Móz 17,5–6; 4Móz 20,8–13) ábrázolta az Ószövetségben: „A megsújtott szikla Krisztus jelképe volt, és ez a szimbólum a legértékesebb igazságokra tanít. Ahogy az életadó víz áradt a megsújtott sziklából, úgy Krisztustól, »az Istentől megveretettől«, »aki megsebesítettett bűneinkért, megrontatott a mi vétkeinkért« (Ésa 53,4–5), az üdvösség folyama árad az elveszett emberiség számára. Amiképpen a szikla egyszer sújtatott meg, akképpen Krisztus is »egyszer áldoztatott meg, sokak bűneinek eltörlése végett« (Zsid 9,28). Megváltónknak nem kell másodszer megáldoztatnia, és azoknak, akik kegyelméből áldásait keresik, csak kérniük kell Jézus nevében, bűnbánó imádságban öntve ki szívük kívánságát. Az ilyen könyörgés Jézus sebeit hozza a Seregek Ura elé, és ekkor életet adó friss vér folyik elő, amelyet az Izrael számára kiömlő élő víz jelképezett... A sivár és terméketlen földön feltörő üdítő víz, mely virágzóvá teszi a pusztaságot és életet ad

a szomjazónak, az isteni kegyelem jelképe, amelyet egyedül Krisztus adhat. Az élő vízhez hasonlóan megtisztítja, felüdíti és megerősíti a lelket. Akiben Krisztus megmarad, az hordozza magában az erő és a kegyelem soha el nem apadó forrását. Jézus felvidítja az életét és megvilágítja az útját mindenkinek, aki híven keresi Őt. Szeretete a szívbe fogadva jó cselekedetekben hajt ki az örök életre. Nemcsak annak a léleknek jelent áldást, amelyből a forrás ered, de az élő víz kiárad az igazság szavaiban és tetteiben, hogy felüdítse a szomjazókat...

...Hirtelen tettével Mózes megkérdőjelezte a tanítás erejét, amelyet Isten a népnek adott. A sziklát – mint Krisztus jelképét – egyszer már megsújtották, amiképpen Krisztusnak is egyszer kellett megáldoztatnia. Másodszor csak szólni kellett volna a sziklának, ahogyan nekünk is csak kérnünk kell az áldásokat Jézus nevében. A szikla második megsújtása tönkretette Krisztus gyönyörű ábrázolásának jelentését.” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, 444–446., 450. o.)

Élő marad-e Krisztus áldozatának hatása a szívünkben, vagy hozzászoktunk a kegyelem gondolatához, természetesnek tartva az árat, amelyet Krisztus fizetett az életünkért?

3 Mi a biztosítéka, hogy a Krisztusba vetett hit nem jelent(het) kiegyezést a bűnnel? Miért és hogyan zárja ki Jézus Krisztus áldozata az „olcsó kegyelem” tanát?

1Pét 1,18–19

.....

1Kor 6,20; vö. Zsid 10,28–29

.....

.....

Róm 6,1–4

.....

.....

.....

Ha valaki megérti Krisztus áldozatának a lényegét – azt, hogy a törvényszegéseink miatt kellett Jézusnak a kárhozat halálát elszenvednie, és egyedül Neki köszönhetjük az életünket –, akkor nem tud közömbös maradni a bűnnel szemben. Az ember, aki korábban szerette a „bűn ideig-óráig tartó gyönyörűségét”, gyűlölni fogja a bűnt, amely Krisztus halálát okozta. Nem tud tovább élni a bűnben, mert Krisztus iránta való szeretete arra készíti, hogy szakítson a bűnnel, úgy, mint aki meghalt a bűn számára. Ezt a változást egyedül Krisztus keresztje, a kereszt bűnbánattal való szemlélése képes létrehozni az emberi szívben. A bűn köteleit csak Krisztus hatalma képes elválni. Annak tehát, aki mégis a bűnt akarja választani, hátat kell fordítania a keresztnek, semmibe kell vennie Isten szeretetét, mintegy meg kell taposnia Krisztus áldozatát ahhoz, hogy kitartsa a bűn útján. Ez nem lehetetlen. Ám ha valaki szemléli Isten szeretetét, akkor a Szentlélek Krisztushoz fogja vonni őt, míg végül szembe tud fordulni a bűnnel.

4 Hogyan munkálja Isten a megszentelődésünket? Mi jelenthet egyedüli védelmet a bűn testbe írt törvényével szemben? Milyen összefüggés van a megszentelés isteni munkája és Jézus áldozata között?

Róm 8,5–6; vö. Fil 2,13/a

.....

.....

5Móz 30,15

.....

Róm 8,10–14; vö. Fil 2,13/b

.....

.....

Róm 8,1–2. 9

.....

.....

Jézus az áldozata nyomán lehetett közbenjáróvá. A közbenjárás legfontosabb eredménye, hogy elküldi a Szentlelket, aki megszenteli az életünket. Amikor Isten Lelkével kapcsolatba kerülünk, akkor első lépésként élénk állítja Isten szeretetét, amellyel bűnbánatra és bűngyűlöletre vezet minket. Isten irántunk való szeretete és a mi erre adott válaszuk, Isten iránti szeretetünk ad kellő alapot ahhoz a változáshoz, amelyre mindnyájunknak szükségünk van. Amikor elhárul az akadály és megnyílik a szív kapuja, akkor Isten Lelke készítetéseket ad. Választás elé állít és kérlel bennünket. Amint a testből származnak az önzés, a bűn készítetése, úgy jelenik meg a jóra való készítés is a Lélek munkája nyomán. Ha valaki helyt ad Isten készítetéseinek, akkor Isten – mivel életadó hatalommal rendelkezik – életerőt ad az engedelmességhez. Így elmondhatjuk, hogy a keresztyén élet a folyamatosan megnyilvánuló isteni hatalom élete – folyamatos csoda. Soha nem téveszthetjük szem elől azonban, hogy a bűn törvényként van beírva a testünkbe. Ez a törvény megszakítás nélkül jelen van, és érvényre akar jutni. A bűn testbe írt törvényével szemben kizárólag Isten életadó Lelke jelent elegendő hatalmat. Tehát a bűn feletti győzelem, a bűntől való megszabadulás, elkülönülés folyamata csak akkor lehet állandó valóság, ha Isten Lelke ugyanolyan folyamatosan van jelen a belső emberben, mint a bűn törvénye a testünkben.

„A jellem átalakulása mindenkor a Krisztussal való kapcsolat eredménye. Bármilyen fogyatékoságai legyenek valakinek, ha őszinte tanítványa Jézusnak, jellemét az isteni kegyelem hatalma átalakítja és megszenteli. Mialatt mintegy tükörben szemléli az Úr dicsőségét, átalakul, dicsőségről dicsőségre, amíg hasonlóvá válik Őhozzá, akit imád.” (Ellen G. White: *Az apostolok története*, 383. o.)

„Isten lépésről lépésre vezeti népét. Különböző próbákba juttatja őket, azzal a céllal, hogy felszínre hozza, mi is lakik a szívükben. Van, aki megállja helyét az egyik próbában, de elbukik a másikban. Isten minden próbánál megvizsgálja őket – mindig kissé alaposabban... Vannak, akik hajlandóak elfogadni az egyik isteni kívánalmat, de amikor Isten újabb világosságot ad nekik, visszariadnak, elhúzódnak, mert rájönnek, hogy valamely melengetett bálványukat érinti. Itt van alkalmuk rájönni, mi lakik a szívükben, mi zárja ki onnan Jézust. Valamit többre becsülnek az igazságnál, és nem készek befogadni Jézus

Krisztust... Akik megállnak minden próbában, megfelelnek minden vizsgán, és győznek, bármibe kerüljön is, ők engedelmeskednek a hű és igaz Tanúbizonyosság tanácsának, részesülni fognak a késői esőben, és így felkészülnek az elváltozásra.” (Ellen G. White: *Bizonyágtételek I.*, 180. o.)

„Azt az örömteljes vigasztalást jelenti ez számunkra, hogy a próbák, amelyeket az Úr ad most nekünk, arra szolgálnak, hogy alkalmassá tegyenek minket az elváltozásra. Amikor Ő jön, hogy szóljon hozzád és hozzám, mindezt azért teszi, mert az elváltozásban akar részesíteni bennünket. De nem változtathatja át a bűnt, vagy talán igen? Akkor tehát meg kell értenünk: csakis azzal a céllal tárja fel előttünk bűneink mélységét, hogy megszabadíthasson tőlük, és az átváltozásban részesíthessen. Akkor tehát szabad-e elbátortalanodnunk, amikor feltárja előttünk bűneinket? Nem! Inkább köszönjük meg Őnéki, hogy át akar változtatni bennünket, és olyannyira akarja ezt, amilyen hamar csak lehetséges. El akarja távolítani bűneinket az útból.” (Robert J. Wieland: *Az 1888-as üzenet*, 26–27. o.)

„Amikor a lélek aláveti magát Krisztusnak, új erő veszi birtokába az új szívet. Olyan változás megy végbe, amelyet az ember maga sohasem képes véghezvinni. Természetfeletti munka ez, természetfeletti elemet visz az emberi természetbe. A Krisztusnak alárendelt lélek az Ő vára lesz, amelyet megtart e lázadó világban. Szándéka az, hogy az Övének kívül semmilyen hatalmat ne ismerjünk el. A mennyei közbenjáró által így birtokba vett lelket már hiába ostromolja Sátán. Ám ha nem vetjük alá magunkat Krisztus irányításának, a gonosz fog uralkodni rajtunk. Elkerülhetetlenül a világ feletti uralomért vívó két nagyhatalom egyike vagy másika irányít bennünket. Nem szükségszerű, hogy szabad akaratból a sötétség országának szolgálatába álljunk, uralma alá kerüljünk. Csak éppen el kell mulasztanunk a szövetségkötést a világosság országával. Ha nem működünk együtt mennyei közvetítőnkkel, akkor Sátán veszi birtokba a szívünket, s lakóhelyévé teszi. A gonosz elleni egyetlen védekezés az, ha hit által Krisztus lakozik a szívünkben, igazságban. Ha nincs élő kapcsolatunk Istennel, sohasem állhatunk ellen a szentségtelen hatásoknak: az önszeretnek, önző vágyaink kielégítésének, a bűnre való kísértésnek...” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 266–267. o.)

5 Mi az ember része a megszentelődés folyamatában? Milyen segítséget ad Krisztus keresztje az emberi feladatok hiánytalan teljesítéséhez?

Fil 2,12–13; vö. Zsid 3,12–15

.....

.....

.....

Róm 6,11–13. 19; vö. Fil 3,7–8,10

.....

.....

.....

.....

(További tanulmányozásra: Róm 12,1; Jak 4,6–8; vö. Fil 2,8)

Az emberi döntés, odaszánás jelentőségét nem szabad sem túlbecsülnünk, sem alábecsülnünk. A változás nem jöhet létre tőlünk függetlenül, az akaratunk odaszánása nélkül. Ám azzal is szembe kell néznünk, hogy bár fontos az akaratunk, de önmagában nem elegendő a győzelemhez. Az igazi megoldást Isten Lelke hozza számunkra, aki viszont mindig tiszteletben tartja döntésünket.

Figyeljük meg Krisztus életéből, hogy a győzelem emberi részéhez tartozik a vágyakozás kifejezése imában, és önmagunk megalázása is. Mivel Isten kész közösségben lenni velünk, csak rajtunk múlik, élünk-e a felkínált lehetőséggel, vagy sem! A küzdelmek, sőt szenvedés vállalása attól függ, mekkora értéket jelent számunkra Krisztus.

„Sokan azért haladnak olyan lassan a hívő életben, mert Isten akaratát úgy értelmezik, ahogy nekik tetszik, ahogy szeretnék. Mialatt saját vágyaikat követik, megnyugtadják magukat, hogy Isten akaratát cselekszik. Nem vívnak harcot önmagukkal. Bár időnként eredményt érnek el, s leküzdik élvezetvágyukat és kényelemszeretetüket, őszinték és komolyak, de idővel elfáradnak az állandó erőfeszítésben. Ellustulnak, restek arra, hogy a harcot naponként előlről kezdjék;

a pihenés kívánatosabb, álmos szemüket behunyják, engednek a kísértés hatalmának ahelyett, hogy ellenállnának.

...Mindenki győzelmet arathat, ha komolyan igyekszik és kitartással harcol. Nemcsak a gyors a futás, nemcsak az erős nyerhet csatát. A leggyengébb szent éppúgy elnyerheti az örök élet dicsőséges koronáját, mint a legerősebb. Mindenki győztes lehet, aki Isten kegyelméből alárendeli életét Krisztus akaratának. Az élet minden viszonylatában gyakorlatilag megvalósítani az Isten Igéjében rögzített alapelveket – ezt némelyek ugyan lényegtelennek tarthatják, olyasminek, ami csekélység, figyelemre sem méltó. Azonban a tétre való tekintettel semmi sem csekélység, ami segíthet vagy gátolhat. Minden egyes cselekményünk súlyosan esik a latba, győzelmet vagy vereséget okozhat. Sőt a jutalom, melyet a győztesek elnyernek, arányban áll majd igyekezetükkel, komolyságukkal, ahogyan küzdöttek.

...Megtérése napjától Pált egyetlen sóvárgó vágy lelkesítette: ember-társai segítségére akart lenni, hogy a Názáreti Jézusban felismerjék az élő Isten Fiát, akinek hatalma van átalakítani és megmenteni az életüket. Pál annak az egyetlen célnak szentelte életét, hogy a Megfeszített szeretetét és hatalmát bemutassa... A dicsőség Ura iránti szeretete volt magatartásának alapja és cselekedeteinek mozgatója. Ha buzgó-sága valaha alábbhagyott, elegendő volt egy pillantást vetnie a keresztre és az ott megnyilatkozó szeretetre, hogy újból felövezze lelkét, és továbbhaladjon az önmegtágadás útján.” (Ellen G. White: *Az apostolok története*, 387., 213., 166. o.)

E kérdés további átgondolásához olvassuk el Ellen G. White *Krisztushoz vezető lépések* c. könyvének Odaszánás c. fejezetét!

6 Foglaljuk össze minél egyszerűbben, hogyan valósul meg a hit általi megigazulás folyamata a gyakorlatban! Hogyan tanít milderre az úrvacsora?

Kol 2,6–7

.....

Róm 5,3–5; vö. Róm 5,8; Ján 12,32

.....

(Róm 5,3–5 pontosított fordítása: „Sőt dicsekedünk a háborúságokban is, tudván, hogy a háborúság állhatatosságot munkál, az állhatatosság kipróbáltságot, a kipróbáltság pedig reménységet. A reménység pedig nem szégyenít meg, mert az Isten szerelme kitöltetett a mi szívünkbe a Szent Lélek által, aki adatott nekünk.”)

Ján 13,6–10

.....

.....

1Kor 11,23–26

.....

.....

(További tanulmányozásra: Ésa 27,5; vö. Zsolt 38,4; Csel 24,16; 1Móz 17,1; vö. Jer 31,33–34)

Isten azt kéri, hogy tartsuk fenn azt a nyitott, őszinte viszonyulást, amely akkor született meg a szívünkben, amikor először megérintett a szeretete. Úgy is megfogalmazhatjuk ezt, hogy tartsuk fenn Vele a bűnbocsánat nyomán elnyert békeszövetséget. Az Isten igazsága nyomán elnyert békesség olyan „jelzőrendszer”, amely azonnal jelezni tudja, ha elszakadunk Istentől. Ha megtanulunk odafigyelni arra a „halk és szelíd” hangra, amellyel Isten szól hozzánk, akkor hamar felfigyelhetünk a hiányára is. A békétlenség csalhatatlan jele annak, hogy valami nincs rendben. Ne menjünk ilyenkor tovább, hanem álljunk meg, vizsgáljuk meg az okát. Keressük Istent addig, míg újra közösségben lehetünk Vele.

Amikor valamilyen nehézségbe jutunk – legyen ez külső próba vagy belső küzdelem –, akkor az Isten iránti szeretet arra ösztönöz bennünket, hogy állhatatosak legyünk, bízzunk Istenben, bízzuk Őrá a megoldást. Az „állhatatos” kifejezés szó szerint azt jelenti: „alatta maradni a tehernek”. Isten Lelke arra ösztökél tehát, hogy tartsunk ki az engedelmisségben, és abban, hogy Istentől várjuk a megoldást, még akkor is, ha ez pillanatnyilag kárt okoz számunkra. Isten azt ígéri, hogy mindenkinek segít, aki Tőle várja a segítséget, s nem az emberi

okoskodást és aggodalmaskodást követi. Isten senkit nem hagyott még cserben, aki Őbenne bízott teljes szívvel, és kitartott a bizalomban. Ennek a magatartásnak biztos eredménye van, ezért is mondja az apostol: „Az állhatatosság kipróbáltságot eredményez.” Így szerezhetünk gyakorlati tapasztalatot Istennel. Ha pedig átéltük már azt, hogy Isten képes megszabadítani, akkor reménységünk lehet, hogy a még előttünk levő próbákban, kísértésekben is képes segíteni rajtunk.

„Vannak olyan dolgok, amelyeket sohasem szabad elfelejtenünk. Krisztus szeretetét mindig frissen kell tartanunk az emlékezetünkben. Krisztus azért szerezte az úrvacsorai istentiszteletet, hogy ez szólhasson nekünk Isten szeretetének értelméről, amelyet Krisztus irántunk tanúsított. Lelkünk nem lehet egységben Istennel, csak Krisztus által... Egyedül Krisztus halála teszi lehetővé, hogy örömmel tekinthetünk az Ő második eljövetele felé. Krisztus áldozata a mi reménységünk középpontja. Ehhez kell ragaszkodnunk, ez erősíti meg hitünket...

Amikor az Úr tanítványai az Ő asztala köré gyülekeznek, akkor nem a hiányosságaikról kell megemlékezniük, és nem azok miatt kell siránkozniuk. Ne időzzenek régi vallásos tapasztalataiknál, akár felemelők, akár lehangolóak voltak! Ne említsék meg azokat a különbségeket, amelyek elválasztják őket embertársaiktól. Mindezek az előkészítő szolgálathoz tartoznak. Az önvizsgálatot, a bűnvallást, a viták megszüntetését már előbb gyakorolni kell. Most azért jönnek, hogy Krisztussal találkozzanak. Nem állhatnak meg a kereszt árnyékában, hanem annak megmentő világosságába kell jönniük. Meg kell nyitniuk szívüket és lelküket az Igazságosság Napjának ragyogó sugarai előtt. Krisztus legdrágább vérével megtisztított szívvel, Krisztus jelenlétének teljes tudatában kell meghallgatniuk Krisztus szavait: »Békességet hagyok néktek, az én békességemet adom néktek; nem úgy adom nektek, amint a világ adja.« (Ján 14,27)» (Ellen G. White: *Jézus élete*, 566., 565. o.)

A KERESZT ÉS A NAGY KÜZDELEM

1 Mi a lényege a mennyben kezdődött nagy küzdelemnek?
Milyen alapelveket követ Isten a nagy küzdelem során?

A) *Jel 12,7–8; vö. Ésa 14,14*

.....

.....

B) *2Kor 3,17*

.....

Jel 4,11

.....

Róm 12,17. 20–21

.....

Mát 23,11–12

.....

Az a küzdelem, amelynek mi is szenvedő alanyai, s ugyanakkor közreműködői is vagyunk, a földi történelem előtt kezdődött a mennyben. Sátán, aki Isten közelében lehetett „felkent oltalmazó kérubként”, felfuvalkodott, büszkévé vált, és Isten ellen fordult. A küzdelem lényegi kérdésére irányítja a figyelmet a Mihály név, amely azt jelenti: „Ki olyan, mint Isten?” Tehát ki méltó arra, hogy Istenként tiszteljék, engedelmeskedjenek rendeleteinek, akaratának? Krisztus méltó erre, vagy Sátán? Ezt a kérdést nem lehetett vitákkal eldönteni a mennyben. Isten nem tudta Sátánt meggyőzni lázadása jellegéről és kimeneteléről,

Sátán pedig csak vádakat fogalmazott meg, a gyanú árnyékát vetette Isten jellemére, de nem tudta igazolni állításait. Az azonban nyilvánvalóvá vált, hogy így Sátán és az őt követő angyalok nem tölthetik be szolgálatukat Isten rendjében. Választaniuk kellett: továbbmennek a lázadás útján, vagy visszatérnek feladatuk teljesítéséhez...

Isten az erkölcsi kérdésekben először nyilvánvalóvá teszi a választ, s csak utána hajtja végre hatalommal a jogos ítéletet. Isten elvehette volna Sátántól az élet jogát a küzdelem kezdetén, de ettől még a felvetett kérdések megmaradtak volna. Ezért időt adott, hogy a Sátán szívében megfogant bűn megmutassa igazi lényegét, s látva kiteljesedését, mindenki válaszolhasson a kérdésre: Ki méltó az uralkodásra?

Míg Sátán a küzdelem során nem riad vissza a hamisság alkalmazásától, a vádaskodástól, rágalmazástól, csalástól és erőszaktól sem, addig Isten mindvégig az igazság és szeretet útján halad. Önként vállalja ezt, s ezzel együtt a hosszabb és nehezebb küzdelmet. Olyan megoldást készít ezzel, amely biztosítja, hogy a bűn történelme soha többé ne ismétlődjön meg. Szabadságot biztosított teremtményeinek, hogy tiszteletük alapja az igazság iránti szeretet legyen, és ne a kényszer. A szabadsággal együtt felelősséget is ruházott gyermekeire, így jogos lesz az ítélet is. Tudja, hogy az erőszak erőszakot szül, s hogy az igazságot csak azzal összhangban levő eszközökkel lehet terjeszteni (vö. 2Kor 4,2; Jak 1,20), és a valódi gyógyulásra a rosszal szemben is következetesen alkalmazott jó jelentheti az egyetlen esélyt. Ezért ezt a mércét önmagára alkalmazza, és követői elé állítja saját példáján keresztül. Mi talán sokszor elvárnánk már az ítélet végrehajtását, de Isten türelemre int: tűrjünk Ővele együtt, Ő kezdettől fogva látja a véget (vö. Róm 9,22–23; Jel 6,10–11), s amint elérkezik az idő, véget vet a szenvedésnek.

„Maga Krisztus is, *»amikor az ördöggel vitatkozván, Mózes teste felett vetélkedett, nem mert arra káromló ítéletet mondani«* (Júdás 9). Ha ezt teszi, leereszkedett volna Sátán szintjére, mert a vádaskodás a gonoszság fegyvere. Az Írás *»atyánkfiai vádolójának«* nevezi Sátánt (Jel 12,10), és Jézus nem akarta az ellenség fegyverét használni, hanem így szólt: *»Dorgáljon meg téged az Úr!«* (Júdás 9)

Példa ez számunkra. Ha Jézus ellenségeivel kell harcolnunk, ne viszonzozzuk a rosszat rosszal, ne mondjunk olyasmit, ami a vádasko-

dás látszatát keltheti. Isten ügyének védelmezője ne használjon olyan szavakat, amelyeket a menny Fejedelme még Sátánnal vívott küzdelme közben sem használt. Az ítélkezést és kárhozzátást bízunk Istenre.” (Ellen G. White: *Gondolatok a Hegyi beszédről*, 54–55. o.)

2 Milyen fordulatot hozott a nagy küzdelemben Ádám bűne, és ennek nyomán Jézus első eljövetele, emberré válása?

Luk 4,5–7; vö. Ján 14,30

.....

.....

.....

2Kor 4,4

.....

Fil 2,6–8; vö. Ján 14,7–11

.....

.....

.....

.....

A szélsőséges élethelyzetekben mutatkozik meg, mi lakik a szívben. A jellem próbára kerül a kiszolgáltatottságban is, de a hatalom elnyerésekor is. Ádám bukásával Sátán hatalmat nyert az emberek fölött. Igaz, hogy hatalma bitorolt hatalom, csalással szerezte, mégis lehetőséget kapott ezáltal arra, hogy eszméit a gyakorlatban igazolja.

Jézus ezzel szemben önként letette isteni hatalmát, sőt felvette emberi természetünket: „*olyan állapotban találtatott, mint ember*”, így „*megkísértetett mindenkiben, hozzánk hasonlóan, de nem vétkezett*”. Egész földi élete igazolta, hogy Isten nagysága nem a hatalmában rejlik, hanem a jóságában (vö. 2Móz 33,18–19; 34,6–7). Az ember lázadása – bár nem Isten akarata volt – megteremtette a lehetőségét annak, hogy a nagy küzdelemben ki-ki bizonyíthassa állításait.

3 Milyen fordulatot hozott a küzdelemben Krisztus kereszthalála?

Ján 19,30

.....

Jel 12,9–10; vö. Luk 10,18

.....

Ján 12,31

.....

Fil 2,9–11

.....

.....

Sátán hosszú időn keresztül sikeresen vádolta Istent és a hűséges lényeket. Amikor azonban Jézus Krisztus életére tört, lekerült róla az álarc. Kimutatta, hogy ha teheti, elpusztítja azt a lényt, aki az élet forrása. A mennyei lények számára eldőlt a kérdés. Nyilvánvalóvá lett: egyedül Isten méltó arra, hogy istenként tiszteljék. Sátánnak nem csak helye nem volt többé a mennyben, de hazugságai is lelepleződtek.

„Krisztus haláláig Sátán jelleme nem volt teljesen nyilvánvaló az angyalok és az el nem bukott világok előtt. A fő pártütő annyira felismerhetetlenné tette magát csalásaival, hogy még a szent lények sem értették meg elveit. Nem látták meg tisztán lázadása természetét... Isten el tudta volna pusztítani Sátánt és követőit olyan könnyen, amilyen könnyen egy kavicsot a földre dobhatunk. Ő azonban nem tette ezt. A lázadást nem erőszakkal akarta leverni. Kényszerítő hatalom csak Sátán uralmát jellemzi. Isten alapelvei mások, uralkodása nem ilyen rendszerre épül. Isten tekintélye a jóságon, az irgalmon és a szereteten nyugszik. Ezeknek az alapelveknek az alkalmazása fejezi ki az Ő akaratát. Az isteni uralom erkölcsös, az Ő országában az igazság és a szeretet az uralkodó hatalom... Amikor Krisztus eljött erre a világra, Sátán ellene fordította hatalmát. Attól kezdve, hogy Jézus

megszületett Betlehemben, Sátán szüntelenül azon igyekezett, hogy elpusztítsa. Minden lehetséges módon meg akarta akadályozni Jézus gyermekkorának, makulátlan férfikorának, szent szolgálatának és feltétlen nélküli áldozatának a kibontakozását. Sátán azonban vereséget szenvedett. Nem tudta Jézust bűnbe vinni. Nem tudta elcsüggeszteni, vagy eltántorítani attól a munkától, amelynek az elvégzésére jött el hozzánk. A pusztától a Golgotáig Sátán haragjának vihara csapott le Jézusra újra és újra, de minél könyörtelenebbül tépte-zúzta ez a vihar, Isten Fia annál erősebben kapaszkodott Atyja kezébe, és haladt előre a kijelölt úton. Sátán minden erőfeszítése, hogy elnyomja és legyőzze a Megváltót, csak tisztábban hozta napfényre Jézus hibátlan jellemét.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 666–667. o.)

4 Megértette-e Sátán a kereszt jelentőségét saját sorsára nézve? Mi a célja a nagy küzdelem utolsó szakaszában?

Jel 12,12; vö. 1Pét 5,8

.....

.....

Ján 8,44; 10,10/a

.....

.....

Sátán hatalmas intelligenciájú lény. Bár a bűn tönkretette személyiségét, gondolkodását, mégis képes volt arra, hogy felmérje Krisztus áldozatának kihatását. Ő tudja: „kevés ideje van”. Ez azonban semmit nem változtatott rajta. A bűn értelmetlen, hiábavaló, pusztító voltát mutatja, hogy amikor már lelepleződik, akkor sem változik meg. Sátán megértette a tényt, hogy hatalma rövidesen véget ér, ezért azt a döntést hozta, hogy magával ránt a pusztulásba mindenkit, akit csak lehet. Minden képességét a csalás és a pusztítás szolgálatába állította, folyton azon igyekszik, hogy „elbitesse, ha lehet, a választottakat is” (Mát 24,24). Teszi ezt azért is, mert az ószövetségi áldozati rendszerből, a nagy engesztelési nap szertartásából kiderül, hogy Isten végül

felelősségre vonja a megváltottak bűneiért is, mert felbujtóként felelős bukásukért.

Krisztus halála után Sátán nem vádolhatja Istent azzal, hogy igazságtalan, amikor megbocsát a bűnösnek. Attól kezdve célja megakadályozni, hogy Krisztus áldozata gyümölcsöt teremhessen, azaz az ember hit által engedelmessé váljon. Sátán minden lehetséges eszközt felhasznál: megtámadja Krisztus közbenjárói szolgálatát, el akarja vonni a figyelmet az Istennel kialakítható személyes kapcsolat lehetőségéről, aláássa Isten törvényének tekintélyét, jelentőségét. Nagyon jól érti a hit általi megigazulás egyszerű összefüggését: a győzelem titka az élő közösség a Megváltóval. Ezért mindent megtesz, hogy az ember figyelmét elterelje, lekösse valamivel...

Elgondolkoztató az Ige tanúságtétele: Sátán tudja, hogy kevés ideje van. Tudja, mi a győzelmünk titka. Mi tudjuk-e mindezeket?

5 Mi a jelentősége Krisztus kereszthalálának az emberi történelem szempontjából?

Jel 5. fejezet (kiemelt versek: 5., 9.)

.....

.....

Ján 5,27

.....

Sokan felvetik a kérdést: Mi változott meg Krisztus halála óta? Mennyivel lett jobb az emberiség helyzete? Emberileg nézve valóban nincs változás, sőt úgy tűnik, nem a megoldáshoz kerültünk közelebb, hanem ellenkezőleg: a pusztítás, a vérontás csak növekedett. A Biblia alapján azonban mégis fordulópontonról beszélhetünk. A kereszttáldozat nélkül nem született volna meg a megoldás lehetősége. Az ember csak a keresztfényében ítéltető meg, hiszen ezáltal kapott valódi választási lehetőséget a jó és a rossz között. Jézus Krisztust az áldozata tette „méltóvá”, hogy a megváltás tervének következő szakaszát is megvalósítsa. Isten így vezeti el történelmünket az ítélethez és az ítélet végrehajtásához.

„Isten Fia vérenek kiontásával Sátán elszakította magát a mennyei lények rokonszenvétől. Ettől kezdve korlátozták működését. Többé már nem vádolhatta az angyalok előtt Krisztus testvéreit azzal, hogy bűnnel bemocskolt ruhát öltöttek magukra. A Sátán és a mennyei világ közötti kapcsolat utolsó láncszeme is elszakadt. Sátán azonban élt, s az angyalok még nem értették meg mindazt, amit a nagy küzdelem jelent. Először teljesen nyilvánvalóvá kellett válnia Sátán szándékának. Az emberek miatt Sátán létének folytatódnia kellett, mert nekik éppen úgy, mint az angyaloknak, meg kellett látniuk a világosság fejedelme és a sötétség fejedelme közötti ellentétet. Az embereknek választaniuk kell, hogy a kettő közül melyiket akarják szolgálni...” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 669. o.)

E kérdések további tanulmányozásához olvassuk el a *Jézus élete* c. könyv 79. fejezetét!

6 Hogyan kapcsolódik össze egyéni küzdelmünk és a nagy küzdelem? Mit jelent Jézus követőjeként részt venni a küzdelem utolsó szakaszában?

Eféz 6,11–12

.....

.....

Róm 6,13; 16,20

.....

.....

Eféz 5,27

.....

(További tanulmányozásra: *Jel 14,4; 2Thess 1,10; vö. Jel 3,21*)

Az emberi élet nehézségei, küzdelmei között hajlamosak vagyunk minden eseményt, megpróbáltatást a saját nézőpontunkból szemlélni. Ritkán gondoljuk át döntéseink jelentőségét a nagy küzdelem fényében, Isten megváltói munkája szempontjából. Ezért hajlamosak

vagyunk szem elől téveszteni azt a tényt, hogy életünk, tetteink, gondolataink és érzelmeink mind hatással vannak a környezetünkre, és így a nagy küzdelemre is. Jézus ezt mondta: „*Mindaz, aki bűnt cselekszik, rabszolgája a bűnnek.*” (Ján 8,34) Ez többet jelent annál, hogy nem tudjuk magunkat megszabadítani a bűn fogságából. A rabszolga végrehajtja a rabszolgatartó parancsait. Mindaddig, amíg nem szabadultunk meg az engedetlenségtől, Sátán felhasználja életünket a saját céljai érdekében, mások romlására. Jézus evangéliuma azoknak kínál szabadítást, akik „*foglyok Sátán akaratának teljesítésére*” (2Tim 2,26). A Krisztus szabadítását megismerő emberek életét viszont Isten használja fel mások javára „*az igazság fegyvereként*”. Megszentelődésünk ezért nem csupán saját üdvösségünk kérdésévé válik: Krisztus munkáját segíti, vagy hátráltatja. Életünket nem egyszerűen az igazság ismerete, sokkal inkább a Krisztus követésében tanúsított hűségünk arányában tudja mások javára fordítani Isten.

„Sátán most egy másik ámtással igyekszik elpusztítani az embereket. Kijelentette, hogy Krisztus halála hatályon kívül helyezte az Atya törvényét...

A törvény hatályon kívül helyezése halhatatlanná tenné a törvény áthágását, és a világ Sátán ellenőrzése alá kerülne. A törvény megváltoztathatatlan volt, s az emberek csak a törvény előírásainak való engedelmség útján menekülhettek volna meg – ezért kellett Jézusnak a kereszten meghalnia. Az igazi eszközt, amellyel Krisztus megerősítette a törvényt, Sátán mégis a törvény elpusztítójaként ábrázolta. Ezért tört ki az utolsó küzdelem a Krisztus és Sátán között folyó nagy harcban.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 671. o.)

Isten arra hívott el bennünket, hogy Őbenne bízva, s e bizalom gyakorlása által tegyük nyilvánvalóvá a szeretet és az igazság hatalmát, mutassuk meg az életünkkel, hogy Krisztus szeretete elegendő hatalmat jelent minden bűnre csábítással szemben, és képesít az Isten iránti engedelmségre! Azt akarja, hogy a bűn bármiféle torzítása nélkül „*kiábrázolódjék Krisztus*” a mi életünk által.

Krisztus akkor fogja átvenni az uralmat, amikor az Őt követők minden vonatkozásban megtagadják a bűn uralmát, és imádságban kérik közbeavatkozását. Ez lesz a gondolatuk: „*Ideje, hogy az Úr cselekedjék; megrontották a Te törvényedet.*” (Zsolt 119,126)

„Nagy különbség van az esküvőjén megjelenő menyasszony és egy serdülő leány között. Mindkettő ember és nő, de az egyik – Pál efézusbeliekhez írt levele 4. fejezetének szóhasználatával – már nem gyermek, hanem elérte »vőlegénye teljes érettségének mértékét«. Már felkészült arra, hogy együtt érző vonzalommal és megbecsüléssel vőlegénye oldalán álljon. Már részese lehet terveinek és szándékainak, együttműködhet Vele. Soha nem lehet egyenlő Jézussal, mégis, a kis serdülő leánytól eltérően, már tudja értékelni Őt.

Az Úr férfiakká és nőkké teremtett bennünket, megosztotta velünk a szeretet titkait, hogy megtanítsa minket az Ő tervének titkára, azok javára, akik értékelik értük hozott áldozatát. Amikor »menyasszonya elkészítette magát«, eljön az Úr, hogy magához vegye. Mint vőlegény ezt mondja: »*Magamhoz veszlek titeket, hogy ahol én vagyok, ti is ott legyetek.*« Kölcsönös szeretetnek, kizárólagos ragaszkodásnak és igazi egységnek kell kialakulnia Krisztus és menyasszonya között...

Jelenleg a maradék egyház inkább serdülő leány, mint menyasszony. A legtöbb keresztény nyereségvágyó, csak a jutalom érdekli, arra vágyik, hogy »süteményt, jégkrémet kapjon az esküvőn«. Kevesen vannak azok, akiknek fontosabb az, hogy Krisztussal lehetnek, mint az új Jeruzsálem teremtett javainak összes gyönyörűsége. Ezért hordozzák oly ritkán keresztjüket a szolgálatban, hogy Őt kövessék. Kevesen éreznek úgy, hogy a Vőlegény megbecsülése és elnyerése az igazi gondjuk. »Koronát fogok viselni az én Atyám házában« – ez a jellemző refrénje énekeinknek, és csak ritkán ez: »Koronázzátok meg Őt sok koronával!«

Az utolsó napokban nem a mi saját kis szegény lelkünk üdvössége lesz a fő dolog számunkra, hanem Krisztus tisztelése. »*Féltétek az Istent, és Néki adjatok dicsőséget!*« – ez az angyal felhívása. Az a próbatétel, amely Isten népére vár a kegyelemidő lezárulása előtt, a fenevad bélyegével kapcsolatos próba lesz. Olyan próbatétel lesz ez, amely soha, az egész korábbi történelem folyamán, nem érte Isten népét. Nagyobb lesz annál is, mint amelyet a régi korok mártírjai elviseltek. Sátán »mesterműve« lesz ez a próbatétel: tökéletesen ki fogja dolgozni, Isten népe megkísértésében szerzett hatezer éves tapasztalata alapján. Okosan megtervezi, hogy lelkünk mélyébe hatoljon a kísértés, és ha lehetséges, elsöpörjön minket a gonoszság végső áradatával. Egy

ilyen, mindent felülhaladó megpróbáltatás szükségszerűen mindent felülhaladó előkészületet igényel tőlünk.” (Robert J. Wieland: *Az 1888-as üzenet*, 115., 117., 119. o.)

E kérdéshez olvassuk el Ellen G. White *Korszakok nyomában* című könyve 36–40. fejezeteit!

*Az e beti adomány
a könyvevangélista munkát támogatja.*

JÖVEL, ÚRAM,
JÉZUS!

ÁHÍTATOK MINDEN NAPRA

A mú eredeti címe:
Maranatha
The Lord Is Coming

REVIEW AND HERALD PUBLISHING ASSOCIATION, 2004

FORDÍTÓTTA:
SONNLEITNER KÁROLY

JANUÁR

Jön a király!

„Mikor pedig eljött az időnek teljessége, kibocsátotta Isten az Ő Fiát, aki asszonytól lett, aki törvény alatt lett, hogy a törvény alatt levőket megváltsa, hogy elnyerjük a fiúságot.” (Gal 4,4–5)

„Az Üdvözítő eljövetelét már az Édenben prófécia hirdette. Amikor Ádám és Éva először hallották az ígéretet, arra számítottak, hogy gyorsan beteljesedik. Örömmel fogadták elsőszülött fiukat, s azt remélték, hogy talán ő a Szabadító. Ám az ígéret valóra válására még várni kellett. Akik elsőként kapták ezt az ígéretet, nem láthatták beteljesedését. Énok napjaitól kezdve pátriárkák és próféták ismételték az ígéretet, és életben tartották az örömhírt, de a Megígért még nem jött el. Dániel megjövendölte eljövetelének időpontját, azonban nem mindenki értelmezte helyesen az üzenetet. Teltek-múltak az évszázadok, és a próféták elhallgattak. Az elnyomó keze súlyosan ránehezedett Izráélre, és sokan vélték úgy, hogy »a napok csak haladnak, ám semmivé lesz minden látás« (Ezék 12,22).

Ám amint a csillagok haladnak kijelölt útjuk roppant körpályáin, úgy Isten elgondolásai sem ismerik a sietséget vagy a késedelmet. Az óriási sötétség és a füstölgő kemence jelképei által Isten kijelentette, hogy a zsidó nép rabságának ideje négyszáz évig tart majd. »Annakutána – mondta – kijönnek nagy gazdagsággal.« (1Móz 15,14) Az ígéret ellen hiába harcolt a büszke fáraó birodalma teljes erejével. »Ugyanazon a napon«, az isteni kijelentésben megjelölt időpontban, »az Úr minden serege kijött Egyiptom földjéről« (2Móz 12,41). Így határozták meg a mennyei tanácsban Krisztus eljövetelének óráját is. Amikor a hatalmas időmérő mutatója a kijelölt időponthoz ért, Jézus megszületett Betlehemben.

»Amikor eljött az időnek teljessége, kibocsátotta Isten az Ő Fiát.« A Gondviselés irányította a nemzetek megmozdulásait, az emberi elhatározások és tettek összességét, míg a világ megérett a Szabadító eljövetelére. Jézus eljött, hogy helyreállítsa, amit a pusztító tönkretett. Krisztuson kívül senki sem képes újjáalakítani a jellemet, amelyet a bűn megrontott. Ő eljött, hogy kiűzze az emberi akaratot uraló démonokat. Eljött, hogy fölemeljen bennünket a porból, megromlott jellemünket az Ő isteni jellemének mintájára alakítsa, és saját dicsőségével megszépítse.” (*Jézus élete*, 23., 28. o.)

„Azonképpen Krisztus is egyszer megáldoztatván sokak bűneinek eltörlése végett, másodszer bűn nélkül jelenik meg azoknak, akik Őt várják.” (Zsid 9,28)

„Krisztus első eljövetelekor Jeruzsálem papjai és írástudói, akikre Isten a kinyilatkoztatásait bízta, felismerhették volna az idők jeleit, és hirdethették volna a Megígért jövetelét. Mikeás megjövendölte a Messiás születési helyét, Dániel pedig meghatározta adventjének idejét (Mik 5,2; Dán 9,25). A zsidó vezetők ismerték ezeket a próféciaikat. Nem volt mentségük arra, hogy nem tudták és nem hirdették a népnek, hogy a Messiás eljövetele a küszöbön van. Tudatlanságuk bűnös mulasztás következménye volt.

Az egész népnek örködni és figyelni kellett volna, hogy az elsők között köszönhesse a világ Megváltóját. De íme, a názáreti dombok felől két fáradt vándor érkezett Betlehembe, végigment a keskeny utcán, egészen a város keleti határáig, hiába keresve fedett helyet éjszakára. Egyetlen ajtó sem nyílt meg előttük. Végül egy ütött-kopott istállóban találtak menedéket.

Ott született meg a világ Megváltója.

A mennyei hírnök senkit sem látott, aki várta volna Krisztust. Senki sem készült az élet Fejedelmének fogadására. A döbönt hírnök már-már visszatért a mennybe a szégyenteljes hírrel, amikor pásztorok egy csoportjára lett figyelmes. Miközben a pásztorok őrizték a nyáját, a csillagos eget nézték, s eltűnődnek a próféción, mely szerint a Messiás eljön a földre. Vágyakoztak a világ Megváltójának adventjére. Itt voltak azok az emberek, akik felkészültek a mennyei üzenet fogadására! Egyszer csak megjelent előttük Isten angyala, és elmondta az örömteljes hírt.

Micsoda tanulság rejlik ebben a csodálatos betlehemi történetben! Megdorgálja hitelenségünket, büszkeségünket és önelégültségünket. Arra int, hogy vigyázzunk, nehogy bűnös nemtörődömségünk miatt a mi figyelmünket is elkerüljék az idők jelei, és ne ismerjük fel meglátogatásunk napját.” (*Korszakok nyomában*, 279–281. o.)

„Amikor pedig megszületett Jézus a júdeai Betlehemben, Heródes király idejében, ímé, napkeletről bölcsek jöttek Jeruzsálembe, ezt mondván: Hol van a zsidók királya, aki megszületett? Mert láttuk az ő csillagát napkeleten, és azért jöttünk, hogy tisztességet tegyünk néki.” (Mát 2,1–2)

„A dicsőség Királya mélyen leereszkedett, hogy emberi természetet öltson magára. Az angyalokat, akik tanúi voltak dicsőségének és ragyogásának a mennyben, igen elszomorította, amint isteni Parancsnokukat ilyen megalázkodott állapotban látták.

A zsidó nép és vezetői olyannyira eltávolodtak Istentől, hogy az angyalok sem tudták tudomásukra hozni az újszülött Megváltó érkezésének örömhírét. Isten Kelet bölcsei közül választott férfiakat akaratának véghezvitelére... Ezek a bölcsek látták a menny fényességével körülvett küldötteket, akik hírül adták Krisztus adventjét az alázatos pásztoroknak...

Ez a világosság angyalok távoli csoportja volt, ragyogó csillagként jelentek meg az égi követek. A nagy, fénylő csillag, amelyet még senki sem látott azelőtt, égi jelnek tűnt, és magára vonta a bölcsek figyelmét. Arra vették útjukat, amerre a fény vezette őket. Amint Jeruzsálemhez közeledtek, a csillagot sötétség vette körül, és többé nem vezette őket. Megértették, hogy a zsidó népnek tudnia kell a Messiás eljövételének nagyszerű eseményéről, és elkezdtek kérdezősködni a város környékén.

A bölcsek meglepődtek, amikor semmilyen érdeklődést nem tapasztaltak a Messiás jövetelének hírére. Elcsodálkoztak, hogy a júdeabeliek nem érdeklődnek e nagyszerű esemény iránt, és nem örülnek Krisztus adventjének.

Korunk egyházai éppúgy nem hajlandók meglátni a próféciák fényét, sem elfogadni beteljesedésük bizonyosságait – amelyek azt mutatják, hogy Krisztus nemsokára eljön –, mint a zsidó nép Krisztus első adventjekor. Jeruzsálemben a Messiás evilági diadalmas uralkodására vágyakoztak. Korunk keresztényei is az egyház földi virágzására várnak, a világ megtérésére, és az ezeréves békekorszak örömére.” (Review and Herald, 1872. dec. 24.)

„Ezt mondja, aki ezekről bizonytságot tesz: Bizony hamar eljövök. Ámen, bizony jövel, Uram, Jézus!” (Jel 22,20)

„A Megváltó hű követői minden korban az Úr eljövételét várták. »Ismét eljövök« – mondta Jézus búcsúzóul az Olajfák hegyén, és ez az ígélet fényt árasztott a jövőre. Öröm és reménység költözött a szívükbe, amit sem a fájdalom nem tudott elfojtani, sem a megpróbáltatás megfakítani. Szenvedés és üldözés közepette »a nagy Istennek és megtartó Jézus Krisztusnak dicsőséges megjelenése« volt a »boldog reménységük«. Amikor a thesszalonikai keresztények sírva temették el szeretteiket – akik azt remélték, hogy szemtanúi lesznek az Úr eljövételének –, tanítójuk, Pál felhívta figyelmüket a feltámadásra, mely a Megváltó adventjekor lesz. Akkor a Krisztusban elhunytak feltámadnak, és az élőkkel együtt elragadtatnak, hogy találkozzanak az Úrral. »És ekképpen – mondta – mindenkor az Úrral leszünk. Annakokáért vigasztaljátok egymást e beszédekkel.« (1Thess 4,17–18)

A hit és remény táplálta bizonytságot, amelyet a szentek a börtönben, a máglyán és a vérpadon tettek az igazságról, egymásnak adták a századok. Hittek Krisztus feltámadásában, és abban is, hogy eljövetelekor ők is feltámadnak, ezért nem féltek a haláltól. Készek voltak sírba szállni, hogy szabadon támadjanak fel. Várták, hogy az Úr eljöjjön az ég felhőiben Atyjának dicsőségével, elhozva országának idejét az igazaknak. A valdensek ugyanezt a hitet ápolták. Wicliff vágyakozva várta a Megváltó megjelenését, az egyház reménységét.

Pátmoszon a szeretett tanítvány ezt az ígéretet hallotta: »Bizony hamar eljövök!« És János sóvárgó válasza az egyház egész zarándokútján mondott imáját önti szavakba: »Bizony jövel, Uram, Jézus!« (Jel 22,20)” (*Korszakok nyomában*, 270–271. o.)

„Mert én tudom, hogy az én Megváltóm él, és utoljára az én porom felett megáll.” (Jób 19,25)

„A Biblia egyik legsúlyosabb, ugyanakkor legnagyobb igazsága az, hogy Krisztus második eljövetelkor lezárul a megváltás csodálatos munkája. Jézus, »aki a feltámadás és az élet«, azt a drága és boldogító reménységet ébresztette Isten népében – amely oly sokáig zarándokolt »a halálnak földében és árnyékában« –, hogy eljön, és hazaviszi »azt, akit eltaszított magától«. A második adventről szóló üzenet a Szentírás alapvető tanítása. Attól a naptól kezdve, hogy az első emberpár fájó szívvel elhagyta Édent, a hit gyermekei arra várnak, hogy a Megígért eljöjjön, megtörje a pusztító hatalmát, és visszavigye őket az elveszett Paradicsomba... Éden lakóinak hetedik leszármazottja, Énok, aki földi életében három évszázadon át Istennel járt, megláthatta távolból a Szabadító jövetelét. »Ímé – mondta –, eljött az Úr az Ő sok ezer szentjével, hogy ítéletet tartson mindenek felett.« (Júd 14–15) Jób pátriárka rendületlen bizalommal kiáltotta megpróbáltatásának éjszakáján: »Mert én tudom, hogy az én Megváltóm él, és utoljára az én porom felett megáll. És miután ezt a bőromet megrágnák, nem ebben a testemben látom meg az Istent. Akit magam látok meg magamnak; az én szemeim látják meg, nem más.« (Jób 19,25–27)” (*Korszakok nyomában*, 268. o.)

„Bárcsak a kegyelmes Isten annyira megvilágosítaná gondolkodásodat, hogy megértenéd az örökkévaló dolgokat, s az igazság fényében felismerd számos tévedésedet, olyannak lásd azokat, amilyenek! Hogy megtehesd a szükséges erőfeszítéseket, s megszabadulj e gonosz, keserű gyümölcsöktől, és az örök élet szempontjából értékes gyümölcsöket teremhess. Alázd meg Isten előtt szegény, büszke, önigazult szívedet! Bűnös voltod tudatában mélyen hajtsd meg magad az Úr előtt. Szánd oda magad a felkészülés munkájára. Ne nyugodj, míg igazán el nem mondhatod: »Tudom, hogy az én Megváltóm él, és mivel Ő él, én is élni fogok.« Ha elveszíted a mennyet, mindent elveszítesz. Kérlek, ne kövess el hibát ebben a kérdésben! Örök életedről van szó!” (*Bizonyságtételek II.*, 88. o.)

„Mint utolsó ellenség töröltetik el a halál.” (1Kor 15,26)

„Luther kijelentette: »Meg vagyok győződve arról, hogy az ítélet napjáig háromszáz év sem telik már el. Isten nem fogja és nem tudja már sokáig eltérni ezt a világot... Közeledik a nagy nap, amikor a gyűlölet birodalma elvész.« »Ennek az öreg világnak a vége nincs már messze« – mondta Melancthon. Kálvin kérte a keresztényeket, hogy »mit sem tétovázva, a legcsodálatosabb esemény, Krisztus eljövetele után lánghalál vágyakozzanak«. Kijelentette, hogy »a hűségesegek egész családja arra a napra tekint«. »Éhezünk és akarnunk kell Krisztust, elmélnünk kell róla annak a nagy napnak a hajnaláig, amikor Urunk megmutatja országának teljes dicsőségét!«

»Vajon a mi Urunk nem vitte fel testünket a mennybe – kérdezte Knox, a skót reformátor –, és vajon nem tér vissza? Tudjuk, hogy visszatér, mégpedig sietve.« Ridley és Latimer, akik életüket áldozták az igazságért, hittel várták az Úr eljövetelét. Ridley ezt írta: »A világ kétségkívül a vég felé közeledik, ezt hiszem, ezért mondom. Szívünk mélyéből kiáltunk Jánossal, Isten szolgájával Megváltónknak: Jövel, Uram, Jézus!«

»Az Úr eljövetelének gondolata – mondta Baxter – a legdrágább és legörömtelibb nekem... Krisztus szentjei örülnek eljövetelének, és várják a boldog reménységet... Mivel a halál, az utolsó ellenség a fel-támadáskor megsemmisül, a hívőknek őszintén kell vágyakozniuk Krisztus második eljövetelére, a teljes és végső győzelem idejére, és buzgón kell imádkozniuk érte... E nap után kell minden hívőnek sóvárognia, és ebben kell reménykednie, tudván, hogy ekkor zárul le a megváltásukért végzett munka. Ekkor valósul meg lelkük minden vágya, törekvése... Ó, Uram, siettesd ezt a boldog napot!« Ez volt az apostoli egyház, »a pusztai egyház« és a reformátorok reménysége.”
(*Korszakok nyomában*, 271–272. o.)

„Vigyázó! Meddig még az éjszaka, meddig még ez éj? Szólt a vigyázó: Eljött a reggel, az éjszaka is; ha kérdeni akartok, kérdjétek, forduljatok vissza és jertek el.” (Ésa 21,11/b–12)

„Krisztus második eljövele reménységének megértése az a kulcs, amely az ezután következő történelmet felnyitja, és a jövő minden tanulságát érthetővé teszi...

A hű őrálló kiáltását mindenütt hallani kell. »Eljön a reggel, és az éjszaka is.« A harsonának biztos hangot kell adnia, mert az Úr nagy napjára való felkészülés idején élünk.

A próféciák igazságai összefüggésben vannak egymással, és amint tanulmányozzuk őket, a gyakorlati keresztény igazságok szépséges füzérét alkotják. Minden beszédünkben világosan fel kell tárnunk, hogy várakozunk Isten Fiának eljövetelére, munkálkodunk és imádkozunk érte. Jövele a mi reménységünk. Ezt szőjük bele minden szavunkba és cselekedetünkbe, minden társalgásunkba és kapcsolatainkba...

Az ember Fiának második eljövele az a csodálatos témakör, amelyet az emberek elé kell tárnunk. Mindig erről kell szólnunk. Örök valóságokat kell lelki szemeik elé tárnunk, s a világ vonzó dolgai majd megmutatkoznak igaz valóságukban: kiderül, hogy haszontalanok és fölöslegesek. Mit is kezdünk a világ hiábavalóságával, dicséretével, gazdagságával, megbecsülésével vagy élvezeteivel?

Zarándokok és idegenek vagyunk, akik várakozunk, reménykedünk és imádkozunk ama boldog reménységért, a mi Urunk és Üdvözítőnk, Jézus Krisztus dicsőséges megjelenéséért. Ha hisszük ezt, és gyakorlati életünkben megvalósítjuk, milyen eleven tevékenységre ösztönöz majd ez a hit és reménység, milyen buzgó szeretetre egymás iránt, milyen gondos, szent életre az Isten dicsőségére! S ha jutalmunkra tekintünk, milyen élessé válik a különbség és a világ és közöttünk... Krisztus jön. Ezt az igazságot kell feltárnunk minden ember előtt.” (Evangelizálás, 109. o.)

„Ímé, boldogoknak mondjuk a túrni tudókat. Jóbnak túrését hallottátok, és az Úrtól való végét láttátok, hogy igen irgalmas az Úr és könyörületes.” (Jak 5,11)

„Gyakran még Isten szolgálóinak gondolkodását is annyira eltompítják az emberi vélemények, hagyományok és hamis tanítások, hogy csak részben tudják megérteni a nagyszerű igazságokat, melyeket Isten nyilvánított az Igéjében. Így volt ez Krisztus tanítványával is, még akkor is, amikor a Megváltó személyesen velük volt. Elméjüket átította a közhiedelem, hogy a Messiás földi fejedelem lesz, aki az egyetemes birodalom trónjára emeli Izráelt. Amikor Jézus megjövendölte szenvedéseit és halálát, nem értették, mit jelentenek a szavai.

...A Krisztus második adventjét hirdető fájdalma hasonlított az első tanítványok fájdalmához, akik Jézus első adventjekor prédikálták »Isten országának evangéliumát«.

Miller és társai éppígy hirdették, hogy a Biblia utolsó és leghosszabb profetikus időszaka lejáróban van, az ítélet elközelgett, s az örökkévaló ország nemsokára megnyitja kapuit. Meghirdették a 2300 nap végét (Dán 8,14), amelynek a hetven hét egy részét képezte. Mindkét csoport prédikálása ugyanannak a nagy profetikus időszaknak – csak más és más részének – a teljesedésére épült.

William Miller és társai nem értették teljesen az általuk tolmácsolt üzenet tartalmát, akárcsak az első tanítványok. Az egyházban régóta meghonosodott tévedések gátolták meg őket abban, hogy a prófécia egyik fontos kijelentését helyesen értelmezzék. Jóllehet hirdették az üzenetet, amelyet Isten általuk küldött a világnak, de mivel félreértették, így csalódtak.

...Az első tanítványok és a ma élő hívők előtt is a próba idején sötétnek és érthetetlennek tűnő dolgok később világossá válnak. Amikor meglátják »az Úrtól való vég«-et, tudni fogják, hogy a tévedéseikből származó próbák ellenére a szerető Isten szándékai biztosan teljesültek. Az áldott tapasztalatból megtanulják, hogy »igen irgalmas az Úr és könyörületes«, »minden útja kegyelem és hűség azoknak, akik szövetségét és bizonyosságait megtartják.«” (Korszakok nyomában, 308–309., 314., 316. o.)

„És igen biztos nálunk a próféta beszéd is, amelyre jól teszitek, ha figyelmeztetek, mint sötét helyen világító szövétnekre, míg nappal virrad, és hajnalcsillag kél fel szívetekben.” (2Pét 1,19)

„A kinyilatkoztatás szerint ez az üzenet »az örökkévaló evangélium« része. Az evangélium prédikálásával Isten nem angyalokat, hanem embereket bízott meg. A mennyei angyalok e munka irányítói. Isten rájuk bízta az emberiség megváltásáért indított nagy munkát, de az evangélium tényleges hirdetését Krisztus földi szolgálói végzik ezen a világon.

Hűséges emberek, akik engedelmeskedtek Isten Lelke vezetésének és az Ige tanításainak, hirdették az intő üzenetet a világnak. Ők voltak, akik figyeltek a »biztos próféta beszéd«-re, a »sötét helyen világító szövétnek«-re, »míg nappal virrad, és hajnalcsillag kél fel« (2Pét 1,19). Ezek az emberek jobban igyekeztek az Urat megismerni, mint az elrejtett kincseket megkeresni. Azt vallották, hogy »jobb ennek megszerzése az ezüstnek megszerzésénél, és a kiásott aragnál ennek jövedelme« (Péld 3,14). Isten pedig kinyilatkoztatta nekik országának nagyszerű dolgait. »Az Úr bizodalmas az Őt félőkhöz, és szövetségével oktatja őket.« (Zsolt 25,14)

Ezt az igazságot azonban nem a tudósok értették meg. Ha a teológusok lelkiismeretes örök lettek volna, akik szorgalmasan és imádkozva kutatják a Szentírást, akkor a próféciákból felismerhették volna, milyen események közelednek. De ők nem álltak helyükön, és az üzenetet alázatosabb emberek kapták. Jézus ezt mondta: »Járjatok, amíg világosságotok van, hogy sötétség ne lepjen meg titeket!« (Ján 12,35) Akik elfordulnak az Istentől származó világosságtól, vagy nem keresik, amikor elérhető, azok sötétségben maradnak. De a Megváltó kijelenti: »Aki engem követ, nem járhat a sötétségben, hanem övé lesz az életnek világossága.« (Ján 8,12) Aki szívének teljességével vágyakozik Isten akaratát teljesíteni, feszülten figyelve a már kapott világosságra, az nagyobb világosságot fog kapni. Isten fénylő mennyei csillagot küld hozzá, hogy elvezesse minden igazságra.” (*Korszakok nyomában*, 279. o.)

„Az angyal, akit láttam állani a tengeren és a földön, felemelte kezét az égre, és megesküdött arra, aki örökkön-örökké él, aki teremtette az eget és a benne valókat, a földet és a benne valókat, a tengert és a benne valókat, hogy idő többé nem lesz.” (Jel 10,5–6)

„A Jelenések könyve 14. fejezetének üzenete, amely kijelenti, hogy Isten ítéletének órája elérkezett, a vég idejében szól. A 10. rész angyalát úgy jelképezi a Szentírás, mint kinek egyik lába a tengeren, a másik pedig a földön van. Ez azt mutatja, hogy az üzenet az óceánt átszelve távoli vidékekre is eljut, és a tenger szigetei is meghallják a világhoz intézett utolsó felszólító üzenetet.

Ez az üzenet kihirdeti a prófétai idők lezárulását. 1844-ben keserűen csalódtak azok, akik nagyon várták az Ő megjelenését. A csalódás az Úr akarata szerint volt, hogy a szívek gondolatai nyilvánvalóvá legyenek.

Egyetlen olyan felhő sem borított homályt az egyházra, amelyre Isten ne lett volna felkészülve. Semmilyen erő nem próbálta hátráltatni Isten művét, melyet Ő ne látott volna előre. Minden úgy történt, ahogyan Isten a prófétái által megjövendölte. Nem hagyta magára egyházát a sötétségben, hanem prófétai kijelentésekben megmutatta a jövőt, s gondviselése által a világtörténelem megfelelő pillanatában előidézte azokat az eseményeket, amelyeket a Szentlélek ihletése által a próféták előre megjövendöltek. Istennek minden terve megvalósul. Törvénye összekapcsolódik trónjával, és az emberekkel egyesült sátáni erők sem képesek annak lerontására. Isten élteni és óvja az igazságot, amely akkor is él és sikerre jut, ha időnként látszólag árnyék vetül rá. Krisztus evangéliuma a jellemben kiábrázolódó törvény. Az ellene törő csalások, a hamisság és a sátáni erők minden koholmánya végül örökre megszűnik majd, s az igazság diadala a déli napfényhez lesz hasonló. Isten szárnyai alatt az igazságosság napja újra felragyog, és az egész föld teljes lesz dicsőségével.” (*Szemelvények Ellen G. White írásából, II. kötet, 103. o.*)

„Mert a dolgot bevégezi, és rövidre metszi igazságban; mivel rövidesen végez az Úr a földön.” (Róm 9,28)

„Jeruzsálem elpusztításáról szóló prófécijában Krisztus ezt mondta: »Mivel a gonoszság megsokasodik, a szeretet sokakban meghidegül. De aki mindvégig állhatatos marad, az üdvözülni fog. És az Isten országának ez az evangéliuma hirdettetik majd az egész világon, bizonyosságul minden népnek; és akkor jő el a vég.« (Mát 24,12–14) Ez a prófécia ismét beteljesül majd. Jeruzsálem bukása előtt Pál a Szentlélek által vezetve kijelentette, hogy az evangéliumot hirdették »minden teremtménynek az ég alatt« (Kol 1,23). Most is, az ember Fiának visszajövelele előtt, az örökkévaló evangéliumot kell hirdetni »minden nemzetségnek és ágazatnak, nyelvnek és népnek« (Jel 14,6). Isten »rendelt egy napot, melyen megítéli majd a föld kerekességét igazságban« (Csel 17,31). Krisztus megmondta nekünk, mikor virrad fel számunkra ez a nap. Nem azt mondta, hogy az egész világ megtér, hanem hogy »az Isten országának ez az evangéliuma hirdettetik majd az egész világon, bizonyosságul minden népnek; és akkor jő el a vég« (Mát 24,14). Azzal, hogy hirdetjük az evangéliumot a világnak, siettetjük Urunk eljövételét.

Nemcsak várunk, hanem siettetnünk kell Isten napjának eljövételét (2Pét 3,12). Ha Krisztus egyháza már elvégezte volna kijelölt munkáját úgy, ahogyan az Úr elrendelte, figyelmeztetve az egész világot, Jézus már eljött volna Földünkre hatalommal és nagy dicsőséggel.” (*Jézus élete*, 549. o.)

„Az Úr népe között tapasztalható hitetlenség, világiasság, megszenvedetlen életvitel és viszály tartott bennünket ilyen hosszú ideig a bűnös és gyötrődő világban...”

Talán azért kell még hosszabb ideig itt e földön maradnunk, mert engedetlenek voltunk, mint Izráel fiai. De Krisztusért kérlek, ne tétézzétek a bűnt azzal, hogy Istent vádoljátok saját vétkeitek következményeiért!” (*Evangelizálás*, 320. o.)

„Ezek után láttam más angyalt leszállani a mennyből, akinek nagy hatalma volt, és a föld fénylett annak dicsőségétől.” (Jel 18,1)

„Ez a munka hasonló lesz a pünkösdnapihoz. Miként az evangélium hirdetésének kezdetén a Szentlélek kiáradásával »korai eső« hullott, hogy szárba szökkenesse a kalászt, az evangélium lezárulásakor »késői eső« fog hullani, s beérleli a termést... »Lészen az utolsó napokban, ezt mondja az Isten, kitöltök az én Lelkemből minden testre: és prófétálnak a ti fiaitok és leányaitok, ifjaitok látásokat látnak, véneitek álmokat álmodnak. És leszen, hogy mindaz, aki az Úr nevét segítségül hívja, megtartatik.« (Csel 2,17. 21)

Nem lesz kisebb az erő, amellyel Isten az evangélium hatalmas munkáját lezárja, mint amilyennel elindította. A próféciák, melyek az evangélium hirdetésének kezdetén a korai eső kiáradásában teljesedtek, a késői esőben ismét teljesedni fognak. Ez a »felüdülés ideje«, amelyet Péter apostol előre látott: »Bánjátok meg azért, és térjetekek meg, hogy eltöröltessenek a ti bűneitek, hogy így eljöjjenek a felüdülés idei az Úrnak színeitől. És elküldje a Jézus Krisztust.« (Csel 3,19–20)

Isten szolgálai szent lelkesedéstől fénylő arccal sietnek egyik helyről a másikra, hogy hirdessék a menny üzenetét. Az egész földön ezernyi hangon szól majd a figyelmeztetés. Csodálatos dolgok történnek: betegek gyógyulnak meg, és a hívők munkáját jelek és csodák kísérik. Sátán is tevékenykedik, de hamis csodákkal. Még tüzet is hoz alá az égből az emberek szeme láttára (Jel 13,13). A föld lakóinak el kell dönteniük, ki mellé állnak.

Az üzenet nem annyira érveléssel, mint Isten Lelkének mélységes meggyőzése nyomán terjed majd. Az érvek már korábban elhangzottak. A magvetés megtörtént, s most a mag kikel, és termést hoz. A missziómunkások által terjesztett irodalom megteszi hatását. De sok embert, aki az igazság hatása alá került, még mindig gátol valami az igazság tökéletes megértésében és az engedelmisségben. A fény sugarak mindenhova bevilágítanak, és az igazság tisztán felragyog. Isten őszinte gyermekeit a családi és egyházi kapcsolatok nem tudják már visszatartani. Elszakítják ezeket a kötelekeket, mert az igazság mindennél drágább nekik. Az ellenük szövetkező erőkkkel szemben sokan az Úr oldalára állnak.” (Korszakok nyomában, 543–545. o.)

„A hetedik angyal is trombitált, és nagy szózatok lettek a mennyben, amelyek ezt mondták: E világ országai a mi Urunkéi és az Ő Krisztuséi lettek, aki örökkön-örökre uralkodik.” (Jel 11,15)

„Krisztus eljövele, amellyel az igazság uralma megkezdődik, a legfennköltebb és legizzóbb kijelentésekre ihlette a szent írókat. A Biblia költői és prófétái mennyei lelkesedéssel beszéltek róla. A zsoltáríró megénekelte Izráel királyának hatalmát és fenségét: »A Sionról, amelynek szépsége tökéletes, fényeskedik Isten. Eljön a mi Istenünk, és nem hallgat... Hívja az eget onnan felül, és a földet, hogy megítélje népét.« (Zsolt 50,2–4) »Örüljenek az eget és örvendezzen a föld... az Úr orcája előtt, mert eljön, mert eljön, hogy megítélje a földet. Megítéli majd a világot igazsággal, és a népeket az Ő hűségével.« (Zsolt 96,11. 13) »Elveszti a halált örökre, és letörli az Úr Isten a könnyhullatást minden orcáról, és népe gyalázatát eltávolítja az egész földről: mert az Úr szólott. És szólnak ama napon: Imé, Istenünk, akit mi vártunk, és aki megtart minket; ez az Úr, akit mi vártunk, örüljünk és örvendezzünk szabadításában!« (Ésa 26,19; 25,8–9)

Amikor a Megváltó búcsút mondott tanítványainak, fájó szívüket azzal az ígérettel vigasztalta, hogy ismét eljön. »Ne nyugtalankodjék a ti szívetek... Az én Atyám házában sok lakóhely van... Elmegyek, hogy helyet készítek néktek. És ha majd elmegyek, és helyet készítek néktek, ismét eljövök és magamhoz veszek titeket.« (Ján 14,1–3)

Az angyalok, akik Krisztus mennybemenetele után még egy ideig az Olajfák hegyén maradtak, elismételték a tanítványoknak Jézus visszatérésének ígéretét: »Jézus, aki felviteték tőletek a mennybe, akképpen jó el, amiképpen láttátok Őt felmenni a mennybe.« (Csel 1,11) Pál apostolt a Lélek erre a bizonyáságtévésre ihlette: »Maga az Úr riadóval, arkangyal szózatával és isteni harsonával leszáll az égből.« (1Thess 4,16) A pátmoszi próféta ezt mondta: »Imé, eljő a felhőkkel, és minden szem meglátja Őt.« (Jel 1,7)

Jézus eljövelekor »mindenek« újáteremtetnek dicsőségben, »amikről szólott az Isten minden Ő szent prófétájának szája által, eleitől fogva« (Csel 3,21). A gonoszság uralma megtörik, és »e világ országai a mi Urunkéi és az Ő Krisztuséi« lesznek, »aki örökkön-örökre uralkodik.« (Korszakok nyomában, 269–270. o.)

„Ímé, én elküldöm néktek Illyést, a prófétát, mielőtt eljön az Úrnak nagy és félelmetes napja. És az atyák szívét a fiakhoz fordítja, a fiak szívét pedig az atyákhoz, hogy el ne jöjjenek és meg ne verjenek a földet átokkal.” (Mal 4,5–6)

„Akiknek Jézus Krisztus második eljövételét kell előkészíteniük, azokat a hű Illés jelképezi, mint ahogy Keresztelő János is a próféta lelkületével jött, hogy előkészítse az utat Krisztus első eljövételéhez.”
(*Bizonyságtételek III. kötet*, 62. o.)

„Keresztelő János és azok munkája, akik az utolsó napokban Illés lelkével és erejével dolgoznak, hogy felrázzák a népet fásultságából, sok tekintetben ugyanaz. Krisztus másodszor azért jön el, hogy megítélje a világot igazságban.” (Southern Watchman, 1905. márc. 21.)

„Keresztelő János távol tartotta magát a világi barátoktól és az élet fényűzéseitől, a szórakozásoktól. Egyszerű öltözéke, teveszőr ruhája folytonos szemrehányás volt a zsidó papok és vezetők tékozlása és páváskodása ellen. Étrendje igen egyszerű volt, ami ugyancsak bizonyosságot jelentett az étvágy mohó kielégítése ellen.” (*Bizonyságtételek III. kötet*, 62. o.)

„Amiként Keresztelő János... felhívta figyelmüket a Tízparancsolatra, nekünk is úgy, olyan határozottan kell átadnunk az üzenetet. »Féljétek az Istent, és néki adjatok dicsőséget, mert eljött az Ő ítéletének órája!« (Jel 14,7/a) Azzal a komolysággal, amely Illés prófétát és Keresztelő Jánost jellemezte, nekünk is arra kell törekednünk, hogy utat készítsünk Jézus Krisztus második adventjéhez.” (*Biblia-kommentár*, 1184. o.)

**„Én, Jézus küldöttem az én angyalomat, hogy ezekről bizony-
ságot tegyen néktek a gyülekezetekben. Én vagyok Dávidnak ama
gyökere és ága: ama fényes és hajnali csillag.” (Jel 22,16)**

„Az utolsó napok veszedelmei között élünk, és feladatunk az, hogy figyelmeztessük az embereket, milyen nagy veszélyben forognak. Ismertessük meg velük azokat az ünnepélyes jeleneteket, amelyeket a prófécia nyilvánvalóvá tett. Ha népünk félig is ébren volna, ha csak félig is tudatában lenne a Jelenések könyvében ábrázolt események közelségének, akkor reformáció kezdődne gyülekezeteinkben, és sokkal többen hinnének az üzenetnek. Nincs elvesztegetni való időnk. Mutassátok be az új elveket, és hirdessétek a jól érthető, világos üzenetet! Olyan lesz a hatása, mint a kétélű fegyveré. De ne bocsátkozzunk vitákba. Jönnek napok, amikor csendben várakozva meglátjuk Isten szabadítását. Beszéljen Dániel, beszéljen Jelenések könyve, és mondják el, mi az igazság. Ám legyen szó az igazság bármely területéről, magasztaljuk fel Jézust, minden reménységünk alapját, »Dávid ama gyökerét és ágát, ama fényes és hajnali csillagot«!

Amikor az igazságot kutatjuk, sokkal mélyebbre kellene ásniuk. Akik hiszik a korunknak szóló igazságot, olyan körülmények közé kerülnek, amikor számot kell adniuk a bennük élő reménységről. Isten népének királyok, fejedelmek, uralkodók és a föld nagyjai elé kell állnia, akiknek meg kell látniuk, hogy ez a nép ismeri az igazságot. Legyetek tehát megtért, meggyőződésre jutott emberek! Isten Szentlelke által egyetlen pillanat alatt többre taníthat, mint amit e földi világ bölcseitől tanulhatunk.

Az egész világegyetem figyeli a Földünkön folyó küzdelmet. Isten végtelen árat fizetett azért, hogy minden embernek alkalma legyen megismernie azt, ami bölcsé teheti az üdvösségre. Angyalok figyelik várakozóan, hogy kik ragadják meg a jó lehetőségeket. Ha Isten népe elé üzenet tárul, ne ellenkezzen! Vegyüek elő Bibliánkat, egyeztessük az üzenetet a törvénnyel és a bizonyosságtételekkel, s ami nem állja ki a próbát, az nem igaz. Isten azt akarja, hogy növekedjünk az értelembe. Arra vágyik, hogy ránk árássa kegyelmét. Mindennap újabb és jobb lelki táplálékot nyerhetünk, mert Isten megnyitja előttünk a menny egész kincstárát.” (*Bizonyosságtételek a prédikátoroknak*, 109. o.)

„Elmenvén azért, tegyetek tanítványokká minden népeket, megkeresztelvén őket az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek nevében.” (Mát 28,19)

„Amikor 1874-ben Kaliforniában voltam, álmodtam, amely nagy hatással volt rám... Azt álmodtam, hogy néhány testvér egy tanácskozáson vett részt Kaliforniában, és éppen az eljövendő időszakban végzendő munkára vonatkozó legjobb tervről beszéltek... Megjelent egy fiatal ember, akit gyakran láttam álmaimban. Érdeklődve figyelte az elhangzó szavakat, majd megfontoltan és határozottan azt mondta: »A városok és falvak alkotják az Úr szőlőskertjét. Hallaniuk kell a figyelmeztető üzenetet. Az igazság ellensége mindent megtesz, hogy a népet Isten igazságától a hamisság felé fordítsa... Minden vizek mellé vessetek! Lehet, hogy azonnal nem látjátok munkálkodásotok eredményét, de ez ne bátortalanítson el titeket. Legyen Krisztus a példaképetek: sok hallgatója, de kevés követője volt.«

A hírnök így folytatta: »A munkát illetően nagyon korlátozott elképzeléseitek vannak. Úgy tervezitek a munkát, hogy karotokkal átérhessétek. De szélesebb látókörűvé kell válnotok. Világosságotokat nem rejtethetitek véka alá, hanem a gyertyatartóba kell tennetek, hogy világíthasson mindenkinek, aki a házban van. A ti házatok a világ... Sok ország várakozik arra a világosságra, amelyet az Úr nekik tartogat, de hitetek igen kicsiny. A munkára vonatkozó elképzeléseiteken változtatni kell. Messzebbre kell tekintenetek. Menjetek előre! Isten nagy erővel munkálkodik majd, ha alázatos szívvel jártok Őelőtte. Az nem hit, amely lehetetlenségről beszél... Istennel együtt semmi sem lehetetlen. Isten törvényének, kötelező érvényű kívánalmainak világossága fogja megpróbálni a világot.«

Az idő rövid. Mindenkinek, aki hisz ebben az üzenetben, ünnepléses elkötelezettséget kell éreznie, hogy pártatlan munkás legyen, aki a helyes oldalon érvényesíti befolyását, és sohasem sorakozik fel azok ellen – sem szóval, se tettel –, akik előre akarják vinni Isten ügyét... A világosság, melyet Isten nekünk adott, nem értékes a világ számára, hacsak nem látható azok életében, akik eléje tárják.” (*Life Sketches* [Életrajz], 208–210. o.)

„Az emberek elhalnak a félelem miatt, és azoknak várása miatt, amik e föld kerekiségére következnek: mert az egek erősségei megrendülnek.” (Luk 21,26)

„Bárcsak érzékelné Isten népe a városok ezreinek küszöbön álló pusztulását, amelyek most szinte teljesen a bálványimádásnak hódolnak!

Nem túl régen egy igazán impozáns helyszín elevenedett meg előttem. Láttam óriási, gyönyörű kastélyokra hulló tűzgömböt, amely azonnal elpusztította őket. Hallottam, amint néhányan azt mondják: »Tudtuk, hogy Isten ítéletei eljönnek a földre, de nem tudtuk, hogy ilyen hamar.« Mások azt mondták: »Tudtátok? Akkor miért nem mondtátok el nekünk is? Mi nem tudtuk.« Mindenfelől efféle szavakat hallottam...

Nemsokára súlyos nehézségek támadnak a nemzetek között – olyan bajok, amelyek nem szűnnek meg, amíg Jézus el nem jön. Úgy kell összefognunk, mint soha azelőtt, szolgálva Őt, aki elkészítette királyi székét a mennyben, és aki mindenben uralkodni fog. Isten nem hagyja cserben az Ő népét, és erőnk abban rejlik, ha mi sem hagyjuk el Urunkat.

Isten ítéletei már elérték a világot. A háborúk, a háborúk hírei, a tűz és árvíz pusztításai világosan beszélnek arról, hogy a nyomorúságos idő, amely a történelem végéig növekedni fog, igen közel van. Nincs elvesztegetni való időnk. A világot háborús légkör hatja át. Dániel könyve 11. fejezetének jövendölései már szinte elérték végső beteljesedésüket... Az elmúlt péntek reggel, éppen mielőtt felébredtem, megrendítő jelenet tárult fel előttem. Úgy tűnt, hogy éppen felébredtem, de nem a saját otthonomban. Az ablakból rettenetes tűzvész láttam. Nagy tűzgolyók hullottak a házakra, és ezekből tüzes nyilak repültek mindenfelé. Nem lehetett eloltani a fellobbant tüzeket, és hatalmas volt a pusztulás. Az emberek rémülete leírhatatlan volt.” (*Welfare Ministry* [Jóléti szolgálat], 136–137. o.)

„A nemzetek nagyvárosaira szigorú ítélet vár, de néhány lélek még elszakad az ellenség megtévesztéseitől, megbánják bűneiket és megtérnek, miközben a tömegek haragot gyűjtenek maguk ellen, a harag ama nagy napjára.” (*Evangelizálás*, 9. o.)

„Mosódjatok, tisztuljatok meg, távoztassátok el szemeim elől cselekedeteitek gonoszságát, szűnjetek meg gonoszt cselekedni! Tanuljatok jót tenni; törekedjete igazságra, vezessétek jóra az erőszakoskodót, pártoljátok az árvák és özvegyek ügyét.” (Ésa 1,16–17)

„Tudatlanság, élvezetvágy, bűnös szokások, megrontott test, lélek, értelem – a világot erkölcsi bélpoklosság pusztítja, a halálos erkölcsi romlás tízezreket semmisít meg.” (*Boldog otthon*, 279. o.)

„Sokan bűnbe süllyedtek. Sokakat kétségbeesés gyötör. Szenvedés, nélkülözés, hitelenség nehezedik rájuk. Testi-lelki betegségeikre vigasztalást keresnek, Sátán pedig arra kísérti őket, hogy élvezetekbe, mámorba merüljenek, ezáltal romlásba és halálba kergetheti őket. Sodomá tiltott gyümölcseit kínálja fel nekik is, amelyek teljesen tönkreteszik őket.” (*Evangelizálás*, 265. o.)

„A világban mindenütt erkölcstelenség uralkodik. Korunk bűne a kicsapongás... Az erény és igaz jószág kedvelői szinte elcsüggednek a bűn vakmerősége, ereje és terjedése miatt. A sokasodó gonoszság nem csupán a hitetlenekre jellemző. Bárcsak így lenne, de nem így van. Sok férfi és nő, akik Krisztust vallják vezetőjüknek, bűnben élnek. Egyesek, akik hirdetik, hogy várják Krisztus megjelenését, nincsenek jobban felkészülve erre az eseményre, mint maga Sátán. Nem tisztítják meg magukat minden szennytől. Oly sokáig szolgáltak vágyaiknak, hogy számukra természetessé vált gondolataik tisztátalansága és képzeletük romlottsága. Amilyen lehetetlen, hogy a Niagara visszafelé folyjon, éppúgy lehetetlen az ilyen emberek számára, hogy elméjük tiszta és szent dolgoknál időzzön. Minden kereszténynek meg kell tanulnia, hogy fékezze szenvedélyeit, és tiszta elvek uralják életét.

Ha bujaság, tisztátalanság, házasságtörés, büntény és gyilkosság tapasztalható azok között, akik nem ismerik az igazságot, és visszatásítják, hogy Isten Igéjének elvei szerint éljenek, akkor mennyire fontos, hogy Krisztus követői szoros szövetségben legyenek Istennel és angyalaival, s egy jobb, magasztosabb utat mutassanak az embereknek! Mennyire fontos, hogy tisztaságuk által éles ellentétben álljanak azokkal, akiket alantas szenvedélyek uralnak.” (*Boldog otthon*, 278–279. o.)

„Ezt pedig cselekedjétek, tudván az időt, hogy ideje már, hogy az álomból felserkenjünk; mert most közelebb van hozzánk az üdvösség, mint amikor hívökké lettünk.” (Róm 13,11)

„A vég észrevétlenül közeledik felénk, ahogyan a tolvaj zajtalanul közeledik éjszaka. Adja az Úr, hogy ne aludjunk tovább, mint mások, hanem őrködjünk és legyünk józanok, mert az igazság nemsokára dicső diadalt arat, s azok, akik most Isten munkatársai, az igazsággal együtt győzedelmeskednek. Az idő rövid, hamar eljön az éjszaka, amikor már senki sem munkálkodhat. Eljön az idő, amikor naponta annyian térnek meg, mint egykor pünkösöd napján, miután a tanítványokra kiáradt a Szentlélek. Sok ember addig nem vette figyelembe az evangéliumi meghívást. Megpróbáltatásokon, kísértéseken mentek keresztül, tekintetüket hegymagasságú akadályok homályosították el, gátolták előretörésüket. De hittel, kitartással és bátorsággal sokan áthatolnak ezeken az akadályokon, és eljutnak a dicső világosságra.

Szinte észrevétlenül akadályok emelkedtek a keskeny és szoros úton, erre az ösvényre botrányköveket helyeztek, de mindezeket elgördítik a hívek. A hamis pásztorok által nyájuk köré állított gátak megsemmisülnek, ezek választják a világosságot, hogy terjesztéséért dolgozzanak. Mennyei lények munkálkodnak majd együtt az emberekkel. Így bátorítva a gyülekezet valóban felkel és világít, megszentelt erőit mind a küzdelemre összpontosítja. Így teljesedik Isten terve: az elveszett gyöngyök megkerülnek.

A hangos kiáltás során az egyház – hatalmas Urának segítségével – az üdvösség ismeretét annyira gazdagon árasztja mindenüvé, hogy a világosság eljut minden fővárosba és városba. A föld megtelik az üdvösség ismeretével. Isten megújító Lelke olyan bőséges eredménnyel jutalmazza a tevékeny ügyvivőket, hogy az igazság világossága mindenütt felragyog.” (*Evangelizálás*, 318–319. o.)

„Itt van a szentek békességes tűrése, itt, akik megtartják az Isten parancsolatait és Jézus hitét!” (Jel 14,12)

„Emberi bölcsességnél többre van szükségünk a Biblia olvasásához és kutatásához. Ha alázatos szívvel nyitjuk meg Isten Igéjét, az Úr olyan zsinórmértéket állít elénk, amely megóv minket a törvénytelenléstől.

Nehéz dolog az elkezdett bizodalmat mindvégig erősen megtartani. Ez a nehézség csak fokozódik, amikor Sátán rejtett befolyásokkal indít egy másfajta lelkületre. Az üldözés szünetelésekor olyan emberek sodródnak közénk, akiknek a kereszténysége szilárdnak és kétségbevonhatatlannak tűnik, de az üldözés idején elhagynák sorainkat. A válság idején befolyásolná és meggyőzné őket a megtévesztő okfejtés. Sátán más és más csapdát állít az embereknek. Amikor Isten törvényét semmibe veszik, az egyház tüzes próbák által megrostáltatik, és többen, mint ahogyan azt most gondolnánk, engedni fognak a megtévesztő lelkeknek és az ördög tanításainak. Sokan ahelyett, hogy megerősödnének a próbákban, azt tanúsítják, hogy nem tartoznak az igaz szőlőtő élő szőlővesszői közé...

Milyen hatással lesz az engedelmesekre és igazakra, amikor a világ semmibe veszi Isten törvényét? Magával sodorja-e őket a gonoszság erős áradata? Felbontja-e Isten népe a szövetséget akkor, amikor oly sokan a sötétség fejedelmének zászlaja alá gyűlnek? Nem! A Krisztussal járók közül senki nem bukik el. Isten követői engedelmesen meghajolnak a minden földi nagyságot meghaladó hatalom előtt. Isten parancsolatainak lábbal tiprása sokakat az igazság elhallgatásához és megvetéséhez vezet, de a hűségesek még nagyobb elszántsággal emelik a magasba az Úr tanításait.

Nem vagyunk magunkra hagyva. Minden utunkban megláthatjuk Istent, aki ösvényeinkre világosságot áraszt. Forduljunk Igéjéhez alázatos szívvel, kérjünk tanácsot Tőle, és adjuk át neki akaratumkat. Isten nélkül semmit sem cselekedhetünk.” (*Szemelvények Ellen G. White írásaiból II. kötet, 349–350. o.*)

„Melyik ember az közületek, akinek ha száz juha van, és egyet azok közül elveszít, nem hagyja ott a kilencvenkilencet a pusztában, és nem megy az elveszett után, mígnem megtalálja azt?” (Luk 15,4)

„Egyetlen lélek megnyerése érdekében latba kellene vetnünk a rendelkezésünkre álló forrásokat, akár a legvégsőig. A Krisztushoz tért egyetlen lélek is mindenütt mennyei fényt áraszt, amely áthatol az erkölcsi sötétségen, és más lelkeket is megnyer. Ha Jézus otthagya a kilencvenkilenc bárányt, hogy felkutasson egy elveszettet, vajon helyes, ha mi kevesebbet teszünk? A munka elhanyagolása, ha kevésbé igyekszünk, mint Krisztus. Ha nem vagyunk olyan áldozatkészek, mint Ő, a szent megbízatást áruljuk el, és Istent gyalázzuk meg.

Fújjatok riadót mindenütt! Mondjátok meg az embereknek, hogy közel az Úr napja! Senkit ne hagyjatok figyelmeztetés nélkül! Mi is lehetnénk a szegény tévelygő lelkek helyében. Születhettünk volna mi is olyan helyre, ahol senki nem hallott még az igazságról. Az igazság értelmében, amelyből mindenki másnál többet kaptunk, adósai vagyunk mindenkinek. Kötelességünk továbbadni, hogy másokat is megmenthessen.

A vég közel. Rövidesen veszélyessé válik az utazás. Minden módon akadályozni fogják az Úr hírnökeit, s nem végezhetik el majd azt, amire most még lehetőségük volna. Tegyük meg mindent, amit tudunk. Isten tudomásomra hozta, hogy a sötétség erői hallatlan igyekezettel tevékenykednek. Lopakodva, mint a farkasok, megközelítik az alvókat, hogy elragadják őket. Nálunk a figyelmeztetés, tehát hangoztassuk! Munka vár ránk, végezzük el, mert rövidesen annyira nehézé válnak a körülmények, amennyire ma elképzelni sem tudjuk. Segítsen minket Isten, hogy a világosság közvetítői maradjunk, hogy Jézusra, vezetőnkre emelt tekintettel dolgozzunk, és türelmesen, állhatatosan fussunk, hogy elnyerjük a győzelmet.” (*Bizonyságtételek VI. kötet, 22. o.*)

„Földi, bűn korlátozta életünkben is a szolgálatban rejlik a legnagyobb öröm és a legmagasabb rendű nevelés. Jövőbeli életünkben is, amikor a bűnös emberi természet már nem fékez, a szolgálatban találjuk majd legnagyobb örömünket, és ezáltal lesz részünk a legmagasabb rendű tanulásban.” (*Faith I Live By* [Hit, amely által élek], 370. o.)

„Boldog, aki olvassa, és akik hallgatják e prófétálás beszédeit, és megtartják azokat, amelyek megírattak abban, mert az idő közel van.” (Jel 1,3)

„Hirdessük azt az üzenetet, amely felébreszti az egyházakat! Mindent meg kell tennünk, hogy terjesszük a világosságot nemcsak saját népünk körében, hanem a világban is. Utasítást kaptam, hogy adjuk ki Dániel és Jelenések könyvét kisebb könyvek formájában, a szükséges magyarázatokkal, és küldjük szét az egész világban. Saját népünknek is szüksége van arra, hogy a világosságot érthetően eléje tárjuk.”

„Akik Isten Igéjével táplálkoznak, azok Dániel és Jelenések könyvéből a Szentlélek által ihletett igazságokat hoznak majd elő. Olyan erőket indítanak el és mozgatnak meg, amelyeket nem lehet visszaszorítani. Gyermeked ajkáról hangzanak majd el olyan titkok, amelyek mindeddig elrejtettek az emberek értelme előtt...”

Több prófécia gyors egymásutánban teljesedik. A múlt történelme ismétlődik, régi viszályok kelnek új életre, és Isten népét veszedelem környékezi majd minden oldalról. Az emberi család állandó feszültségben él. Tanulmányozzuk Jelenések könyvét Dániel könyvével összefüggésben, mert a történelem megismétlődik. Lehetőségeink folytán ma már sokkal többet kellene tudnunk, mint amennyit valójában megismertünk.

Angyalok vágyakoznak betekinteni az igazságokba, amelyeket Isten azoknak adott, akik töredelmes szívvel kutatják Isten szavát, és olyan ismeret elmélyítéséért imádkoznak, amelyet csak Isten adhat.

Amint a földi történelem végéhez közeledünk, különösen az utolsó időkre vonatkozó próféciákat kell tanulmányoznunk. Értsük meg az Újszövetség utolsó könyvének igazságait! Sátán elvakította sok lélek értelmét: mennyire örülnek annak, ha kifogást találhatnak, hogy e könyv tanulmányozását elkerülhessék. Ám szolgálja, János által Krisztus kijelentette az utolsó napok eseményeit, és Ő ezt mondja: »Boldog, aki olvassa, és akik hallgatják e prófétálás beszédeit, és megtartják azokat, amelyek megírattak abban.«” (*Bizonyságtételek a prédikátoroknak*, 116–117. o.)

„Emlékezzetek meg ama beszédekről, amelyeket én mondtam néktek: Nem nagyobb a szolgálata az ő uránál. Ha engem üldöztek, titeket is üldöznek majd; ha az én beszédemet megtartották, a tiéteket is megtartják majd.” (Ján 15,20)

„Az üldözés különböző formái mögött az az elv áll, amely mindaddig érvényesül, míg Sátán és élő kereszténység létezik. Aki Istennek szolgál, szükségképpen kihívja maga ellen a sötétség seregeit. Gonosz angyalok támadnak ellene, akik attól félnek, hogy Isten szolgálja elragadja zsákmányukat. A gonosz emberek pedig, akiket a jó példa megítélt, a bukott angyalokkal összefogva csábító kísértésekkel akarják elszakítani a hűségeseket Istentől. Ha így nem érnek célt, akkor kényszerrel próbálnak hatni a lelkiismeretükre.

De amíg Jézus a mennyei szentek szentjében közbenjár az emberért, a Szentlélek fékező befolyása érezhető lesz a vezetők és a nép között egyaránt. Az országok törvényeire is hatást gyakorol. E törvények nélkül a világ helyzete sokkal rosszabb volna, mint amilyen most. Míg sok vezető Sátán serény eszköze, Istennek is megvannak az eszközei a nemzetek vezetői között. Az ellenség olyan intézkedéseket javasol szolgálai útján, amelyek súlyosan hátráltatnák Isten ügyét. A szent angyalok pedig arra indítják az istenfélő államférfiakat, hogy ellenezzék megdönthetetlen érvekkel a gonosz javaslatokat. Így fog néhány ember határt szabni a gonoszság hatalmas áradatának, féken tartva az igazság ellenségeit, hogy a harmadik angyal üzenete elvégezhesse munkáját. Amikor felhangzik az utolsó intés, azok a vezetők, akik által az Úr most munkálkodik, felfigyelnek rá. Némelyikük el is fogadja az üzenetet, és a megpróbáltatás idején közösséget vállal Isten népével.

»Örvendezzetek és vigadjatok az Úrban, a ti Istenetekben, mert megadja néktek az esőt igazság szerint, s korai és késői esőt hullat néktek.« (Jóel 2,23) »Az utolsó napokban, ezt mondja az Isten, kitöltök az én Lelkemből minden testre. És lésszen, hogy mindaz, aki az Úr nevét segítségül hívja, megtartatik.« (Csel 2,17. 21)

Nem lesz kisebb az az erő, amellyel Isten az evangélium hatalmas munkáját lezárja, mint amilyenel ezt a munkát elindította.” (*Korsza-
kok nyomában*, 543–544. o.)

„De én is mondom néked, hogy te Péter vagy, és ezen a kősziklán építem fel az én anyaszentegyházamat, és a pokol kapui sem vesznek rajta diadalmat.” (Mát 16,18)

„Akik megtartják Isten parancsolatait és Jézus hitét, azok majd megtapasztalják a sárkány és seregeinek haragját. Sátán alattvalói közé számlálja a világot, és uralomra tett szert a hitehagyó egyházak felett is, de egy kis csapat ellenáll a hatalmának. Ha eltörölhetné őket a földről, diadala teljes lenne. Ahogy a pogány népeket befolyásolta, hogy pusztítsák el Izráelt, úgy fogja a közeljövőben is felszítani a gonosz földi hatalmakat, hogy pusztítsák el Isten népét... Egyetlen reménységünk Isten irgalmában van, egyetlen védelmünk az imádság.

A megpróbáló tapasztalatok, amelyek Isten népét Eszter idejében érték, nem csak arra a korra voltak jellemzők. A Jelenések könyve írója, amint végigtekintett az egymást követő korszakokon az idők végéig, kijelentette: »Megharagudott a sárkány az asszonyra, és elment, hogy hadakozzék egyebekkel az ő magvából valókkal, az Isten parancsolatainak megőrzőivel, és akiknél volt a Jézus Krisztus bizonyoságtétele.« (Jel 12,17) Néhányan, akik ma élnek ezen a világon, még meglátják, amint e szavak beteljesednek. Sátán haragja úgy nő, ahogy az idő fogy, és csaló, pusztító munkája eléri tetőpontját a nyomorúság idején.” (*Faith I Live By* [Hit, amely által élek], 289. o.)

„Sátán csodákat tesz, hogy megtévesszen. Talán úgy tűnik, hogy az egyház elbukik – de nem esik el. Megmarad, miközben a bűnösök Sionban kiostáltatnak – a polyva elkülönítették az értékes gabonától. Ez rettenetes próba, de meg kell történnie. Azok, akik győztek a Bárány vére és bizonyoságtételük szava által, hűségesnek és igaznak találhatnak. Ők folt nélkül, a bűn szennye nélkül valók, olyanok, akik szájában nincs álnokság.” (*Biblia-kommentár VII. kötet*, 911. o.)

„Isten kijelenti, hogy még az anya is elfeledkezhet gyermekéről, de Ő rólunk el nem feledkezik. Isten a leggyengédebb féltő szeretettel gondol gyermekeire, és sohasem felejt el gondoskodni róluk.” (*Faith I Live By*, 280. o.)

„Azt pedig tudd meg, hogy az utolsó napokban nehéz idők állanak be. Mert lesznek az emberek magukat szeretők, pénzsóvárgók, kérkedők, kevélyek, káromkodók, szüleik iránt engedetlenek, háládatlanok, tisztátalanok... Akiknél megvan a kegyesség látszata, de megtagadják annak erejét.” (2Tim 3,1–2. 5)

„Mielőtt Isten utoljára látogatná meg ítéletével a földet, az Úr népe soraiban olyan lelki ébredés lesz, amilyenre az apostoli idők óta nem volt példa. Isten Lelke és ereje kiárad népére. Akkor sokan elkülönülnek azoktól az egyházaktól, amelyekben a világ szeretete kiszorítja az Isten és Igéje iránti szeretetet. Sokan – lelkészek és egyháztagok – boldogan elfogadják a nagyszerű igazságokat, amelyeket Isten ebben az időben hirdet, hogy elkészítsen egy népet az Úr második eljövételére.

A lelkek ellensége gátolni akarja ezt a munkát. Mielőtt e megmozdulás ideje elérkezik, megkísérli megakadályozni kibontakozását, hamisítvány létrehozásával. Azokban az egyházakban, amelyeket megtévesztő befolyása alá tud vonni, azt a látszatot kelti, hogy Isten különleges áldása árad ki rájuk. Nagy vallási érdeklődés illúzióját kelti. Tömegek ujjonganak majd, hogy Isten csodálatosan munkálkodik értük, pedig ez a munka más lélektől származik. Sátán a vallás leple alatt próbálja meg kiterjeszteni hatalmát a keresztény világra.

Az elmúlt fél évszázad ébredéseiben kisebb-nagyobb mértékben azok a hatások érvényesültek, amelyek a jövő nagyobb mozgalmaiban fognak megmutatkozni: érzelmi túlfűtöttség, az igaz és a hamis keveredése. Ezek nagyon alkalmasak az emberek félrevezetésére. De senkinek sem kell eltévednie. Isten Igéjének fényénél nem nehéz megállapítani e mozgalmak jellegét. Ahol az emberek figyelmen kívül hagyják a Biblia bizonyágtételét, és elfordulnak azoktól a világos, lélekpróbáló igazságoktól, amelyek önmegtagadást és a világ csábításának elvetését igénylik, oda Isten nem küldi áldását. Ebben biztosak lehetünk. És az a mérték, amelyet Krisztus maga adott: »Gyümölcsseikről ismeritek meg őket« (Mát 7,16), megmutatja, hogy ezek a mozgalmak nem Isten Lelkétől származnak.” (*Korszakok nyomában*, 413–414. o.)

„Ímé, eljövök, mint a tolvaj. Boldog, aki vigyáz és őrzi az ő ruháit, hogy meztelen ne járjon, és meg ne lássák az ő rútságát.” (Jel 16,15)

„A gonosz szolga így szól szívében: »Halogatja még az én uram a hazajövetelt.« (Mát 24,48) Nem azt mondja, hogy Jézus nem jön el. Nem gúnyolódik Krisztus második eljövetelének tanításán. Szívében, cselekedeteiben és szavaiban azonban arról tanúskodik, hogy az Úr eljövetele késik. Száműzi mások elméjéből azt a meggyőződést, hogy az Úr hamar eljön. Befolyásával öntelt és meggondolatlan késlekedésre bírja rá az embereket. Megerősödnek világiasságukban és lelki tompultságukban. Földi szenvedélyek, romlott gondolatok veszik birtokukba elméjüket. A gonosz szolga együtt eszik és iszik a részegeskedőkkel, a világgal halad az élvezetek keresésében. Szolgatársait megvádolja, és kárhoztatja azokat, akik hűségesek Mesterükhöz. A világban érzi jól magát, és azzal együtt sülyed egyre mélyebbre bűneiben.

»Ha tehát nem vigyázol, elmegyek hozzád, mint a tolvaj, és nem tudod, mely órában megyek hozzád.« (Jel 3,3) Krisztus adventje meglepi a hamis tanítókat. Ők azt mondják: »Békesség és biztonság!« (1Thess 5,3) Miként a papok és tanítók Jeruzsálem bukása előtt, ők is arra törekszenek, hogy az egyház földi jólétet és dicsőséget élvezzen. Az idők jelei az ő értelmezésük szerint ezt jövendölik meg...

A világ, amely tele van lázadással, istentelen élvezetekkel, alszik, biztonságban érzi magát. Az emberek messze dobják maguktól az Úr eljövetelének gondolatát. Nevetnek a figyelmeztetéseken. Gőgösen dicsekednek: »Minden azonképpen marad a teremtés kezdetétől fogva.« (2Pét 3,4) »Legyen a holnap olyan, mint a ma, nagy és dicső felettébb.« (Ésa 56,12) »Adjuk át magunkat még inkább az élvezeteknek!« Krisztus azonban ezt mondja: »Ímé, eljövök, mint a tolvaj.« Amikor a világ gúnyosan azt kérdegeti: »Hol van az Ő eljövetelének ígérete?« (2Pét 3,4), pontosan akkor teljesednek be a jelek. Mialatt ezt kiáltják: »Békesség és biztonság!«, akkor közeleg a hirtelen megsemmisülés. Amikor a gúnyolódó, az igazság elvetője önteltté válik, amikor a mindennapi munka minden területen a pénzszerzésért folyik, tekintet nélkül a becsületesség alapelveire, amikor a tudós buzgón kutatja a mindentudást, kivéve a Bibliát, akkor jön el Krisztus, »mint a tolvaj.« (Jézus élete, 551–552. o.)

„Vigyázzatok azért minden időben, kérvén, hogy méltókká tétessetek arra, hogy elkerüljétek mindezeket, amik bekövetkeznek, és megállhatatok az embernek Fia előtt!” (Luk 21,36)

„Komoly és fontos napokat élünk. Isten Lelke lassan, de biztosan elhagyja a Földet. Már zúdulnak a csapások Isten kegyelmének megveetőire. Baljós szerencsétlenségek követik egymást szárazon és vízen. A társadalom nyugtalan, háborús hírek járnak. Mindez jelentős események közeledését hirdeti. A gonoszság seregei erőt gyűjtenek az utolsó nagy válság idejére. Rövidesen fontos változások mennek végbe e világban, s a végső mozzanatok sebesen peregnek le. A világ állapota azt mutatja, hogy a nyomorúságos idők már ránk is törtek.”
(*Bizonyságtételek IX. kötet, 11. o.*)

„Erős viharok, földrengések, tüzek, áradások, gyilkosságok mindenfelé... Az emberek gyorsan felsorakoznak egy kiválasztott zászló alá... Nyugtalanul várakoznak, és figyelik vezetőik minden mozdulatát. Vannak, akik éberén várakoznak Urunk megjelenésére, és munkálkodnak is azért. Mások az első nagy hitehagyó fővezérsége alatt menetelnek. Kevesen hiszik szívükkel és lelkükkel, hogy van kárhozat, melyet el kell kerülnünk, és van menny, amelyet el kell nyernünk.

A világ fokozatosan telepszik ránk. A Nap ragyog az égen, bejárja szokásos pályáját, és a teremtett világ még mindig hirdeti Isten dicsőségét. Az emberek még mindig esznek és isznak, ültetnek és építenek, megnősülnek és férjhez mennek. A kereskedők változtatlanul vásárolnak és eladnak. Az emberek egymás ellen küzdenek, versengenek a magasabb helyért. Az élvezetek kedvelői özönlenek a színházakba, a löversenyekre, a szerencsejátékok poklaiba. A kegyelmi idő azonban a vége felé közeledik, és minden sors hamarosan örökre eldől.

Évszázadok óta szólnak hozzánk ünnepélyesen az Olajfák hegyéről Urunk figyelmeztető szavai: »De vigyázzatok magatokra, hogy valamikor meg ne nehezdedjék a ti szívetek dobzódásnak, részegségnek és ez élet gondjainak miatta, és váratlanul reátok ne jöjjön az a nap!« (Luk 21,34)” (*Jézus élete, 552–553. o.*)

„Boldogok azok a szolgák, akiket az úr, mikor hazamegy, vigyázva talál: bizony mondom néktek, hogy felövezvén magát, leülteti őket, és előjövén, szolgál nekik.” (Luk 12,37)

„Isten minden korban figyelmeztette az embereket az eljövendő ítéletre. Azok, akik hittek Krisztus üzenetében, és engedelmeskedtek parancsolatainak, minden időben megmenekültek az ítéletektől, melyek az engedetlenekre sújtottak le. Noé ezt az isteni üzenetet kapta: »Menj be te és egész házadnépe a bárkába, mert téged láttalak igaznak előttem ebben a nemzedékben.« (1Móz 7,1) Noé engedelmeskedett, és megmenekült. Lóthoz ez az isteni üzenet érkezett: »Keljetek fel, menjetek ki e helyből, mert elveszti az Úr e várost.« (1Móz 19,14) Lót engedett a mennyei hírnökök vezetésének, és megmenekült. Jézus tanítványai is megkapták a figyelmeztetést Jeruzsálem lerombolásáról. Akik figyelték az eljövendő pusztulás jeleit és elmenekültek a városból, elkerülték a borzalmas pusztítást. Isten most minket is figyelmeztet Krisztus második eljövetelére, és a világra váró megsemmisülésre. Akik figyelembe veszik Isten intését, megmenekülnek.

Mivel nem tudjuk Krisztus visszajövetelének pontos idejét, Isten azt parancsolja nekünk, hogy vigyázzunk. »Boldogok azok a szolgák, akiket az Úr, mikor hazamegy, vigyázva talál.« (Luk 12,37) Azok, akik éberén várnak az Úr érkezésére, nem hiú reménységgel várokoznak. A Jézus eljövetelére való készülés indítson arra bennünket, hogy féljük az Urat, és rettegjünk a bűnre kiszabott ítélettől.

Fel kell ébrednünk abból a nagy bűnből, hogy visszaautasítjuk a nekünk felajánlott irgalmat. Azok, akik vigyázva várnak az Úrra, megtisztítják lelküket az igazság iránti engedelmességük által. Az éber vigyázást komoly munkálkodással kapcsolják össze. Mivel tudják, hogy az Úr az ajtó előtt áll, mindent elkövetnek annak érdekében, hogy együtt munkálkodjanak a mennyei lényekkel a lelkek üdvösségéért. Ők a hűséges és bölcs sáfárok, akik időben adják meg az Uruk házanépeének járó eledelt (Luk 12,42). Azt az igazságot hirdetik, amely a mostani időben a legszükségesebb. Ahogyan Énok, Noé, Ábrahám és Mózes hirdették a koruknak szóló igazságot, úgy kell Krisztus szolgáinak ma is átadni a most élőknek szóló különleges figyelmeztetést.” (*Jézus élete*, 550. o.)

„Keressétek az Urat mindnyájan, e föld alázatosai, akik az Ő ítélete szerint cselekesztek, keressétek az igazságot, keressétek az alázatosságot: talán megoltalmaztatok az Úr haragjának napján!” (Sof 2,3)

„Nincs szomorúbb látvány azoknál, akiket Krisztus a vérén vásárolt meg, s mégis tréfát űznek az evangélium által kegyelmesen nekik küldött üzenetekből, megtagadva Krisztus istenségét, saját okoskodásaikban bizakodva, és olyan érvekben, melyeknek semmi alapjuk. Amikor csapás éri őket, vagy szemtől szembe kerülnek a halállal, dédelgetett téveszméik szertefoszlanak, elolvadnak, mint a jég a napon.

Milyen rettenetes dolog olyan ember koporsójánál állni, aki visszautasította az isteni kegyelem kérlelését. Milyen rettenetes azt mondani: Itt egy elveszett élet! Itt van valaki, aki örök életet nyerhetett volna, de életét átadta Sátánnak, emberek hiábavaló filozófiái törbe ejtették, és a gonosz játékszere lett! A krisztusi reménység a lélek biztos, szilárd horgonya. Lépjünk a kárpiton belülre, ahová Krisztus, a mi előfutárunk belépett. Személyes tennivalónk van: felkészülni a bekövetkező nagy eseményekre.

A fiataloknak nagyobb igyekezettel kellene keresniük Istent. Jön a vihar, és fel kell készülnünk dühöngésére azáltal, hogy bűnbánattal és hittel keressük Istent és a mi Urunk Jézus Krisztust. Az Úr felkel, és rettenetesen megrázza a földet. Hajók ezreit nyeli el a tenger mélye, milliók élete esik áldozatul. Tüzek lobbannak fel váratlanul, amelyeket semmilyen emberi erőfeszítés nem képes lecsillapítani. A földi palotákat elpusztítják a lángok. A közlekedési katasztrófák is egyre gyakoribbá válnak. Zűrzavar, sok összeütközés, tömegek halála következik be a nagy vasútvonalakon. A vég közel, a próbaidő lezárulóban van. Ő, keressük Istent, míg megtalálható, forduljunk Őhozá, amíg közel van! A próféta így szól: »Keressétek az Urat mindnyájan, e föld alázatosai, akik az Ő ítélete szerint cselekesztek, keressétek az igazságot, keressétek az alázatosságot: talán megoltalmaztatok az Úr haragjának napján!«” (Üzenet az ifjúságnak, 88–90. o.)

„Ismét mondom néktek, hogy ha ketten közületek egy akaraton lesznek a földön minden dolog felől, amit csak kérnek, megadja nékik az én mennyei Atyám.” (Mát 18,19)

„Battle Creekben, amikor sokan érezték megtéretlenségük terhét, sötétségben éltek és nem láttak világosságot, ima-összejöveteleket hirdettünk, melyeken erőt meríthettek, s így lelkek menekültek meg.” (32. kézirat, 1893.)

„Ha sokan vannak egy gyülekezetben, alakuljanak kis csoportok, hogy ne csak az egyház tagjaiért, hanem a hitetlenekért is munkálkodjanak. Ha egy helyen csak ketten vagy hárman vannak, akik ismerik az igazságot, alakuljanak munkálkodó csoporttá. Tartsák meg töretlenül az egység kötelékét, tartsanak össze szeretetben és egyetértésben, bátorítva egymást, hogy előrehaladhassanak, és így mindenki a másik segítségéből nyer bátorítást és erőt. Tanúsítsanak krisztusi megbocsátást és türelmet, ne szóljanak sürgető, türelmetlen szavakat, használják fel a beszéd képességét, hogy építse egyik a másikat a legszentebb hitben. Munkálkodjanak keresztény szeretetben azokért, akik a nyájon kívül vannak... Amint munkálkodnak és imádkoznak Krisztus nevében, számuk növekedni fog.” (*Bizonyságtételek VII. kötet*, 22. o.)

„Van otthoni missziómunka is, amelyet el kell végezni, és sokan felteszik a kérdést: Amíg oly sok a bűn és feladat az országunkban, miért igyekszünk idegen országokért munkálkodni?

A válasz így hangzik: Munkaterületünk a világ... A Megváltó útbaigazította tanítványait, hogy kezdjék munkájukat Jeruzsálemben, majd menjenek át Júdeán és Samárián, és tovább, a föld végső határáig. A népnek csak egy kis töredéke fogadta el a tanítást: de a hírnökök hordozták az üzenetet helységről helysére, országról országra, hirdetve az evangéliumot a Föld közeli és távoli helyein. Azonban előkészítő munkára is szükség volt. Az Üdvözítő ígérete így hangzott: »Majd vesztek erőt, minekutána a Szentlélek eljő reátok, és lesztek nékem tanúim.« Akik nem követik saját akarataikat és vágyaikat, hanem az Úr tanácsát keresik, nem lesznek figyelmetlen hallgatók, mert az Úr tanítja majd őket.” (42/a levél, 1893)

„Elmúlt az aratás, elvégződött a nyár, és mi nem szabadultunk meg!” (Jer 8,20)

„Gyülekezeteink tagjaihoz fordulok, nehogy figyelmen kívül hagyják az idők jeleit, amelyek oly világosan szólnak arról, hogy közel a vég. Ó, milyen sokan nem törődnek lelkük megváltásával, s nemsokára keserűen panaszoznak majd: »Elmúlt az aratás, elvégződött a nyár, és mi nem szabadultunk meg!« Ne felejsük el, hogy ítélet zajlik felettünk, és most a mi életünk következik! Itt az ideje, hogy örködünk és imádkozzunk, elvetve önző vágyaink kielégítését, a büszkeséget és minden önzést! A drága pillanatok, melyeket sokan elpazarolnak, elmélkedéssel és imádsággal kellene tölteni. Sokan azok közül, akik vallják, hogy megtartják Isten parancsait, hajlamaikat követik a kötelességeik helyett. Ahogy most vannak, nem juthatnak az örök életre. A nemtörődöm, gondtalan emberekhez szólok: hiábavaló gondolataitokat, barátságtalan szavaitokat, önző tetteiteket feljegyzik a mennyei könyvekben. Az angyalok, akik ott voltak Belszár bálványimádó mulatozásakor, ott állnak mellettetek is, amint meggyalázzátok Üdvözítőnket. A mennyei követek fájlalják, hogy újra keresztre feszítitek a Megváltót, és megszegyenítitek...

Krisztus megkoronázásának napján nem fogja elismerni övéinek azokat, akiken valamilyen folt éktelenkedik. De hűségeseinek a halhatatlan dicsőség koronáját adja. Azok pedig, akik nem akarták, hogy uralkodjon felettük, látni fogják Őt, amint a megváltottak serege körülveszi, s mindegyikük e jelet viseli: »Az Úr a mi igazságunk.« Látják, hogy a valaha töviskoronával meggyalázott homlokon most a dicsőség koronája ragyog.

Azon a napon a megváltottak az Atya és a Fiú dicsőségét tükrözik vissza. A mennyei angyalok, megérintve arany hárfáikat, üdvözlík a Királyt, és azokat, akik győzelmének részesei: akik megmosattak és megfehéřítették a Bárány vérében. A diadal éneke csendül fel, és betölti a mennyet. Jézus Krisztus győzött. Belép a menny csarnokai-ba megváltottaival, akik tanúbizonyságai annak, hogy szenvedésteljes és önfeláldozó küldetése nem volt hiábavaló.” (Review and Herald, 1904. nov. 24.)

FEBRUÁR

*Készen vagyunk-e
Jézus eljövetelére?*

„De kicsoda szenvedheti el az Ő eljövételének napját? És kicsoda áll meg az Ő megjelenésekor? Hiszen olyan Ő, mint az ötvös tüze, és a ruhamosók lúgja!” (Mal 3,2)

„Amikor Isten leszállni készült a Hóbrebe, hogy a népnek törvényt hirdessen, az izráeliták nem mehettek közel a hegyhez bűnösségük miatt, nehogy megeméssze őket az Úr jelenlétének dicsősége. Ha az Isten törvényének kinyilatkoztatására kiválasztott helyet a hatalom ilyen félelmetes megnyilatkozása vette körül, milyen lesz az Ő törvénykezése, amikor megjelenik, hogy érvényt szerezzen a szent előírásoknak? Hogyan viselik el majd dicsőségét a végítélet napján azok, akik lábbal tiporták törvényét?

Amikor Isten jelenléte a Sínai-hegyen megnyilatkozott, dicsősége megemésztő tűz volt a nép szemében. De amikor Krisztus jelenik majd meg az Atya dicsőségében, szent angyalai kíséretében, akkor az egész föld fényleni fog jelenlétének félelmetes dicsőségétől.

Az ember teremtése óta még sohasem nyilvánult meg Isten dicsősége úgy, mint a Sínai-hegyen, a törvényadás alkalmával. »A föld rengett, az egek is csepegték Isten előtt, és a Sínai-hegy is Isten előtt, az Izráel Istene előtt.« (Zsolt 68,9) A természet félelmetes megrázkódtatása közepette hatalmas kürtzengéshez hasonlóan hallatszott Isten hangja a felhőből. Az egész hegy megremegett, Izráel seregei pedig sápadtan, remegve borultak arccal a földre. Akinek hangjától akkor megremegett a föld, kijelentette: »Még egyszer megrázom nemcsak a földet, hanem az eget is.« (Zsid 12,26)

Amikor Mózes lejött a hegyről Isten színe előtt, ahol a bizonyágtételek tábláit kapták, a bűnös Izráel nem tudta elviselni a fényt, amely arcát megdicsőítette. Mennyivel kevésbé tekinthetnek majd a törvénszegők Isten Fiára, amikor megjelenik Atyja dicsőségében, mennyei seregek kíséretében, hogy ítéletet tartson törvényének megszegői és engesztelő véreinek megvetői fölött.

Isten gyermekeinek azonban nem lesz okuk félni az ítélet viharában. »Az Úr az Ő népének oltalma, és Izráel fiainak erőssége.« (Jóel 3,16) Az a nap, amely rettegést és pusztulást hoz Isten törvényének áthágóira, »kibeszélhetetlen és dicsőült örömet« jelent majd az istenfélők számára (1Pét 1,8).” (*Pátriárkák és próféták*, 292–294. o.)

A szükséges felkészülés

„És legyetek nékem szentek, mert én, az Úr, szent vagyok, aki kiválasztottalak titeket a népek közül, hogy enyéim legyetek.” (3Móz 20,26)

„Sokan elmulasztják a szükséges felkészülést a felüdülés idejére, és a késői esőre várnak, hogy alkalmassá tegye őket az Úr napjára. Ó, milyen sok embert láttam a nyomorúság idején menedék nélkül! Elhanyagolták a szükséges előkészületeket, ezért nem nyerték el a felüdülést, amit mindenkinek meg kell kapnia, hogy a szent Isten jelenlétében élhessen. Azok, akik nem tisztították meg lelküket a teljes igazság iránti engedelmisségben, a csapások kitöltetésének idején rájönnek mulasztásukra. De nem lesz Közbenjáró, hogy esedezzen értük az Atya előtt. Ezt megelőzően egy rendkívül ünnepélyes és komoly kinyilatkoztatás hangzik fel: »Aki igazságtalan, legyen igazságtalan ezután is; és aki fertelmes, legyen fertelmes ezután is; és aki igaz, legyen igaz ezután is; és aki szent, szenteltesse meg ezután is.« (Jel 22,11)

Láttam, hogy senki sem részesül a felüdülésben, aki nem győzött minden megkörményező bűn, büszkeség, önzés, a világ szeretete, s minden helytelen szó és tett felett. Ezért egyre közelebb és közelebb kellene húzódnunk az Úrhoz, és minden erőnkkel arra kellene törekednünk, hogy a szükséges előkészület képessé tegyen bennünket megállni az Úr napjának csatájában. Senki ne felejtse el, hogy az Úr szent, és csak szentek lakozhatnak jelenlétében.” (*Tapasztalatok és látomások*, 71. o.)

„Ma őrizkedjünk attól, hogy szóval vagy tettel bántssunk... Ma keressük Istent, ma határozzuk el, hogy nem nyugszunk bele távollétébe. Úgy virrasszunk, munkálkodjunk és imádkozzunk, mintha ez lenne az utolsó nap az életünkben. Milyen komoly, milyen igyekvő is lenne így az életünk! Milyen szorosan követnének Jézust minden szavunkkal és tettünkkel!” (*Bizonyságtételek V. kötet*, 146. o.)

„Ne szóljatok oly kevélyen, oly nagyon kevélyen! Szátokból ne jöjjön kérkedő szó, mert mindentudó Isten az Úr, és a cselekedeteket Ő ítéli meg.” (1Sám 2,3)

„Láttam egy angyalt, mérleggel a kezében. Isten népe, de különösen a fiatalok gondolatait és érdeklődését mérte le. Az egyik serpenyőben a mennyei gondolatok voltak, a másikban a földiek. E második serpenyőbe került az összes regényolvasás, a ruhákra és hivalkodásra, hiúságra és büszkeségre irányuló gondolatok.

Micsoda ünnepélyes pillanat! Isten angyala a mérleggel, amint hitvalló gyermekeinek gondolatait méri le – azokét, akik vallják, hogy meghaltak e világnak, és Istenért élnek. A hiúság és büszkeség gondolataival telt serpenyő gyorsan lesüllyedt. A mennyre irányuló gondolatokkal, érdeklődéssel telt serpenyő sebesen fölemelkedett, ahogyan a másik süllyedt, s milyen könnyű volt! Elmondhatom, ami elém tárt, de soha át nem adhatom a látottak mély hatását, mely elmémbe vésődött, amikor megpillantottam az Isten népének gondolatait és érdeklődését figyelő angyalt a mérleggel. Az angyal így szólt: »Bejuthatnak-e ezek az emberek a mennybe? Nem. Mondd meg nekik, hogy reménységük hiábavaló, és ha gyorsan meg nem térnek, s nem nyerik el a megváltást: el fognak veszni!«

Sokan másokhoz hasonlítgatják magukat, életüket mások életéhez mérik. Ennek nem szabad így lennie. Csakis Krisztust kaptuk példaképül, senki mást. Mindnyájunknak teljes erőnkől törekednünk kellene arra, hogy Krisztus követésében tökéletesek legyünk.

Láttam, hogy néhányan alig sejtik, mi az önmegtagadás, az áldozathozatal, vagy mit is jelent szenvedni az igazságért. Pedig senki nem mehet be a mennybe áldozathozatal nélkül. Apolnunk kellene az áldozatkészség lelkületét. Sokan nem adták át magukat Istennek. Elhamarkodott döntéseket hoznak, kielégítik romlott étvágyukat, saját érdekeik után futnak, semmibe veszik Isten ügyét. Akik hajlandók áldozatot hozni az örök életért, azok meg is kapják. Az örök élet megéri a szenvedést, megéri önző énünk keresztre feszítését, és minden bálványunk elvetését.” (*Bizonyságtételek I. kötet, 119–121. o.*)

„Emlékezzél meg az egész útról, amelyen hordozott téged az Úr, a te Istened immár negyven esztendeig a pusztában, hogy megsanyargasson és megpróbáljon téged, hogy nyilvánvaló legyen, mi van a te szívedben: vajon megtartod-é az Ő parancsolatait, vagy nem?” (5Móz 8,2)

„Isten próbára teszi népét. Jézus türelmes, és nem vet ki minket azonnal a szájából. Az angyal így szólt: »Ő most mérlegre helyezi népét.« Ha az üzenet rövid időre szólt volna – ahogyan sokan feltételeztük –, nem maradt volna idő jellemünk fejlesztésére. Sokan érzelmeik szerint éltek, nem pedig elveik és hitük szerint. Ez az ünnepélyes, félelmetes üzenet sokakat felrázott. Hatott érzéseikre, és felkeltette félelmüket, de nem végezte el az Isten által meghatározott feladatát.

Isten lépésről lépésre vezeti népét. Különböző próbákat enged meg az életükben, azzal a céllal, hogy felszínre hozza, mi lakik a szívükben. Van, aki megállja helyét az egyik próbában, de elbukik a másikban. Isten minden próbában megvizsgálja őket, mindig kissé alaposabban. Vannak, akik hajlandók elfogadni valamely isteni elvet, de a következő próbánál visszariadnak, mert rájönnek, hogy valamely melengetett bálványukat érinti. Itt van alkalmuk meglátni, mi lakik a szívükben, mi zárja ki onnan Jézust. Valamit többre becsülnek az igazságnál, és nem készek befogadni Krisztust.

Isten megvizsgál és próbára tesz egy ideig, hogy lássa: hajlandóak vagyunk-e lemondani bálványainkról, és engedelmeskedni az igaz Tanú tanácsának. Ha valaki nem hagyja, hogy az igazság megtisztítsa, ha nem hajlandó legyőzni önzését, büszkeségét, szenvedélyeit és gonosz jellemvonásait, ezzel elúzi Isten angyalait, akik nem óvhatják többé a gonosz angyaloktól. Akik megállnak minden vizsgán, és győznek, bármibe kerüljön is, azok engedelmeskednek a hű és igaz Tanúbizonyosság tanácsának, s ők részesülnek majd a késői esőben, így felkészültek az elváltozásra.

Fiatalok és idősek! Isten most próbál meg benneteket. Most döntitek el örök sorsotokat.” (*Bizonyágtételek I. kötet, 179–182. o.*)

„Az igének pedig megtartói legyetek, és ne csak hallgatói, megcsalván magatokat.” (Jak 1,22)

„Isten felszólítja azokat, akik ismerik akaratát, hogy engedelmeskedjenek szavának. A gyöngeség, a kétfelé sántikálás és határozatlanság Sátán támadását zúdítja rájuk, s akik hagyják megerősödni e vonásokat, azokat menthetetlenül elsöprik a kísértések hullámai. Mindenkitől, aki Isten nevét vallja, elvárható, hogy felnövekedjék Krisztus, a keresztények élő vezetője teljességének mértékére.

Az élet sok veszélyes szakaszán vezetőre van szükségünk, amint a hajónak is révkalauz kell a homokzátonyok között, vagy a sziklás folyón. Hol találunk ilyen vezetőre? A Bibliához forduljatok, testvéreim! A Bibliát Isten ihlette, szent emberek írták. Pontosan és világosan megmutatja mind a fiatalok, mind az idősek kötelességeit. Emelkedetté teszi a gondolkodásunkat. A Biblia a jellem tökéletes mértékét tárja elénk, csalhatatlan útmutató minden körülmények között, egészen életünk végéig. A Biblia lecsillapítja szívünket, szent örömmel tölti el lelkünket. Fogadjátok el mint tanácsadókat, mint mindennapjaitok mértékét!

A Szentírásban az igazság ékköveinek ezrei rejtőznek, de a felületes kutató nem talál rájuk. Az igazság tárnái kimeríthetetlenek. Minél többet kutatótok az Írásokat alázatos szível, annál bizonyosabb a fölemelkedésetek, s annál hangosabban kiálthattok fel Pállal: »Mekkora a mélysége Isten gazdagságának, bölcsességének és tudásának! Mily megfoghatatlanok szándékai, mily kifürkészhetetlenek útjai!« (Róm 11,33) Mindennap valami újat kellene tanulnotok a Szentírásból. Kutassátok, mintha rejtett kincset keresnétek, mert az örök élet igéit tartalmazza. Imádkozzatok bölcsességért, hogy megérhessétek e szent írásokat. Ha ezt tennétek, új dicsőségekre bukkannátok Isten szavában. Tudnátok, hogy új és drága világosságot kaptatok olyan kérdésekben, amelyek az igazsághoz kapcsolódnak, s a Szentírás folyamatosan új értéket jelentene számotokra.

Szorgalmasan éljétek a kegyesség minden eszközével, hogy jellemeitek átalakulhasson, s érett férfúságra növekedhessétek Jézus Krisztusban!” (*Bizonyágtételek V. kötet, 191–193. o.*)

„Az Úr Istent pedig szenteljétek meg a ti szívetekben. Mindig készek legyetek megfelelni mindenkinek, aki számot kér tőletek a bennetek levő reménységről, szelídséggel és félelemmel.” (1Pét 3,15)

„Sokan, akik állítólag ismerik a korunknak szóló igazságot, azt sem tudják, miben hisznek. Nem ismerik hitük bizonyítékait. Nem értékelik a most folyó munkát. Amikor eljön a megpróbáltatás ideje, lesznek olyanok, akik ugyan ma másoknak hirdetik az ígét, de álláspontjuk megvizsgálásakor kiderül majd, hogy sok mindent nem tudnak elfogadhatóan megindokolni. Nem ismerik fel sötét tudatlanságukat, míg csak vizsgára nem kerülnek. Sokan vannak a gyülekezetben, akik magától értetődőnek veszik, amit hisznek, de nem ébrednek rá gyengeségeikre, amíg a viták kereszttüzebe nem jutnak. Ha majd elválasztják őket testvéreiktől, s kénytelenek lesznek egyedül, magukra hagyatva helytállni, csak akkor döbbennek rá, hogy milyen zavaros a felfogásuk arról, amit addig igazságnak tekintettek.

Isten felébreszti népét. Ha más eszköz nem használ, szakadásokat enged meg közöttünk, ami majd kiostálja a polyvát a búzából. Az Úr mindenkit hív, aki hisz Igéjében, hogy serkenjen fel az álomból. Drága igazság jött közénk, korunk szükségleteihez szabott... A hívők ne nyugodjanak bele a feltételezésekbe és emberi elgondolásokba. Alapozzák hitüket szilárdan Isten szavára, hogy amikor elérkezik a próba ideje, s hitüket meg kell indokolniuk, szelíden tudjanak bizonytságot adni a bennük élő reménységről.” (*Bizonyságtételek V. kötet, 707–708. o.*)

„Krisztus szolgálai ne gondolkozzanak előre azon, mit mondanak majd, amikor hitük miatt megpróbáltatás éri őket. Úgy készüljenek fel a próbákra, hogy nap mint nap raktározzák el szívükben Isten szavának drága kincseit, táplálkozzanak Krisztus tanításából, és imádság által erősítsék hitüket. S amikor majd megpróbáltatásba vagy törvényszékek elé kerülnek, a Szentlélek emlékezetükbe idézi éppen azokat az igazságokat, amelyek elérik kérdezőik szívét. Az Írások szorgalmas tanulmányozása által elnyert ismeretet Isten pontosan akkor villantja fel az emlékezetünkben, amikor szükség van rá!” (*Counsels on Sabbath School Work* [Tanácsok a szombatiskolai munkához], 40–41. o.)

„Boldogok, akik éheznek és szomjúhozják az igazságot: mert ők megelégitettek.” (Mát 5,6)

„Ha azok a férfiak és nők, akik megelégednek jelenlegi állapotukkal, hirtelen a mennybe jutnának, megláthatnák a magasztos, szent tökéletességet, amely ott örökké uralkodik, ahol minden lényt szeretet tölt be, s minden arc örömtől sugárzik. Vajon ezek az emberek tudnának-e csatlakozni a mennyei sokaság énekéhez, el tudnák-e viselni a tiszta, magasztos, elragadó dicsőséget, amely Istentől és a Báránytól árad? Ó, nem!

Akik arra szoktatták értelmüket, hogy lelki dolgokban gyönyörködjenek, azok elválnak majd, mert nem semmisíti meg őket a menny tisztasága és mindent felülmúló dicsősége. Jártas lehetsz a bölcséletben, alaposan ismerheted a természettudományokat, kitűnő zenész és író lehetsz, modorod elbájolhatja ismerőseidet, de mi köze mindennek a mennyei életre való felkészüléshez?

Ne csapd be magad! Isten úgysem hagyja, hogy gúnyt űzenek szavából. Semmi más nem készít elő a mennyre, csak a megszentelődés. Egyedül a gyakorlati istenfélelem nyújthat neked tiszta, emelkedett jellemet, csakis ez tesz alkalmassá, hogy Isten jelenlétebe léphess, aki megközelíthetetlen világosságban él. Itt és most kell a mennyei jellemet megszerezni, másként soha nem sikerül kialakítanunk.” (*Bizonyságtételek II. kötet, 266–267. o.*)

„A jóság és a valódi megszentelődés utáni vágy helyénvaló kezdetnek, de ha ennél megtorpanunk, kevésnek bizonyul. A jó szándék is helyes, de mit sem ér, ha komoly elhatározással meg nem valósítjuk. Sokan el fognak veszni, pedig remélik és kívánják is, hogy jó keresztények legyenek, mégsem törekszenek komolyan erre. Amikor megméri majd őket, híjával találtnak. A helyes irányban kell gyakorolnunk akaraterőnket: teljes szívből keresztény akarok lenni, feltétlenül meg akarom ismerni a tökéletes szeretet magasságát és mélységét. Hallgassuk, mit mond Jézus: »Boldogok, akik éheznek és szomjúhozják az igazságot: mert ők megelégitettek.« Krisztus gondoskodott arról, hogy betöltse az igaz tettekre vágyók éhségét és szomjúságát.” (*Bizonyságtételek II. kötet, 265–266. o.*)

„Annakokáért menjetek ki közülük, és szakadjatok el, azt mondja az Úr, s tisztátalant ne illessetek; és én magamhoz fogadlak titeket. És leszek néktek Atyátok, s ti lesztek fiaimmá és leányaimmá, azt mondja a mindenható Úr.” (2Kor 6,17–18)

„Ma is sokan hordoznak fátylat az arcukon. Ez a fátyol, az egyetértés a világ szokásaival és tetteivel, elrejtí elölük Isten dicsőségét. Isten azt kívánja, hogy Őrá nézzünk, s akkor nem a világ szempontjaira figyelünk majd.

Az igazságot a gyakorlati életünkben is megvalósítva igyekezzünk eleget tenni a Biblia követelményeinek. Az Úr elvárja, hogy ellenálljunk a világ divatjainak, szokásainak, tetteinek és irányelveinek. A világi hatások, akár a tenger hullámai, el akarják sodorni Krisztus követőit Krisztus szelídségének és kegyességének igaz elveitől. Nekünk azonban sziklaszilárdan kell ragaszkodnunk az elvekhez. Ez megköveteli az erkölcsi bátorságot, ezért akiknek a lelki élete nincs odaerősítve az örök sziklához, azt elsodorja a világ. Csak annyiban állhatunk szilárdan, amennyiben Krisztus által Istenben rejtjük el életünket. Az erkölcsi függetlenség nagyon is helyénvaló, mikor a világnak állunk ellen. Ha tökéletesen Isten akaratához szabjuk magunkat, akkor Ő mindenben a segítségünkre lesz, és felismerjük annak szükségességét is, hogy határozottan elkülönítsük magunkat a világ szokásaitól és viselkedésétől.

Nem könnyű elnyerni az örök élet felmérhetetlen kincsét. Senki el nem érheti, aki a világ áramlatával sodródik. Távozzatok közülük, és tisztátalant ne érintsetek! Senki sem viselkedhet világi módon anélkül, hogy magával ne ragadná a világ. Szívós igyekezet nélkül senki sem tud felfelé haladni. Aki győzni kíván, ragaszkodjon szilárdan Krisztushoz. Ne tekintsen vissza, hanem nézzen fölfelé, kegyességet kegyesség után nyerve el. A biztonság ára az egyéni éberség.

Elközelített mindennek a vége. Azokra van most szükség, akik felfegyverkeztek az Istenért vívott csatára.” (*Bizonyságtételek VI. kötet, 146–148. o.*)

„Fiacskáim, oltalmazzatok meg magatokat a bálványoktól!” (1Ján 5,21)

„Isten minden igaz gyermeke meg lesz rostálva, mint a búza, és a rostálási folyamatban minden dédelgetett vágyat, amely elfordítja az értelmet Istentől, fel kell adni. Sok családban a polcok, állványok és asztalok tele vannak szobrocskákkal és képekkel... A gondolatok tehát, amelyeknek Istenre és a mennyei dolgokra kellene irányulniuk, hétköznapi dolgoknál időznek. Ez vajon nem bálványimádás? Az ilyesmire költött pénzt vajon nem lehetett volna az emberiség áldására felhasználni, a szenvedés enyhítésére, a szegények felruházására, az éhezők táplálására? Nem lehetett volna az Úr kincstárába helyezni, hogy előrevigye ügyét, és építsük az Ő országát?

Ez a feladat igen fontos, és arra készítet bennünket, hogy szabaduljunk meg a bálványimádás bűnétől. Áldás áradna lelkünkre, ha engedelmeskednénk a szónak, amelyet Izráel Szentje szólt: »Ne legyenek néked idegen isteneid énelöttem.« (2Móz 20,3) Sokan teremtenek maguknak fölösleges gondokat és aggodalmakat azzal, hogy az időt és energiát szükségtelen díszek megszerzésére fordítják, amelyekkel tele van a lakásuk. Isten hatalmára van szükség, hogy felébredjünk ebből az állapotból, mert minden ilyen szándék és elképzelés bálványimádás.

Isten arra vágyik, hogy megszabadítsa népét a bálványimádás minden fajtájától. Foglalja el Isten szava, az élet áldott könyve asztalunkat, ami most tele van haszontalan díszekkel. Költsük pénzünket olyan könyvekre, amelyek az elme megvilágosításának eszközei a jelenvaló igazságra vonatkozóan...

Bárcsak imádságos szívvel kutatótok az Írásokat! Vajha megvizsgáljátok szíveteket égő szövétnel, felfedeznétek és elszakítanátok a legvékonyabb szálát is, amely világi szokásokhoz köt, s elválaszt, elfordít Istentől! Esedezünk Istenhez, hogy mutassa meg minden olyan szokásunkat, amely elvonja Tőle gondolatainkat és érzéseinket! Isten szent törvényét adta az embernek a jellem mértékeként. Törvénye segítségével felismerhetünk és legyőzhetünk minden jellemhibát. Szakítsuk el magunkat minden bálványtól, s a kegyelem és igazság aranyláncával kapcsoljuk magunkat Isten trónjához.” (*Szemelvények Ellen G. White írásaiból, II. kötet, 299–300. o.*)

„Kísértsétek meg magatokat, ha a hitben vagytok-é? Magatokat próbáljátok meg. Avagy nem ismeritek-é magatokat, hogy a Jézus Krisztus bennetek van? Kivéven, ha méltatlanok vagytok.” (2Kor 13,5)

„Semmi nem olyan alattomos, mint a bűn csalárdsága. E világ istene félrevezet, megvakít és pusztulásba visz. Sátán nem áll elő nyíltan és azonnal egy egész sor kísértéssel... A jó külső látszatával álcázza ezeket... A becsapott emberek megtesznek egy lépést, majd felkészíti őket a következőre. Sátán készen tartja csapdáját, és figyel, hogy éppen azon az ösvényen haladunk, amit előkészített...”

Alapos önvizsgálatra van szükség, és mély vizsgálódásra Isten Igéjének fényében. Egészséges vagyok bensőmben, vagy romlott? Megújultam-e Krisztusban, vagy még mindig testies vagyok szívemben, amely csak egy új ruhát visel? Állítsuk magunkat Isten ítélőszéke elé, és lássuk meg Isten világosságában, van-e valamilyen titkos bűn, valamilyen tisztátalanság vagy bálvány, amelyet még nem vetettünk el. Imádkozzunk, ahogyan még sohasem imádkoztunk, hogy el ne ejtsenek Sátán csalásai, s ne adjuk át magunkat a céltalan, gondatlan és felelőtlen lelkületnek...

Az egyik bűn, amely az utolsó napok jeleinek egyike, hogy hitvalló keresztények inkább a gyönyöröket, mint Istent szeretik. Törődjünk igazán a lelkünkkel! Kutassuk gondosan! Egy igazi vizsgálódást követően milyen kevesen vannak, akik feltekintenek az égre, és azt mondják: »Nem szeretem jobban a világ gyönyörűségeit, mint Istent.« Milyen kevesen mondhatják el: »Meghaltam a világnak... és ha majd Ő megjelenik, én is megjelenek Vele együtt dicsőségben.«

Isten szeretete és kegyelme mennyivel értékesebb a színaranynál is! Minden másnál jobban felemeli és nemessé teszi a lelket. Szívünket és érdeklődésünket a mennyre irányítja. Miközben a körülöttünk lévők talán világi élvezetek keresésével és dőre dolgokkal vannak elfoglalva, beszélgetésünk a mennyre irányul. Az Üdvözítőt keressük, s kinyújtjuk kezünket Isten után megbocsátásért és békéért, bizonyosságért és valódi szentségért. Beszélgessünk Istennel, és a mennyi dolog átformálja lelkünket Krisztus hasonlóságára.” (Üzenet az ifjúságnak, 83–84. o.)

„Kicsoda megy fel az Úr hegyére? És kicsoda áll meg az Ő szent helyén? Az ártatlan kezű és tiszta szívű, aki nem adja lelkét hiábavalóságra, és nem esküszik meg csalárdságra.” (Zsolt 24,3–4)

„A Krisztussal egyesült lélek... harcolni fog minden törvényszegés és minden megkörnyékező bűn ellen. Napról napra fényesebben világit, napról napra győzelmesebb életet él. Erőről erőre jut, nem pedig gyengeségből gyengeségre.

Senki ne csalja meg magát e tekintetben! Ha a szívben büszkeség, öncsalás, uralomvágy, beképzeltség, szentségtelen nagyravágyás, zúgolódás, elégedetlenség, keserűség, rágalmazás, hazugság és csalás rejtőzik, akkor ott Krisztus nem lakik...

Azoknak, akik azt állítják, hogy hiszik az igazságot, teljesen meg kell térniük, másként pedig elbuknak a megpróbáltatás napján. Isten népe legyen szent, megtartásra való nép, választott nemzetség, jó cselekedetre igyekező...

Krisztus nem azért halt meg értetek, hogy a világ fiainak szenvedélyei, ízlései, szokásai uraljanak benneteket... A dicsőségbe csak az léphet be, akinek a szíve oda vágyik. Tegyük fel magunknak a kérdést: Vajon földi dolgokkal foglalkozom? Tiszták-e a gondolataim? A menny légköre vesz körül, vagy gonoszszággal fertőzöm embertársaimat? Komoly, odaadó ember vagyok? Istennek szolgálók tisztaságban és szentségben? Kérdezzük meg őszintén magunktól: Isten gyermeke vagyok-e, vagy sem?

Minden gyülekezetünk alapos reformációra szorul. Uralja Isten megtérítő, átalakító ereje a gyülekezetet! Ne halasztgassuk az előkészület napját! Ne szenderegjünk felkészületlenül, mint akiknek nincs olaj a lámpásukban! Ne maradjunk veszélyes bizonytalanságban! Komolyan kérdezzük meg magunktól: az üdvözülendők között vagyok-e, vagy sem? Megálllok-e Isten előtt? Csak akinek tiszta a keze, az tud megállni ama napon.

Isten minden gyermekének kiváltsága, hogy pillanatról pillanatra igazi keresztyény legyen, s akkor az egész menny felsorakozik mellette.” *(Bizonyágtételek a prédikátoroknak, 440–443. o.)*

„Ti pedig választott nemzetség, királyi papság, szent nemzet, megtartásra való nép vagytok, hogy hirdessétek Annak hatalmas dolgait, aki a sötétségből az Ő csodálatos világosságára hívott el titeket.” (1Pét 2,9)

„Sokak számára közhellyé vált, elveszítette jelentőségét a figyelmeztetés, hogy az ember Fia hamarosan eljön az ég felhőiben. Nem vára-koznak, nem virrasztanak, s önző, világias lelkületük elárulja szívük gondolatát: »Az Úr halogatja eljövetelét.« (Luk 12,45)

Napiainkban az önzés és a világ szokásaihoz való alkalmazkodás ugyanolyan lelkülete él, mint Noé idejében. Sokan, akik Isten gyermekeinek vallják magukat, világi célokat hajszolnak, s ezzel meghazudtolják hitvallásukat. Csak ültetni és építeni fognak, venni és eladni, enni-inni, házasodni kegyelemidejük utolsó percéig. Sokan élnek így közülünk...

Nehéz a szívem, amikor látom sorainkban a lelkiség égető hiányát. A világ divatja és szokásai, a büszkeség, szórakozás, hivalkodás, fényűzés a ruházkodásban és az otthonokban – ezek rabolják meg Isten kincstárát. Sokan önző vágyaik kielégítésére fordítják a javakat, melyeket arra kellene felhasználniuk, hogy az igazságot terjesszék a világon.

A világosság és a nappal gyermekei ne gyűjtsék maguk köré az éjszaka árnyait, a sötétséget, amely az engedetleneket borítja. Ellenkezőleg: álljanak hűségesen őrhelyükön, legyenek a fény tükrei, gyűjtsék Istentől a világosságot, hogy a sötétben élőkre ragyogtathassák. Az Úr elvárja népétől, hogy őrizze meg kiváltságát, s ne utánozza az istentelenek szokásait.

A keresztények »választott nemzetség, szent nemzet« a világban, tehát »annak dicsőségét hirdessék, aki a sötétségből az Ő csodálatos világosságára hívta ki őket«. Ennek a világosságnak nem szabad elhalványulnia, hanem egyre fényesebben és ragyogóbban kell tündökölnie, s végül teljes nappallá válnia.

A lelket megvidámító örömezenet: »Küszöbön az Úr eljövele, legyetek készen!«, ma sem kevésbé igaz, mint amikor először hallottuk.” (*Bizonyságtételek V. kötet, 13–17. o.*)

„Ne dobjátok el hát bizodalmatokat, melynek nagy jutalma van. Mert békességes tűrésre van szükségetek, hogy az Isten akaratát cselekedvén, elnyerjétek az ígéretet. Mert még vajmi kevés idő, és aki eljövendő, eljő, és nem késik. Az igaz pedig hitből él. És aki meghátrál, abban nem gyönyörködik a lelkem. De mi nem vagyunk meghátrálás emberei, hogy elveszünk, hanem hitéi, hogy életet nyerjünk.” (Zsid 10,35–39)

„Láttam, hogy elérkeztünk a rostálás idejéhez. Sátán teljes erejével igyekszik a lelkeket kiragadni Krisztus kezéből, és arra vezetni őket, hogy lábbal tapossák Isten Fiát... Most alakítjuk ki jellemünket. Isten angyalai lemérik erkölcsi értékünket, Isten megvizsgálja népét. »Vigyázzatok, testvérek, hogy egyikőtökben se legyen hitetlenségre hajló gonosz szív, és el ne szakadjon az élő Istentől, hanem lelkesítétek egymást mindennap, amíg tart a ma, hogy meg ne keményítsen a bűn csalárdsága. Hiszen Krisztusnak lettünk sorstársai, de csak úgy, ha a kezdettől fogva táplált szilárd bizalmunkban mindvégig állhatosan kitartunk.« (Zsid 3,12–14)

Isten meg fogja rostálni népét, ahogyan a gabonát szitálják, míg az összes polyva el nem különül a tiszta magtól. Krisztusra kell tekintelnünk, és követnünk az alázat példáját.

Megmutatták nekem a szentek jutalmát, a halhatatlan örökséget. Azután pedig azt is, hogy mit viselt el Isten népe az igazságért, és hogy nem tartják majd túl magasnak az árat. Nem tartják majd méltónak a mostani szenvedések összehasonlítását a dicsőséggel, amely majd megnyilvánul bennük.

Isten az utolsó időben meg fogja próbálni népét. Azonban hamarosan elérkezik az utolsó megpróbáltatás, és azután megkapják az örök élet jutalmát.” (*Bizonyágtételek I. kötet, 400–403. o.*)

„Mivelhogy azért ilyen ígéreteink vannak, szerettem, tisztítsuk meg magunkat minden testi és lelki tisztátalanságtól, Isten félelmében vivén véghez a mi megszentelésünket.” (2Kor 7,1)

„Az Úr megdorgálja és megfenyíti a népet, amely azt állítja, hogy megtartja törvényeit. Rámutat bűneikre, mert meg akarja tisztítani őket minden álnokságtól, hogy Isten félelmében tökéletesítsék szentségüket, s készen álljanak az Úrban meghalni vagy a mennybe ragadtatni. Isten nem fogad el mást, csakis tisztaságot és szentséget: a jellem egyetlen foltja, egyetlen hibája örökre kizár a mennyből.” (*Bizonyságtételek II. kötet*, 453. o.)

„A legtöbb hitvalló kereszténynek fogalma sincs a lelki erőről, amelyre szert tehetne, ha ugyanolyan nagyravágyó, lelkes, kitartó volna az Isten-ismeret elnyerésében, mint amilyen az élet semmitmondó, múlt dolgainak megszerzésében. A magát kereszténynek valló sokaság megelégszik a lelkileg kevéssel. Nem vágyakoznak arra, hogy célul tűzzék ki: elsősorban keressék Isten országát és igazságát. Így az istenfélelem rejtett titok marad előttük.

Isten gondoskodott mindazokról, akik őszintén, komolyan és meggondoltan kívánják véghezvinni megszentelődésüket az Ő félelmében. Krisztus által gondoskodott az erőről, kegyelemről és dicsőségről, hogy szolgáló angyalok elhozzák ezeket az üdvösség örökösei számára. Senki sem annyira lealjasodott és romlott, hogy meg ne találhatná Jézusban az erőt, a tisztaságot és az igaz tetteket. Megtalálhatja mindenki, ha elveti bűneit, nem jár többé a romlottság útján, és szíve teljes szándékával az élő Istenhez fordul.

Az Úr készségesen levennie róluk büntől szennyes ruhájukat, és fehér ruhába öltöztetné őket, az igaz tettek ragyogó öltözetébe. Hívja őket, hogy éljenek, miért is akarnának meghalni? Őbenne felvirágozhatnak, ágaik nem száradnak el, sem el nem fonnyadnak, és gyümölcsstelenek sem lesznek. Ha megmaradnak Istenben, életet és táplálékot nyernek Tőle. Akkor átalakítja őket Lelkével, és úgy járnak, ahogyan Ő járt, győznek, amint Ő is győzött.” (*Bizonyságtételek II. kötet*, 266., 453–454. o.)

„Akkor hasonlatos lesz a mennyek országa ama tíz szűzhöz, akik elővevén a lámpásaikat, kimentek a vőlegény elé. Őt pedig közülök eszes volt, és öt bolond.” (Mát 25,1–2)

„Nem szabad megnyugodni abban az elgondolásban, hogy mivel mi az egyház tagjai vagyunk, üdvözülni fogunk. Semmi bizonyosságát nem adjuk, hogy átalakultunk Krisztus képmására, miközben régi szokásainkhoz ragaszkodunk, a régi szöveget szövögetjük világias elgondolások és szokások fonalaival...

A tíz szűz a világtörténelem estéjén virraszt. Mindnek van elhívása, neve, lámpása, és mindegyik azt állítja, hogy Istennek szolgál. Lát-szólag Krisztus megjelenésére várnak, de közülük öt nem állja ki a próbát: ők meglepődve, rémülten rekednek kinn a menyegzőről.

Vagy a bölcs, vagy a balga szüzek képviselnek bennünket. Sokan vannak, akik nem maradnak Jézus lábainál, és nem tanulnak Tőle. Nem ismerik útjait, nem készülnek fel jövetelére. Úgy tesznek, mint-ha Urukra várnának. De nem vigyáznak, nem imádkoznak azzal a hittel, ami szeretet által munkálkodik és megtisztítja a lelket. Gondtalan életet élnek. Hallották és elfogadták az igazságot, de sohasem vitték át a gyakorlati életükbe. A kegyelem olaja nem táplálta lámpásaikat, és nem készültek fel arra, hogy belépjenek a Bárány menyegzőjének vacsorájára.

Ne legyünk olyanok, mint a balga szüzek, akik természetesnek veszik, hogy Isten ígéretei az övék, miközben nem követik Krisztus parancsait. Ő azt tanítja nekünk, hogy a hitvallás még nem elégséges: »Ha valaki utánam jön – mondja –, tagadja meg magát, vegye fel a keresztyét naponta, és úgy kövessen engem.« (Mát 16,24)

Amikor kiálljuk Isten próbatételét a finomítás, tisztítás során, amikor a tüzes kemence felemésztí a salakot, és a megtisztult jellem valódi aranya láthatóvá válik, mi mégis azt mondhatjuk Pállal együtt: »Nem mondom, hogy már elértem, vagy hogy már tökéletes volnék; hanem igyekszem, hogy el is érjem, amiért meg is ragadott engem a Krisztus Jézus.« (Fil 3,12)” (Review and Herald, 1899. okt. 31.)

„Vigyázzatok azért, mert sem a napot, sem az órát nem tudjátok, amelyen az embernek Fia eljő.” (Mát 25,13)

„Krisztus eljövele olyan lesz, mintha éjfél lenne, amikor mindenki alszik. Bárcsak mindenkinek megvolna az elszámolása arról, hogy még napnyugta előtt mindent elrendezett! Minden tettek igaznak kell lennie, minden üzleti vállalkozásnak becsületesnek. Minden becsületességet és minden bűnös eljárást el kell vetni. Legyen lámpásainkban a kegyelem olaja! Igazán szomorú annak az embernek az állapota, akinél megvan a kegyesség látszata, de megtagadja annak erejét; aki így szól Krisztushoz: »Uram, Uram!«, és mégsem követi Őt.

Isten kegyelmesen biztosítja a próbatétel és a vizsgálat idejét, hívogat minket: »Keressétek az Urat, amíg megtalálható, és hívjátok Őt, amíg közel van!« (Ésa 55,6)

Ma még hallatszik a kegyelem hívása, és Jézus a szeretet kötelékeivel vonja magához az embereket, de eljön a nap, amikor Krisztus igazságot szolgáltat... A világ gonoszsága napról napra növekszik, és amikor egy bizonyos határt elér, a feljegyzések lezárulnak, és a számlát rendezni kell. Nem lesz többé bűnért való áldozat. Az Úr eljön. Az irgalom sokáig nyújtotta a szeretet, türelem és hosszútűrés kezét a bűnös világ felé. A meghívás így hangzott: »Fogja meg erősségemet!« (Ésa 27,5) Az emberek azonban kétségbevonták irgalmát, és elvetették kegyelmét.

De az Úr miért késlelteti oly sokáig visszatérését? A menny minden serege arra vár, hogy elvégezzék utolsó feladatukat az elveszett világért. Néhányan, akik vallják, hogy a kegyelem olaja edényeikben és lámpásukban van, nem váltak égő, világító, ragyogó szövettékké a világ számára. A misszionáriusok kevesen vannak...

Minden egyes nap elmúltával egy nappal közelebb vagyunk az ítélet kijelölt időpontjához. Milyen kár, hogy sok embernek csak olyan vallása van, amely az érzéseitől függ! »Aki mindvégig állhatatos marad, az üdvözülni.« (Mát 24,13) Akkor látható lesz, szívünkben ég-e a kegyelem olaja. Ennek birtoklása különböztet meg, ez számít igazán az ítéletben.” (Review and Herald, 1894. márc. 27.)

„Hogy ha hirtelen megérkezik, ne találjon titeket aludva. Amiket pedig néktek mondok, mindenkinek mondom: Vigyázzatok!”
(Márk 13,35–36)

„Másik csoportot is mutattak nekem, az előbb leírtak ellentétéként. Ez a csoport vár és virraszt. Tekintetük a mennyre irányul, és Mesterük szava az ajkukon: »Amiket néktek mondok, mindenkinek mondom: Virrasszatok!« »Virrasszatok tehát, mert nem tudjátok, mikor érkezik meg a ház ura, este-e vagy éjfélkor, kakasszóra-e vagy reggel. Ha váratlanul érkeznék, aludva ne találjon.«

Lehetetlen, hogy valakinek a világ szeretete és érdekei kössék le a figyelmét, s közben mégis éberem várakozzon, amint ezt az Üdvözítő a lelkünkre kötötte. Az angyal megszólalt: »Csakis az egyik világot biztosíthatják maguknak. Ahhoz, hogy elnyerjék a mennyei kincset, fel kell áldozniuk a földit. Nem nyerhetik el mindkét világot.«

Láttam, hogy őrváltás őrváltás után múlt el. Legyünk ezért talán kevésbé éberek? Ne tegyünk ilyet! Sőt még nagyobb szükség van az éberebb virrasztásra, mert most már kevesebb idő van hátra, mint a legelső őrváltás előtt.

Ha már akkor lankadatlan éberséggel vigyáztunk, mennyivel inkább ébren kell maradnunk a második őrség idején! A harmadik őrség pedig megháromszorozott lelkiismeretességet követel. Ha most fogyna el a türelmünk, ez azt jelentené, hogy semmivé válna összes előző igyekvő, lankadatlan őrködésünk. A sötétség hosszú éjjele próbára tesz ugyan, a reggel mégis könyörületből késik, mert ha a Mester megérkezne, sokakat készületlenül találna. Isten nem akarja, hogy népe elveszen, ezért is várakozik még.

A világ szerelmesei és azok között, akik Krisztust szeretik, olyan szembeszökő a különbség, hogy lehetetlen nem észrevenni. Egyrészt a világiak halálosan komolyan veszik a mulandó világi kincsek megszerzését. Isten követői azonban nem szabják magát a világhoz, hanem éber virrasztásukkal bizonyítják, hogy átalakultak. Nem a föld az igazi otthonuk, hanem jobb, mennyei hazát várnak.” (*Bizonyságtételek II. kötet, 192–194. o.*)

„Vigyázzatok és imádkozzatok, hogy kísértetbe ne esetek; mert jöllehet a lélek kész, de a test erőtelen.” (Mát 26,41)

„Mit is mondhatnék, hogy felrázzam Isten maradék népét? Értésemre adták, hogy rettenetes események állnak előttünk. Sátán és angyalai minden erejüket Isten népe ellen fordítják. Sátán tudja, hogy ha még kissé tovább alszanak, akkor biztosan az ő áldozatai lesznek, mert pusztulásuk bizonyossá válik. Figyelmeztetek mindenkit, aki Krisztus nevét vallja: tartsunk önvizsgálatot, és valljuk be fenntartás nélkül minden vétküncet, hogy az angyalok bűnbocsánatot írhassanak a nevünk mellé. Testvéreim, ha nem használjátok ki a kegyelem e becses perceit, nem lesz mentség számotokra. Ha nem tesztek rendkívüli erőfeszítést, hogy lerázzátok az álmod, ha nem bánjátok meg komolyan bűneiteket, az értékes percek hamar tovatűnnek. Megmérnek benneteket, s híjával találnak.” (*Bizonyságtételek I. kötet, 249. o.*)

„Jézus, amikor figyelmeztetett, hogy virrasszunk és imádkozzunk, megjelölte az egyedül biztonságos utat. Feltétlenül virrasztanunk kell. Szívünk csalárd, az emberi természet gyengeségei és esendőségei veszik körül, Sátán pedig elszánta magát a pusztításra. Mi elszunnyadhatunk, ellenfelünk mégsem alszik soha. Mivel tudjuk, hogy lankadatlanul leleskedik ránk, mi se aludjunk, inkább virrasszunk, és legyünk józanok. Bár nem rejtőzhetünk el a világ lelkülete és betolakodása elől, mégsem szabad engednünk, hogy birtokba vegye gondolkodásunkat és szívünket.” (*Bizonyságtételek V. kötet, 299. o.*)

„Vizsgáld meg alaposan szívedet, mégpedig az örökkévalóság fényénél. Semmit el ne rejs! Kutass, kutass, mintha ettől függne az életed! Ülj törvényt viselkedésed fölött, ítélj el magad, majd hit által tarts igényt Krisztus tisztító vérére, hogy lemossa a foltokat keresztény jellemedről. Ne ámítsd és ne mentegesd magad. Bánj igazságosan a lelkeddel, s miután felismerted, hogy bűnt követtél el, borulj a kereszt lábához. Jézus elfogad, szennyesen, ahogy vagy, megmos a vérében, megtisztít minden tisztátalanságtól, és alkalmassá tesz arra, hogy a mennyei angyalok társaságába lépj – a tiszta, mennyei világba, ahol nincs civakodás és veszekedés, csak egészség, boldogság és öröm.” (*Bizonyságtételek II. kötet, 81. o.*)

„A vége pedig mindennek közel van. Annakokáért legyetek mértéktelések és józanok, hogy imádkozhassatok!” (1Pét 4,7)

„Nem hiszed, hogy mindennek vége közel van, és hogy a Föld történelmének jelenetei gyorsan leperegnek? Ha hiszed, mutasd meg a hitedet cselekedeteiddel. Az ember így mutatja ki, milyen hite van. Néhányan úgy gondolják, hogy jó nagy hitük van, pedig ha van is valamennyi, az is halott, mert nem tartják életben cselekedetek. A hit pedig, ha cselekedetei nincsenek, halott önmagában. Néhány embernek igazi hite van, amely szeretet által munkálkodik, és megtisztítja a lelket. Mindenkinek erkölcsi alkalmasságot kell nyernie az örök életre. »Szeretteim, most Isten gyermekei vagyunk, és még nem lett nyilvánvalóvá, hogy mivé leszünk, de tudjuk, hogy ha nyilvánvalóvá lesz, hasonlökká leszünk Őhöz, mert meg fogjuk Őt látni, amint van. És mindenki, akiben ez a reménység van, megtisztítja magát, aminként Ő is tiszta.« (1Ján 3,2) Ez a munka vár rád...

Tapasztalnod kell az önző »én« halálát, és Istennek kell élned. »Annakokáért ha feltámadtatok a Krisztussal, az odafelvalókat keressétek, ahol a Krisztus van, az Istennek jobbján ülve.« (Kol 3,1) Az »én«-nel nem szabad szóba állni. A büszkeséget, önszeretetet, önzést, fősvénységet, kapzsiságot, gyűlölködést, gyanakvást, féltékenységet, a világ szeretetét mind le kell győzni. Amikor Jézus Krisztus megjelenik, már nem lehet megváltoztatni a rossz tulajdonságokat. Ezeket az előkészületeket az Ő visszatérése előtt kell elvégezni. Ez legyen a gondolkodásunk, tanulmányaink és érdeklődésünk tárgya: Mit tegyek, hogy az üdvösséget elnyerjem?

Amikor kísértés környékezik, hogy zúgolódjunk, kritizáljunk, és megengedjünk magunknak, hogy zsörtölődjünk, megsebezzük azokat, akik körülöttünk vannak – s ha így teszünk, megsebezzük a saját lelkünket is. Fakadjon fel aggódó vágyakozás a lélekből: vajon megáll-e hiba nélkül Isten trónja előtt? Csak a folt nélküliek lesznek ott. Senki sem jut a mennybe, amíg a szíve tele van földi hiábavalósággal. Az erkölcsi jellem minden hibájának meg kell gyógyulnia, minden foltot el kell távolítania Krisztus megtisztító vérének, és a jellem minden barátságatlanságát és szeretetlenségét le kell győzni.” (*Bizonyságtételek I. kötet, 704–705. o.*)

„A Lélek pedig nyilván mondja, hogy az utolsó időben némelyek felszakadnak a hittől, hitető lelkekre és gonosz lelkek tanításaira figyelmeztvén.” (1Tim 4,1)

„Sátán csalásai a jövőben más alakot öltenek magukra. A tévedéseket kellemes és behízeltető módon terjesztik majd. Sátán a világosság öltözékébe burkolt hamis elméleteket hirdet Isten népének. Így próbálja félrevezetni, ha lehet, még a választottakat is. A lehető legcsábítóbb módszereket alkalmazza, s megbűvöli az emberek értelmét. Terjeszteni fogja a romlottság minden formáját – az özönvíz előtti emberek körében burjánzókhhoz hasonlókat –, hogy foglyul ejtse a gondolkodást. Istenként magasztalja a természetet. Az emberi akarat korlátlan szabadságát, az istentelenek tanácsadását – ezeket használja fel Sátán, hogy céljait elérje. A legszomorúbb az, hogy megtévesztő hatása alatt az emberek meg fogják tartani a kegyesség látszatát, de anélkül, hogy valódi összeköttetésük lenne Istennel.

Sátán eszközei vonzó köntösbe bújtatják a hamis elméleteket, pontosan úgy, ahogyan összeüleinél előtt is álcázta magát, amikor Édenben a kígyó szájából beszélt. Valójában gyilkos tévedést ültet az emberekbe. Sátán azokat bűvöli el, akik Isten világos Igéjétől a tetszetős mesékhez fordulnak.

A legszívesebben azokat próbálja tőrbe ejteni, akik a legnagyobb világosságot kapták. Sátán tudja, hogy ha sikerül őket megtévesztenie, az ő uralma alatt az igazság öltözékébe burkolják majd a bűnt, és sokakat félrevezetnek.

Ezt tanácsolom mindenkinek: Vigyázzatok magatokra, mert Sátán a világosság angyalaként jelen van a keresztény munkások minden összejövetelén, és összes gyülekezetünkben igyekszik megnyerni magának a hívőket. Felszólítottak, hogy figyelmeztessem Isten népét: Ne áltassátok magatokat, Isten nem hagyja, hogy gúnyt űzzenek belőle!” (*Bizonyságtételek VIII. kötet, 293–294. o.*)

„Tudom, hogy eltávozásom után jönnek közétek gonosz farkasok, akik nem kedveznek a nyájnak. Sőt közületek is támadnak férfiak, akik fonák dolgokat beszélnek, hogy a tanítványokat maguk után vonják.” (Gal 20,29–30)

„Isten egész népére építi munkáját, s nem választ ki csupán egy-egy embert itt-ott, mint akik egyedül érdemesek arra, hogy rájuk bízva az igazságot. Nem közöl egyvalakivel olyan új világosságot, amely ellenkezik a gyülekezet megalapozott hitével. Minden hitújításkor támadtak emberek, akik effélet hirdettek.

Valaki elfogad valamely újnak és eredetinek tűnő gondolatot, amely látszólag nem ütközik az igazsággal. Hosszan időzik e témánál, folyton erről beszél, míg csak szépségesnek és fontosnak nem tűnik számára. Mert az ellenségnek hatalmában áll hamis megvilágításba helyezni a dolgokat. Az illető végül is saját gondolatainak, nagyszerűnek vélt nézeteinek foglya lesz, az igazság pedig gyökerestől kiszakad a szívéből.

Ezer álcázott kísértést készített elő az igazság világosságában járók vesztére. Az egyetlen biztos út számunkra, ha nem fogadjuk el a Szentírás új értelmezését, mielőtt tapasztalt testvérek elé nem terjesztenénk. Helyezzük azt kezükbe alázatos, tanítható lelkülettel, és ha nem látnak világosságot benne, fogadjuk el döntésüket.

Sátán szüntelenül tevékenykedik, de csak kevesen tudják, mennyire körmönfont, mennyire fáradhatatlan. Isten népe készüljön arra, hogy ellenáll a ravasz ellenségnek, mert ettől az ellenállástól reszket Sátán. Jobban ismeri hatalmának korlátait, mint mi, s tudja, hogy könnyen felülkerekedhetünk, ha ellene állunk és szembe fordulunk vele. Az isteni erő által a leggyöngébb szent is legyőzheti a gonoszt és összes angyalát. S ha erőpróbára kerül sor, Isten gyermeke bebizonyíthatja, hogy felülről kapott erőt. Sátán ezért hangtalanul lép, észrevétlenül mozdul, álcázza jelenlétét. Nem kockáztatja a nyílt ütközetet, nehogy felébressze a keresztény szunnyadó erőit, nehogy a hívő imában Istenhez forduljon.” (*Bizonyságtételek V. kötet, 210–213. o.*)

„Ezt pedig azért mondom, atyámfiai, mert az idő rövidre van szabva...” (1Kor 7,29)

„Isten angyalai nagyon rövidnek mutatják be az időt az emberekhez szóló üzeneteikben. Én mindig ilyen üzenetet kaptam. Az igaz, hogy az idő tovább tartott, mint ahogy az üzenet kezdeti idejében vártuk. Megváltónk nem jelent meg olyan hamar, ahogyan reméltük. Azonban megghiúsulhat-e az Úr szava? Soha! Emlékeznünk kellene, hogy Isten ígéretei és fenyegetései egyformán feltételhez kötöttek.

Isten az Úr munkája bevezésével bízta meg népét ezen a világon. A harmadik angyal üzenetének hangoznia kell! A hívők figyelmének a mennyei szenthely felé kell fordulnia, ahova azért ment Krisztus, hogy engesztelést szerezzen népéért. A szombat igazságát is hirdetni kell! Az üzenetnek hangos kiáltásként kell szólnia, hogy a Föld lakói meghallhassák a figyelmeztetést. Isten embereinek meg kell tisztítaniuk lelküket igazság és engedelmesség által, hogy az Úr eljövetelkor hiba nélkül állhassanak meg Őelőtte.

Ha az adventhívők az 1844-es nagy csalódást követően szilárdan álltak volna hitükben, és egyesült erővel haladnak előre Isten gondviselő vezetésében, ha elfogadják a harmadik angyal üzenetét, és azt a Szentlélek erejével hirdetik a világnak, akkor megláthatták volna Isten megváltását. Erőfeszítéseik által az Úr nagyszerű munkája be is fejeződött volna, és Krisztus eljött volna, hogy népét magához vegye. De a csalódást követő kétség és elbizonytalanodás időszakában sok adventhívő feladta hitét... Ekképpen a munka megakadt, a világ pedig sötétségben maradt.

A negyven évig tartó hitetlenség, panaszkodás és lázadás kizárta az ősi Izráelt Kánaán földjéről. Ugyanezek a bűnök késleltették a modern Izráel bejutását a mennyei Kánaánba. Egyik esetben sem Isten ígéretei voltak a hibásak. Az Úr hitvalló népe körében megnyilvánuló hitetlenség, világiasság, szentségtelenség és viszálykodás azok, amik ebben a bűnös és fájdalmas világban tartanak minket hosszú éveig.”
(Szemelvények Ellen G. White írásaiból I. kötet, 61–62. o.)

„Maga pedig a békességnek Istene szenteljen meg titeket minde-
nestől; és a ti egész valótok, mind lelketek, mind testetek feddhe-
tetlenül őriztessék meg a mi Urunk Jézus Krisztus eljövetelére.”
(1Thess 5,23)

„Amikor Pál azt írta: »az Isten békessége szenteljen meg titeket telje-
sen«, nem arra buzdította hittestvéreit, hogy tűzzenek ki célul olyan
magas mércét, amely elérhetetlen számukra; nem azért imádkozott,
hogy olyan áldásokat kapjanak, amelyeket Istennek nem áll szándéká-
ban megadni. Tudta, hogy mindazoknak, akik majd alkalmasak lesz-
nek arra, hogy Krisztussal találkozzanak, tiszta és szent jelleműeknek
kell lenniük.” (*Christian Temperance and Bible Hygiene* [Keresztény mértékle-
tesség és bibliai higiénia], 54. o.)

„Nagyobb reformoknak kell végbemenniük azok között, akik azt
állítják, hogy Krisztus közeli megjelenésére várnak. Egészségügyi re-
formot kell véghezvinni, olyan munkát, amelyet még nem végeztünk
el. Vannak olyanok, akiknek tudatában kellene lenniük a húsevés ve-
szélyének, akik még állatok húsát eszik, s így veszélyeztetik a fizikai,
mentális és lelki egészséget. Sokan, akik még csak félig tértek meg a
húsevést illetően, el fogják hagyni Isten népét.

Az étvágy uralkodó hatalmát ezrek pusztulása bizonyítja, mert ha
ezen a területen győztek volna, lett volna erkölcsi erejük, hogy győ-
zelmet arassanak Sátán minden más kísértése felett is. Ám azoknak,
akik az étvágy rabszolgái, nem lesz tökéletes, keresztény jellemük.
Az ember hatezer éven át tartó folyamatos törvényszegése betegséget
és halált zúdított a világra az engedetlenség következményeként. És
ahogy közeledünk az idők végéhez, Sátán kísértése, hogy elégítsük
ki önző étvágyunkat, sokkal erősebb lesz, és nehezebb lesz győzni
felette.

Isten megpróbál bennünket lépésről lépésre visszavezetni eredeti
tervéhez, hogy az ember a Föld természetes eledelével éljen. Azok
között, akik az Úr jövetelére várnak, a húsevés végül megszűnik, a
hús nem lesz többé étrendjük része. Ezt a végcélrt szem előtt kell tartan-
unk, és igyekeznünk kell, hogy határozottan munkálkodjunk érte.”
(*Counsels on Health* [Az egészségre vonatkozó tanácsok], 575., 574., 450. o.)

„Mivelhogy azért mindezek felbomlanak, milyeneknek kell lennetek néktek szent életben és kegyességben, akik várjátok és sóvárogjátok az Isten napjának eljövetelét, amelyért az eget tűzbe borulva felbomlanak, és az elemek égve megolvadnak!” (2Pét 3,11–12)

„Fontos, hogy mindenki tudja, milyen légkör veszi körül lelkét. Vagy az igazság ellenségével van kapcsolatban, és az ő munkáját végzi, vagy Krisztussal jár, az Ő művét építve...

Sátán örülne, ha mindenki a szövetségese lenne abban a tevékenységében, amelyben testvér gyengíti a bizalmat a testvérben, viszályt keltve azok között, akik vallják, hogy hiszik az igazságot. Sátán a legsikeresebben Krisztus állítólagos hívei által viszi végbe szándékát, akik nem járnak Krisztus nyomában, és nem dolgoznak Vele...

Ez az Úr előkészületének napja. Most nincs időnk arra, hogy hitetlenekkel társaladjunk, vagy az ördög munkáját végezzük. Mindenki óvakodjon attól, hogy mások hitét megzavarja, a féltékenység és irigység magvát hintve, mert Isten hallja a szavakat és ítél, megnyilatkozásaink gyümölcsei alapján...

A négy szelet még visszatartják, amíg Isten szolgálói el nem pecsételtenek a homlokukon. Ezután a földi hatalmak felsorakoztatják erőiket az utolsó nagy csatára. Mennyire alaposan ki kellene használnunk kevés hátralévő próbaidőnket! Milyen igyekezettel kellene megvizsgáljunk önmagunkat!

A lélek fegyelmezésére, a szív és a gondolkodás tisztaságára van szükség. Ez sokkal értékesebb, mint a kitűnő képességek, tapintat vagy ismeret. Egy átlagos elme, amely engedelmeskedik az »így szól az Úr«-nak, sokkal alkalmasabb Isten munkájára, mint azok, akiknek adottságaik, képességeik vannak, de nem alkalmazzák, nem használják megfelelő módon... Lehetnek büszkék arra, hogy sok ismeretük van világi dolgokkal kapcsolatban, de ha nem rendelkeznek az igaz Isten ismeretével, ha nem ismerik Krisztust, aki az út, az igazság és az élet, szánalmasan tudatlanok, és minden ismeretük velük együtt pusztul majd el. A világi ismeret hatalom, de az Ige ismerete, amelynek átalakító befolyása van az emberi értelemre, elpusztíthatatlan.”

(Review and Herald, 1900. nov. 27.)

„Fiacskáim, itt az utolsó óra, és amint hallottátok, hogy az anti-krisztus eljő, így most sok antikrisztus támadt; ahonnan tudjuk, hogy itt az utolsó óra.” (1Ján 2,18)

„Az ellenség most utolsó hadjáratára készül az egyház ellen. Olyan jól elrejtőzött, hogy sokan alig hisznek a létezésében, még kevésbé tudnak döbbenetes tevékenységéről és hatalmáról... Az ember Sátán foglya, s természete az ő sugallatainak követésére, parancsainak teljesítésére hajlik. Az embernek önmagában nincs ereje, hogy sikeresen ellenálljon a gonosznak. Csak ha életerős hit által Krisztus lakik a szívében, ha Ő irányítja a kívánságait, s felülről származó erővel támogatja, akkor szállhat szembe ilyen rettenetes ellenséggel. A védekezés minden más módja teljesen hiábavaló. Egyedül Krisztus hatalma korlátozza az ellenség erejét... Sátán pillanatnyi megállás nélkül ügyködik, szerte jár a világon, keresve, kit nyeljen el (1Pét 5,8). De a hitből fakadó buzgó ima megghiúsítja még a legnagyobb erőfeszítéseit is.

Az ellenség Isten maradék népét is a világiot jellemző általános romlásba akarja sodorni. Amint Krisztus eljövetele közeleg, egyre inkább igyekszik elveszíteni őket. Férfiak és nők lépnek majd elő, akik azt állítják, hogy új világosságot, új kijelentést kaptak. Céljuk, hogy megingassák a régi tájékozódási pontokba vetett hitet. Tétéleiket nem vizsgálják meg Isten Igéje fényénél. Hamisságokat terjesztenek, és többen beleesnek majd ebbe a csapdába.

Nem lehetünk elég óvatosak a tévelygés bármilyen formájával szemben, mert az ellenség megállás nélkül próbálkozik, hogy embereket vonjon el az igazságtól... Vannak, akiknek a jellemük nem szilárd, olyanok, mint a gitt, bármilyenenné alakíthatók. Nincs határozott formájuk, nincs bennük állandóság, és gyakorlati hasznuk sincs a világon. Le kell győzniük a gyengeséget, határozatlanságot és tehetetlenséget. Az igaz keresztény jellem hajlíthatatlan, s a kedvezőtlen körülmények miatt nem alakul át, nem lehet legyőzni. Legyen az embernek erkölcsi tartása, legyen becsületes, hogy ne tudják hízélgéssel befolyásolni, ne lehessen megvesztegetni vagy megfélemlíteni... Isten határt szabott, amelyen Sátán nem léphet túl. Legszentebb hitünk ez a védelem. S ha megerősödünk a hitben, akkor biztonságban is leszünk: a Mindenható oltalmában.” (*Bizonyágtételek V. kötet, 213–216. o.*)

„Hit által vitetett fel Énók, hogy ne lásson halált, és nem találták meg, mert az Isten felvitte őt. Mert felvitetése előtt bizonytságot nyert afelől, hogy kedves volt Istennek.” (Zsid 11,5)

„Gonosz időköt élünk. Az utolsó napok veszedelmei egyre sűrűsödnek körülöttünk. Mivel a gonoszság elhatalmasodott, sokakban kihűl a szeretet. Az idő rövidsége sürget, hogy törekedjünk jótettekre. Tényleg arra lenne szükség, hogy Isten napjának borzalmaait ecseteljük előttetek, hogy ezzel szorítsuk rá benneteket a helyes cselekedetekre. Énók három évszázadon keresztül Istennel járt. Romlott korban élt, amikor erkölcsi szenny vette körül, mégis arra nevelte, szoktatta gondolkodását, hogy legyen odaadó Isten iránt, szeresse a tisztaságot. A menny állampolgára volt, ránevelte önmagát, hogy a mennyieiekről gondolkodjék.

Énókot ugyanúgy ostromolták a kísértések, mint minket. Olyan társadalomban élt, amely nem szívelte jobban az igaz tetteket, mint amelyben mi élünk. Minden, ami körülvette, büntől és romlottságtól volt szennyes, ugyanúgy, mint ma, Énók mégis szent életet élt. Nem szennyezték be korának uralkodó bűnei. Mi is ugyanígy tiszták és romlatlanok maradhatunk. Azoknak a szenteknek a képviselője volt, akik az utolsó idők veszedelmei és romlottságai között élnek. Mivel hűségesen engedelmeskedett Istennek, az Úr magához vette őt. Azok a hűségesek, akik a vég idején élnek, ugyanígy elragadtatnak majd.”
(*Bizonyrágtételek II. kötet, 121–122. o.*)

„Énók háromszáz évig törekedett a tisztaszívűségre, hogy összhangban álljon a mennyel. Istennel járt három századon át. Napról napra vágyott a szorosabb egységre, egyre meghittebb kapcsolatba került Istennel, míg az Úr magához nem vette. Addig is az örökkévalóság küszöbén állt, alig lépésnyire az áldottak földjétől. Most pedig kitarult előtte a kapu, s amikor belépett a szent városba, folytatta Isten szolgálatát, melyet oly hosszú időn át gyakorolt a földön. Ő lett az első ember, aki belépett a mennybe.

Isten ilyen közösségre hív bennünket. Azoknak, akiket az Úr második eljövetelekor élő emberek közül Isten üdvözíteni fog, Énók módjára el kell érni jellemük megszentelődését.” (*Bizonyrágtételek VIII. kötet, 331. o.*)

A biztos prófétai szó

„Mert e látomás bizonyos időre szól, de vége felé siet és meg nem csal; ha késik is, bízzál benne, mert eljön, el fog jönni, nem marad el!” (Hab 2,3)

„Az a hit, amely erőt adott Habakuknak – ahogyan minden szentnek és igaznak – a súlyos próba idején, ma is élte Isten népét. A keresztyény hívő a legsötétebb órákban, a legijesztőbb körülmények között is bízhat a minden fény és hatalom Forrásában. Nap mint nap megújulhat reménye és bátorsága Istenbe vetett hite által... Isten szolgálatában nem kell sem csüggedni, sem bizonytalankodni, sem félni! Az Úr nemcsak valóra váltja a benne bízók legdrágább reményeit, hanem annál többet tesz. Megadja azt a bölcsességet, amelyre a különböző helyzetekben szükség van.

Pál apostol ékesen tesz bizonyosságot arról, hogy Isten milyen csodálatosan gondoskodik minden megkísértett lélekről. Az Úr így bátorította Pált: »Elég néked az én kegyelmem, mert az én erőm erőtlenség által végeztetik el.« (2Kor 12,9) Isten megpróbált szolgálja hálával és bizalommal mondta erre: »Nagy örömet dicsekszem azért az én erőtlenségeimmel, hogy a Krisztus ereje lakozzék énbennem. Annakokáért gyönyörködöm az erőtlenségekben, bántalmazásokban, nyomorúságokban, üldözésekben és szorongatásokban Krisztusért; mert amikor erőtelen vagyok, akkor vagyok erős.« (2Kor 12,10)

Tápláljuk és ápoljuk a próféták és apostolok hitét – a hitet, amely megragadja Isten ígéreteit, és várja, hogy szabadulást hozzon akkor és ahogyan jónak látja. A biztos prófétai beszéd végső beteljesülése a mi Urunk és Megváltó Jézusunk dicsőséges adventje lesz, amikor eljön mint királyok Királya és uraknak Ura. A várakozási idő talán hosszúnak tűnik, és elcsüggesztenek a körülmények. Talán sokan, akikben bíztunk, elmaradnak az úton. De mondjuk bizakodóan a prófétával együtt, aki a példátlan hitehagyás idején bátorította Júdát: »Az Úr az Ő szent templomában, hallgasson előtte az egész föld!« (Hab 2,20) Tartsuk mindig emlékezetünkben ezt a vigasztaló kinyilatkoztatást: »E látomás bizonyos időre szól, de vége felé siet és meg nem csal; ha késik is, bízzál benne, mert eljön, el fog jönni, nem marad el! ...az igaz pedig az ő hite által él!« (Hab 2,3–4)” (*Próféták és királyok*, 242–243. o.)

„Mert ímé az Úr kijő helyéről, hogy meglátogassa a föld lakóinak álnokságát, felmutatja a föld a vért, és el nem fedi megöletteit többé!” (Ésa 26,21)

„A nagyvárosok lakóit gyorsan, biztosan és majdnem egyetemesen hatalmába ejti a bűn, mert állandóan fokozódik a tudatos gonoszság. Annyira túlsúlyban van a romlottóság, hogy emberi tollal nem lehet leírni. Napról napra látjuk a viszály, a megvesztegetés és csalás újabb megnyilatkozásait. Minden nap meghozza a maga csüggesztő beszámolóját erőszakos és törvényellenes cselekményekről, az emberi szenvedés iránti közömbösségről, az élet brutális, sátáni pusztításáról.

Istenünk az irgalom Istene. Hosszútűréssel és szerető szájalommal bánik a törvényét megszegőkkel. Isten próbaidőt ad az embernek, de türelmének határa van, amelyen túl elkerülhetetlen a bűn következménye. Az Úr hosszú ideig elnéző az emberekkel. Irgalmában figyelemztetéseket küld, hogy megmentse őket. De eljön az idő, amikor már nem hallgathatja meg az irgalomért könyörgőket. A társadalmakban, különösen a nagyvárosokban uralkodó állapotok hirdetik, hogy eljött Isten ítéletének órája, és minden földi dolog vége közeleg. A váltság küszöbén állunk. Isten ítéletei gyors egymásutánban következnek – tűz, árvíz, földrengés, háború és vérontás formájában.

Isten haragjának viharfelhői sűrűsödnek, és csak azok fognak megállni, akik engedelmesen fogadják kegyelemből fakadó hívását, s megszentelődnek az Úr törvényei iránti engedelmisség által. Csak az igazak rejtőzhetnek el Krisztussal Istenben a Föld pusztulásakor.”
(Proféták és királyok, 172–174. o.)

MÁRCIUS

*Alkalmasság
a mennyek országára*

„Jaj, ez a nap! Bizony közel van az Úrnak napja, és mint a pusztítás, úgy jön el a Mindenhatótól.” (Jóel 1,15)

„A próféciaik, melyeket Isten adott Igéjében, láncszemekként egymáshoz kapcsolják az eseményeket – a múlt örökkévalóságától a jövő örökkévalóságáig –, és megmondják, hol állunk ma a korszakok folyamataiban, és mit várhatunk az eljövendő időben. Mindazt nyomon követhetjük a történelem lapjain, aminek a próféciaik szerint napjainkig be kellett következnie, és biztosak lehetünk abban, hogy mindaz, ami még hátravan, be fog teljesedni a maga idejében.

Az idők jelei ma azt mutatják, hogy nagy és ünnepeles események küszöbén állunk. Világunkban minden kavargó. Szemünk előtt teljesednek be az események, amelyeknek a Megváltó próféciaja szerint meg kell előzniük az Ő eljövetelét. »Hallanotok kell majd háborúkról és háborúk híreiről... Nemzet támad nemzet ellen, és ország ország ellen, lesznek éhségek és döghalálok, s földindulások mindenfelé.« (Mát 24,6–7)

Mindenki számára rendkívül nagy jelentőségű időben élünk. Uralkodók és politikusok, bizalmi állásban levő és vezető helyet betöltő emberek, minden társadalmi osztályból való gondolkozó férfiak és nők figyelik a körülöttünk zajló eseményeket. Figyelik a nemzetek egymás közti viszonyát, észreveszik, milyen nagy a feszültség minden területen. Ráébrednek arra, hogy valamilyen súlyos és döntő esemény van készülőben – a világ rettenetes válság küszöbén áll.

A Biblia, és csakis a Biblia ad helyes látást ezekről a dolgokról. Benne tárulnak fel világunk történelmének végső nagy jelenetei, azok az események, amelyek gyorsan közelednek. Közeledésükre megremeg a föld, és az emberek meghalnak a félelemtől. Az egyéneknek és nemzeteknek oda kell állniuk a mérlegre, amely annak kezében van, aki sohasem téved. Mindenki maga határoz sorsáról, Isten pedig mindent a kezében tartva megvalósítja szándékát.

A keresztényeknek fel kell készülniük arra, ami nemsokára meglepetésszerűen szakad a világra. Isten Igéjének szorgalmas tanulmányozásával készülhetnek fel erre, és azzal, hogy igyekeznek összhangba hozni életüket az Úr előírásaival.” (*Próféták és királyok*, 332–333., 388. o.)

„Miért ostorozzalak tovább, holott a bűnt növelitek? Minden fej beteg, és minden szív erőtelen. Tetőtől talpig nincs e testben ép-ség, csupa seb és dagadás és kelevény, amelyeket ki sem nyomtak, be sem kötöztek, olajjal sem lágyítottak.” (Ésa 1,5–6)

„Van gyógyszere a bűntől beteg léleknek. Ez a gyógyszer Jézus. Kegyelme elégséges a leggyengébbnek is, és a legerősebbnek is részesülnie kell benne, hogy el ne vesszen. Láttam, hogyan tehetünk szert erre a kegyelemre. Menj be a szobádba és könyörögj Istenhez: »Teremts új szívet bennem, és éleszd fel bennem újra az erős lelket!« (Zsolt 51,12) Légy lelkiismeretes és őszinte! Sokat tehet az igazak odaadó könyör-gése. Ha imádkozol, küzdj úgy, mint Jákób! Neked is meg kell feszí-tened erődet!

Keressétek az Urat teljes szívetekből! Gyertek lángolón, és amikor bizonyosak vagytok benne, hogy Isten segítsége nélkül pusztulás vár rátok, amikor úgy vágyakoztok utána, ahogyan a szarvas vágyakozik a folyóvizet után, akkor az Úr gyorsan megerősít majd titeket. Akkor békességetek minden értelmet felülhalad majd. Ha üdvözülni akartok, imádkoznotok kell. Szakítsatok időt rá! Imáitokat ne siessétek el, és ne legyetek felületesek. Könyörögjete Istenhez, hogy munkálja bennetek a tökéletesedést, hogy a Lélek gyümölcsei éljenek bennetek, és világosságotok fényljk a világban. Ne legyetek Isten ügyének ke-rékkötői és átkai, amikor segítség, áldás lehetnétek. Azt mondja Sá-tán, hogy nem örvendezhettek teljesen és szabadon a megváltásnak? Ne higgyetek neki! Láttam, hogy minden keresztény kiváltsága, hogy örüljön Isten Lelke indíttatásainak. Édes mennyei béke itatja majd át a gondolataitokat, s szerettek majd Istenről és a mennyről elmélni. Örülni fogtok csodálatos ígéreteinek.

Ha a hitvalló keresztények jobban szeretik Jézust a világnál, szí-vesen beszélnek majd Óróla, legjobb barátjukról. Amikor rádöbben-tek elveszett állapotukra, Jézus sietett a segítségükre. Ha elfáradtak, és a bűn megterhelte őket, Őhöz fordultak. Elvette bűntudatukat és vétkük terhét, elvette bánatukat és gyászukat, s megváltoztatta gon-dolkodásmódjukat: amit valamikor szerettek, most gyűlölik, és amit gyűlöltek, most szeretik. Benned is végbement ez a nagy változás?”

(*Bizonyágtételek I. kötet, 152–154. o.*)

„Felelt Jézus: Bizony, bizony mondom néked: ha valaki nem születik víztől és Lélektől, nem mehet be az Isten országába. Ami testtől született, test az, és ami Lélektől született, lélek az. Ne csodáld, hogy azt mondom néked: szükséget néktek újonnan születetek.” (Ján 3,5–7)

„Aki saját jó cselekedetei révén próbálja elérni a mennyet, lehetetlent kísérel meg. Nincs biztonságban, aki csupán a kegyesség külsőségeit ölti fel. A keresztény élet nem a régi módosítása vagy javítása, hanem a természet átalakulása. Az önző »én« és a bűn halála nyomán egy egészen új élet fakad. Ezt a változást csak a Szentlélek hatékony munkálkodása képes létrehozni.

Lehet, hogy az ember nem tudja megmondani megtérése pontos idejét, vagy felidézni az összes körülményt a megtérés folyamatában, de ez nem azt bizonyítja, hogy megtéretlen. Krisztus folyamatosan munkálkodik a szívben valaki által, aki éppoly láthatatlan, mint a szél. A kapott benyomások apró lépésekkel – a befogadó számára talán észrevétlenül – Krisztus felé vonják a lelket... Egyszer csak, amikor határozottabb kérleléssel közeledik hozzánk a Szentlélek, örömmel adjuk át magunkat Jézusnak. Sokan ezt váratlan megtérésnek nevezik, pedig Isten Lelke türelmes, hosszas munkájának eredménye.

A szél láthatatlan, de olyan hatásokat kelt, amelyek láthatók és érezhetők. Így válik nyilvánvalóvá a Szentlélek emberi szívben végzett munkája is az olyan ember cselekedeteiben, aki már tapasztalta a megmentő erőt. Amikor Isten Lelke birtokba veszi a szívet, átalakítja az életet. Az ember elveti a bűnös gondolatokat, és feladja a gonosz cselekedeteket. Szeretet, alázat, békesség veszi át a harag, irigység, viták helyét. A szomorúságot öröm váltja fel. Senki sem látja a kezet, amely leemelte a terhet. Az áldás akkor érkezik, amikor a lélek hittal alárendeli magát Istennek. Ekkor az emberi szem számára láthatatlan hatalom egy új lényt teremt Isten képmására.

A véges elme képtelen felfogni a megváltás művét. Titka meghaladja az emberi tudást. Aki azonban átmegegy a halálból az életre, mégis megérti, hogy ez isteni valóság. A megváltás kezdetét személyes tapasztalat folytán ismerhetjük meg. Eredményei pedig az örökkévalóságon át láthatók lesznek.” (Jézus élete, 136–137. o.)

„Hanem keressétek először Isten országát és az Ő igazságát; és ezek mind megadatnak néktek.” (Mát 6,33)

„A fő cél a mennyek országa, Krisztus igazságossága. Egyéb célokat csak másodlagosnak szabad tekintenünk. Sátán nehéznek mondja a megszentelődés ösvényét, a világi élvezetek ösvényét pedig virágokkal hintettek. A csábító hamis és hízeglő szavakkal ecseteli elöttetek a világ örömeit. A hiúság romlott természetünk egyik legerősebb varázsa, és tudja, hogy ehhez eredményesen fordulhat. Eszközein keresztül hízeleg nekünk.

Lehet részünk dicséretben, amely legyezeti hiúságunkat és növeli bennünk a büszkeséget és önérzetet. Így azt gondolhatjuk, hogy ilyen tehetséggel és szépséggel felruházva nagy kár lenne kijönnünk a világból és elválni tőle, kár lenne kereszténynek lennünk, és meghalnunk mind a világ dicsérete, mind bírálata számára. Sátán azt súgja nekünk, hogy ilyen képességekkel élvezni tudnánk a világ örömeit. Azonban gondoljuk meg, mivé lesznek végül a világ örömei, és amit vetünk, azt kell majd aratnunk is. Túlságosan értékes a személyes szépség, tehetség és képességek ahhoz, hogy Istennek szenteljük őket? Neki, aki teremtett, és aki percről percre vigyáz ránk? Túl becsesek volnának a képességeink ahhoz, hogy Istennek ajánljuk azokat?

A fiatalok azt hangoztatják, hogy szükségük van valamire, ami leköti a gondolataikat. Láttam, hogy öröm rejlik a szorgalomban, és elégedettség a hasznos életben. Vannak, akiknek munkájuk befejezése után kell valami, ami lekösse érdeklődésüket. Valamilyen szellemi foglalkozás vagy szórakozás, amely pihenést, felüdülést jelent számukra a gondok közepette és a fárasztó munka után. A keresztény reménység az, amire szükségük van. Az Ige megnyugtatja a hívőt, biztosan vezet az igaz boldogság forrásához.

A fiatalok tanulmányozzák Isten Igéjét, elmélkedjenek és imádkozzanak, s rá fognak jönni, hogy ennél jobban nem tölthetik el szabad perceiket. Fiatal barátaim! Szakítsatok időt rá, hogy próbára tegyétek magatokat: vajon Isten szeretetében éltek-e? Igyekeztek, hogy elhívasotok ne legyen hiábavaló.” (*Bizonyságtételek I. kötet, 466–467. o.*)

„Ismét hasonlatos a mennyek országa a kereskedőhöz, aki igazgyöngyöket keres.” (Mát 13,45)

„Az értékes igazgyöngy: Krisztus... Az Ő igaz lénye hibátlan, makulatlan, mint a fehér, tiszta gyöngy. Isten nagy és drága ajándékát az ember nem teheti tökéletesebbé. Nincs szépség hibája. Krisztusban van »a bölcsességnek és ismeretnek minden kincse elrejtve« (Kol 2,3). Ő »bölcsességül lett nekünk Istentől, és igazságul, szentségül és váltáságul« (1Kor 1,30). Krisztusban az ember megtalálja mindazt, amire a jelenlegi és az eljövendő élethez szüksége van. Megváltónk az értékes igazgyöngy. Hozzá mérten minden mást »kárnak« ítéelhetünk.

A példázat nem ajándékként tünteti fel az igazgyöngyöt. A kereskedő minden vagyonát odaadta érte. Sokan kérdezik, hogy ez mit jelent, hiszen a Szentírás ajándéknak mondja Krisztust. Ő valóban ajándék, de csak azoknak, akik teljesen átadják magukat Neki – lelküket, testüket, értelmüket egyaránt. Krisztusnak kell adnunk önmagunkat, mert csak így tudunk minden kívánalmának készséggel engedelmeskedni. Egész lényünk, minden képességünk és adottságunk az Úré. Szenteljünk mindent szolgálatára! Ha teljesen átadjuk magunkat Neki, Krisztus a menny minden kincsével együtt nekünk adja önmagát. Így miénk lesz a legértékesebb igazgyöngy.

Ezt a gyöngyöt meg lehet vásárolni ott, ahol a menny kegyelmét árulják – pénz nélkül, ingyen. Mindenki megszerezheti a menny javait. Az igazság drágaköveinek kincsestára mindenki előtt nyitva áll... Megváltónk szeretettel szólít: »Azt tanácsolom néked, hogy végy tőlem tűzben megpróbált aranyat, hogy gazdaggá légy.« (Jel 3,18) A legszegényebb éppúgy megveheti az üdvösséget, mint a leggazdagabb, mert nem földi fizetőeszközért kapható, nem világi vagyon az ára. Miénk lehet, ha készségesen engedelmeskedünk Krisztusnak, mert Ő – saját tulajdonaiként – igényt tart ránk...

Az üdvösséget nem érdemelhetjük ki, de keresnünk kell – odaadással és kitartásunkkal tanúsítva, hogy a világon mindenről le tudunk mondani érte.” (Krisztus példázatai, 73–74. o.)

„Aki megszabadított minket a sötétség hatalmából, és általvitt az Ő szerelmes Fiának országába. Akiben van a mi váltságunk az Ő vére által, bűneinknek bocsánata.” (Kol 1,13–14)

„Nem számít, ki vagy és milyen volt azelőtt az életed, egyedül csak az Isten által kijelölt úton menekülhetsz meg. Bűnbánatra kell jutnod. Tehetetlenül Jézus Krisztusra, a sziklára kell zuhannod. Érezned kell, hogy orvosra van szükséged, és a bűn egyedüli gyógyszere: Krisztus vére. Ezt csak Isten iránti bűnbánattal és az Úr Jézus Krisztusba vetett hit által biztosíthatod magadnak... Az Ő vére csak azokon segít, akik tudják, hogy szükségük van tisztító hatalmára.

Páratlan szeretet és megalázkodás Isten részéről, hogy amikor még igényt sem tarthattunk könyörületére, Krisztus már akkor vállalta megváltásunkat! Mindenható Orvosunk azonban mindenkitől feltétlen engedelmességet vár. Mi soha ne írjunk elő gyógyszert a betegségeinkre! Krisztusnak kell átadnunk akaratum és tetteink teljes irányítását.

Hízeleghetünk magunknak, hogy jellemünk kifogástalan, és nincs szükségünk Isten előtti megalázkodásra, mint a közönséges bűnösöknek – mégis be kell látnunk, hogy csakis pontosan ugyanúgy léphetünk be az életbe, mint a legelvetemültebb bűnösök. Le kell mondanunk saját igazságunkról, s könyörögnünk kell, hogy Krisztus tulajdonítsa nekünk az Ő igazságos tetteit. Hogy erőnk legyen, teljesen Krisztusra kell támaszkodnunk. Önző énünknek meg kell halnia. El kell ismernünk, hogy minden, amink van, az isteni könyörület kimondhatatlan gazdagságából származik. Ez legyen szívünk fohászja: »Ne nekünk, Uram, ne nekünk, hanem nevednek szerezz dicsőséget, kegyelmed és hűséged szerint.« (Zsolt 115,1)

A valódi hitet szeretet követi, a szeretetet pedig engedelmesség. A megtért ember mindene ereje és szenvedélye Krisztus uralma alá kerül. A Lélek megelevenítő hatalom, Isten képmására alakítja át azokat, akik befogadják.” (*Bizonyságtételek V. kötet, 158–160. o.*)

Bizonyosodjunk meg Isten jóságáról!

MÁRCIUS 7.

„Érezték és lássátok meg, hogy jó az Úr! Boldog az az ember, aki Őbenne bíz.” (Zsolt 34,9)

„Hogyan bizonyosodhatunk meg a mennyei Atya jóságáról és szeretetéről? A zoltáríró felszólít minket, hogy ne csak halljuk, olvassuk, higgyük és tudjuk, hanem »ízleljük meg, érezzük és lássuk, milyen jóságos az Úr«.

A tapasztalat olyan ismeret, ami valaminek a kipróbálásából származik. Tapasztalatból nyert vallásosságra van most szükségünk: »Ízleljétek, érzékeljétek, és lássátok meg, hogy jó az Úr!« Igen sokan, akik ismerik ugyan a vallásos igazság elméletét, soha nem tapasztalták Isten kegyelmének megújító hatalmát a szívükön. Mindig vonakodnak, ha engedelmeskedniük kell a Szentlélek figyelmeztető, intő és tanító bizonyosítételeinek. Hiszik, hogy egyszer kitöltetik Isten haragja, mégsem tesznek komoly erőfeszítéseket, hogy megmeneküljenek attól. Hiszik, hogy létezik a menny, mégsem hoznak áldozatot, hogy elnyerjék... Ismerik a bűn gyógyszerét, de nem élnek vele. Tudják, mi a helyes, de nem éheznek rá. Tudásuk csak növeli kárhozzátásukat. Sohasem ízlelték, nem érezték és nem tanulták meg tapasztalatból, hogy jó az Úr.

Ahhoz, hogy Krisztus tanítványai lehessünk, meg kell tagadnunk magunkat és követnünk kell Őt a gyalázon át is... Le kell metszelnünk minden szívünkhöz nőtt, önző kedvtelést, ami vallásos életünk fejlődését akadályozza... Hajlandók vagyunk-e lemondani vélt bölcsességünkről, és kicsiny gyermekként fogadni a mennyek országát? Hajlandók vagyunk-e lemondani az emberek helyesléséről? Az örök élet végtelenül értékes jutalom. Készek vagyunk-e az előttünk levő cél értékével arányos igyekezetre és áldozatokra?

Minden barátság hatással van ránk. Azt, hogy mennyire kerülünk e befolyás alá, a meghittség mélysége, az érintkezés tartóssága, barátaink iránti szeretetünk és tiszteletünk mértéke határozza meg. Így, ha megismerjük Krisztust, és Vele barátkozunk, olyanokká válhatunk, mint Ő, az egyedül tökéletes példakép.

Közösség Krisztussal – kimondhatatlanul becses érték! Ez a közösség a kiváltságunk, ha keressük, s ha meghozunk érte bármilyen áldozatot.” (*Bizonyosítételek V. kötet, 160–161. o.*)

„Azért immár nem vagytok jövevények és zsellérek, hanem polgártársai a szenteknek, és cselédei az Istennek.” (Eféz 2,19)

„Jézus így szól: »Íme, hamar eljövök.« (Jel 22,12) Tartsuk e szavakat állandóan az emlékezetünkben! Cselekedjünk úgy, mint akik valóban elhittük, hogy az Úr eljövele közel van, s zarándokok és idegenek vagyunk a Földön.

Igénybe kell vennünk a kegyelem valamennyi eszközét, hogy szívünk Isten szeretetében bővelkedjék. »Hogy el tudjátok bírálni, mi a helyes. Akkor tiszták és kifogástalanok lesztek Krisztus napjára, és bővelkedni fogtok az igaz élet... gyümölcseiben.« (Fil 1,10–11) Keresztény életünknek erősödnie, izmosodnia kell. A Szentírásban elénk tárt magas mércét el lehet, s el is kell érünk, ha Isten gyermekei akarunk lenni. Nem topoghatunk egy helyben. Vagy előrehaladunk, vagy visszaesünk.

Testvéreim, egészségesen kívántok-e fejlődni a lelki életben? Ahol lelki egészség van, ott a növekedés is látható: Isten gyermeke érett férfivá és nővé válik Krisztusban. Ennek a tökéletesedésnek nincs határa.

Vannak, akik azt képzelik magukról, hogy erősek és Krisztusban megalapozottak, de a Szentlélek munkájának megértésében és tapasztalati megismerésében csak olyanok, mint a karon ülő gyermekek. Többéves hitélet után is csupán a legelemibb részét értik a hit és a tanítás nagyszerű rendszerének, amelyből a keresztény vallás felépül. Nem tudják felfogni, hogy csak tökéletes jellemet jutalmaz majd a dicséret: »Jól van, jó és hű szolgám!« (Mát 25,21)

Ragyogó győzelmeket arathatunk, ha megnyerjük ezeket az ütközeteket, de elveszíthetjük a mennyet, ha veszítünk a csatákban. Az érzéki szívet feszítsük meg, mert erkölcsi romlásra hajlik, aminek halál a vége... Imádkozzatok, hogy a Szentlélek megelevenítő, gyógyító, átformáló hatalma életre keltse bénult lelketeket, helyreállítva bennetek a lelki egészséget, kimentve a halott, földi, érzéki állapotból. Így részeseivé lesztek az isteni természetnek, és megmenekültök a romlottságtól, amely a kívánság által uralja a világot; lelketek pedig annak képmását tükrözi vissza, akinek a sebeivel gyógyultunk meg (Ésa 53,4–5).” (*Bizonyságtételek V. kötet, 191–193. o.*)

„Az pedig az örök élet, hogy megismerjenek téged, az egyedül igaz Istent, és akit elküldtél, a Jézus Krisztust.” (Ján 17,3)

„Csak azáltal készülhetünk fel Jézus jövetelére, ha már itt megismerjük Istent... De sokan azok közül, akik vallják, hogy hisznek Krisztusban, nem ismerik Őt. Vallásuk csupán felszínes. Nem szeretik Istent. Nem tanulmányozzák jellemét, éppen ezért nem is tudják, hogyan bízzanak, hogyan nézzenek fel Őrá, hogy élhessenek. Nem tudják, milyen lecsendesítő, megnyugtató a szeretet, vagy mit jelent hit által élni... Nem értik, hogy kötelességük elfogadni Őt azért, hogy másokat gazdagíthassanak.

A világi bölcsesség nem ismeri Istent. Sokan ékesszólóan beszélnek Róla, de érvelésük, okfejtésük nem hozza az embereket közelebb az Úrhoz, mert ők maguk sincsenek élő összeköttetésben vele. Bölcsenek vallják magukat, de ostobákká válnak. Istenismeretük tökéletlen.” (Review and Herald, 1903. febr. 3.)

„Ha Isten megismerésére vágyunk, Krisztushoz hasonlókká kell lennünk... Ha valaki Krisztusba mint személyes Megváltójába vetett hit által tiszta életet él, ez egyre világosabb és magasabb rendű istenismeretre segíti.” (*That I May Know Him* [Hogy megismerhessem Őt], 9. o.)

„Krisztus Isten tökéletes kinyilatkoztatása... Istent még soha senki nem látta – mondja –, az egyszülött Fiú, aki az Atya kebelében van, nyilatkoztatja ki Őt. Csak Krisztus megismerése által ismerhetjük meg Istent. És amint Őt szemléljük, elváltozunk képmására, és felkészülünk arra, hogy eljövetelekor találkozzunk Vele...

Most van itt az ideje, hogy felkészüljünk Urunk jövetelére. A készület nem nyerhető el egy pillanat alatt. Odaadó munkálkodással párosult éber várakozás és vigyázás jelenti a felkészülést az ünnepléses eseményre. Isten gyermekei így dicsőítik meg Őt. Az élet sürgésforgása közepette bátorító, reménységet adó és hívó szavakat szólnak majd. Mindenüket a Mester szolgálatára szentelik. Így készülnek arra, hogy találkozzanak Urukkal, és amikor eljön, örömmel kiáltanak fel: »Ímé, Istenünk, akit mi vártunk, és aki megtart minket; ez az Úr, akit mi vártunk, örüljünk és örvendezzünk szabadításában!« (Ésa 25,9)” (Review and Herald, 1903. febr. 3.)

„Lássátok meg, milyen nagy szeretetet adott nekünk az Atya, hogy Isten fiainak nevezettünk! A világ azért nem ismer minket, mert nem ismerte meg Őt.” (1Ján 3,1)

„Mindaz a szülői szeretet, amely az emberek szívében nemzedékről nemzedékre élt, a gyöngédség minden forrása, mely az ember lelkében megnyílt – jelentéktelen csermely csupán Isten végtelen, kimeríthetetlen szeretetének határt nem ismerő óceánjához képest. Nyelv el nem mondhatja, toll nem képes leírni. Szeretetében elmélyedhetsz életed minden napján. Szorgalmasan kutathatod a Szentírást, hogy megértsd. Segítségül hívhatod összes erődöt és képességedet abbéli igyekezetedben, hogy felfoghasd a mennyei Atya szeretetét és irgalmasságát, de azután még mindig megmarad a végtelenség. Nem értheted meg Isten szeretetének mélységét, amely abban nyilvánul meg, hogy halálra adta Fiát a világért. Mégis, ha tanulmányozzuk a Bibliát, ha elmélkedünk Krisztus életéről, a megváltás tervéről, ezek a hatalmas kérdések egyre inkább feltáruznak előttünk. Krisztus azért jött a világra, hogy mint a szeretet, könyörület, gyengédség és irgalom Istenét mutassa be az Atyát.” (*Bizonyságtételek V. kötet, 524–525. o.*)

„Javunkra válna, ha naponta egy órát elmélyült gondolkodással tölténének, hogy a jászoltól a Golgotáig áttekintsük Krisztus életét. Vegyük át pontról pontra, hadd ragadja meg a képzeletünket, különösen földi életének utolsó részén gondolkodjunk. Ha elmélyedünk tanításaiban, szenvedéseiben, és abban a végtelen áldozatban, amelyet az emberiség megváltásáért hozott, akkor megerősíthetjük hitünket, meg tudjuk eleveníteni szeretetünket, jobban átitatódhatunk a lelkülettel, amely Megváltónkat jellemezte.

Ha meg akarunk menekülni, akkor a kereszt lábánál kell megtanulnunk a bűnbánat és a hit leckéit. Krisztus megaláztatást szenvedett el, hogy megmentsen minket az örök szégyentől. Vállalta a gúnyt és bántalmazást, hogy bennünket megvédjen. A mi vétkeinket, bánatunkat hordozta, Őt törte össze a szenvedés bűneinkért. Áldozattá tette magát, hogy igazolhasson minket Isten előtt. Minden nemes és jóakarátú emberben visszhangot vált ki az, ha Krisztust a kereszten szemléli.” (*Bizonyságtételek IV. kötet, 374. o.*)

„Bemenvén pedig a király, hogy megtekintse a vendégeket, látott ott egy embert, akinek nem volt menyegzői ruhája. És mondta néki: »Barátom, mi módon jöttél ide, holott nincsen menyegzői ruhád?« Az pedig hallgatott.” (Mát 22,11–12)

„A menyegzői ruha, amelyről a példázat beszél, Krisztus hű követőinek tiszta, folt nélküli jelleme. Az egyház »tiszta és ragyogó fehér gyolcsba« öltözik, amelyen nincs »szeplő, vagy sömörgőzés, vagy valami afféle« (Jel 19,8). A fehér gyolcs – amint a Szentírás mondja – »a szentek igazságos cselekedetei« (Eféz 5,27), azaz Krisztus igazsága, hibátlan jelleme, amelyben hit által mindenki részesül, aki elfogadja Krisztust személyes Megváltójaként.

Összüleink az ártatlanság fehér palástját viselték, amikor Isten az Édenbe helyezte őket. Tökéletes összhangban éltek Isten akaratával. Végtelen szeretettel ragaszkodtak mennyei Atyjukhoz. Gyönyörű, lágy fény sugar, Isten fénye takarta be a szent párt. Ez a fény palást lelki öltözékük, mennyei ártatlanságuk szimbóluma volt. Ez a fény állandóan körülvette volna őket, ha hűségesek maradnak Istenhez. De amikor vétkeztek, elszakadtak Istentől, és az őket körülölelő fény eltávozott... Az ember nem találhat ki semmit, amivel ártatlanságának elveszített palástját helyettesíthetné... Csak a Krisztus által kínált ruha tehet alkalmassá bennünket arra, hogy megjelenjünk Isten előtt. Ezt az öltözéket – saját igazságának palástját – helyezi Krisztus minden bűnbánó, hívő lélekre.

Mindazt, amire önmagunktól vagyunk képesek, beszennyezi a bűn. Isten Fia azonban »azért jelent meg, hogy a mi bűneinket elvegye; és Őbenne nincsen bűn«. És mi a bűn? »Törvénytelenység.« (1Ján 3,5) Tökéletes engedelmissége által Krisztus lehetővé tette minden embernek, hogy engedelmeskedjen Isten parancsolatainak. Ha alárendeljük magunkat Krisztusnak, szívünk egyesül szívével, akaratunk követi akaratát, lelkünk eggyé lesz lelkével, gondolataink az Ővéi lesznek, és az Ő életét éljük. Ez történik, ha Krisztus felöltöztet igazságába. Ezután, ha az Úr ránk tekint, nem fűgefalevél öltözetünket látja, sem mezítelenségünket, sem büntől eltorzult vonásainkat, hanem a maga igaz voltának palástját, amely a Jahve törvénye iránti tökéletes engedelmisség.” (*Krisztus példázatai*, 212–214. o.)

„Uram! Vágyódom a Te szabadításod után, és a Te törvényed nékem gyönyörűségem!” (Zsolt 119,174)

„Az igazi keresztény sohasem panaszkodik, hogy Krisztus igája nehéz. Krisztus szolgálatát tekinti a legvalóságosabb szabadságnak. Isten törvénye a gyönyörűsége. Ahelyett, hogy igyekezne leszállítani Isten parancsainak mércéjét, hogy azok megfeleljenek hibás jellemnek, szüntelenül törekszik fölemelkedni a törvények tökéletességéhez. Ilyen legyen az életünk, ha fel szeretnénk készülni arra, hogy helytálljunk Isten napján. Most kell felhagynunk bűneinkkel, míg tart a próbaidő, míg a könyörület hangja még hallható.

Isten bőségesen gondoskodott arról, hogy kegyelme által tökéletesek lehessünk, hogy semmiben ne találjon hűjával, amíg Urunk megjelenésére várunk. Készen állsz-e? Magadra öltötted-e a menyegzői ruhát? Ez a ruha sohasem takargat csalást, tisztátalanságot, romlottságot vagy álszenteskedést. Isten látja szíved gondolatait és szándékait. Az emberek szeme elől elrejtethjük bűneinket, de semmit sem titkolhatunk Teremtőnk előtt.

Isten halálra adta Fiát a bűneinkért, s feltámasztotta a megigazulásunkért. Krisztus által kéréseinkkel a kegyelem trónjához járulhatunk. Átala, bár érdemtelenek vagyunk, elnyerhetünk minden lelki áldást. Vajon Őhozzá fordulunk-e, hogy életünk legyen?” (*Bizonyságtételek V. kötet*, 160. o.)

„Isten akarata szent törvényében jut kifejezésre. A törvény elvei a mennyország elvei. Az angyalok sem juthatnak el magasabb ismeretre, mint Isten akaratának ismeretére, s az Ő akaratának cselekvése a legmagasztosabb szolgálat, amelyre képességeiket felhasználhatják. A mennyben a szolgálattelvés nem kényszerűségből folyik. Amíg Sántán fel nem lázadt az Úr törvénye ellen, a törvény létezése csaknem ismeretlen gondolat volt az angyalok előtt. Az angyalok nem mint szolgák, hanem mint fiak végzik szolgálatukat. Tökéletes közöttük az egység, az engedelmesség nem teher számukra, Isten iránti szeretetük örömtelivé emeli szolgálatukat. Ugyanígy visszhangoznak a szavak abban, akiben Krisztus él a dicsőség reménységeként: »Hogy teljesítem a Te akaratodat, ezt kedvelem, én Istenem, a Te törvényed keblem közepette van.« (Zsolt 40,9)” (*Gondolatok a Hegyi beszédről*, 102–103. o.)

„Avagy nem tudjátok-é, hogy a ti testetek a bennetek lakozó Szentlélek temploma, amelyet Istentől nyertetek, és nem a magatokéi vagytok? Mert áron vétettetek meg; dicsőítsétek azért Istent testetekben és lelketekben, amelyek az Istenéi.” (1Kor 6,19–20)

„Nem a magunkéi vagyunk. Nagy áron váltottak meg minket: Isten Fiának szenvedése és halála árán. Ha megértenénk ezt, nagyon is felelősnek tartanánk magunkat testi egészségünk megőrzéséért, hogy minél tökéletesebben szolgálhassunk Istennek.

Kétség nélkül hisszük, hogy Krisztus hamar eljön. Nem kételkedünk tanításai igazságában. Abban sem, hogy egyre közeledünk az ítélethez. Azzal készülünk találkozni, aki a szent angyalok seregével jelenik majd meg az ég felhőiben, hogy a hűségeseeknek és igazaknak a halhatatlanság ajándékát adja. Nem azért jön, hogy megtisztítson bűneinktől, sem hogy eltávolítsa jellemünk hibáit, vagy meggyógyítsa természetünk fogyatékoságait. Ha elvégzi ezt értünk, az eljövetele előtt teszi. Amikor az Úr eljön, a szentek csak még szentebbek lesznek. Akik tisztán tartották meg testüket és lelküket, megszentelten és ártatlanul, azok elnyerik majd a halhatatlanságot. Akik azonban igazságtalanul cselekszenek, akik szentségtelenek és akiket vétkek szennyeznek be, azok örökre szentségtelenek maradnak. Jézus visszajövetelekor már senki el nem távolítja róluk a hiányosságokat, senki nem ad nekik szent jellemet. Már nem fáradozik értük Isten, hogy folytassa megtisztításukat, eltávolítsa bűneiket és romlottságukat. Mindennek most kell megtörténnie, a próbaidő óráiban. Most kell elvégezni értünk ezt a munkát.

Most élünk Isten műhelyében. Sokan meglehetősen durva kövek bányájából származunk. Mégis, amikor megragadjuk Isten igazságát, ez az igazság hatni fog ránk. Felemel minket, és eltávolít belőlünk minden tökéletlenséget és bűnt, bármilyen természetű legyen is az. Így készít fel arra, hogy szépségében lássuk meg a királyt, s végül a dicsőség országában csatlakozzunk a tiszta és szent angyalokhoz. Ennek a folyamatnak idelent kell végbemennie rajtunk, itt kell alkalmassá tennünk testünket és lelkünket a halhatatlanságra.” *(Bizonyosságtételek II. kötet, 354–356. o.)*

„Szeretteim, kérlek titeket, mint jövevényeket és idegeneket, tartóztassátok meg magatokat a testi kívánságoktól, amelyek a lélek ellen vitézkednek.” (1Pét 2,11)

„Sokan úgy tekintik ezt a Biblia-szöveget, mint a kicsapongás elleni figyelmeztetést, de tágabb értelme van. Megtiltja az étvágy és a szenvedélyek egészséget károsító kielégítését. Az eltorzult étvágy erős ellenség. A jó étvágyat nemes céllal adta nekünk Isten, és nem azért, hogy eltorzítva a halál szolgája legyen, érzéki vágygá alacsonyuljon le, amely a Lélek ellen törekszik. Péter intése a legközvetlenebb és igen erőteljes figyelmeztetés minden serkentőszer és narkotikum elvetésére. Ezek a kedvtelések az érzéki vágyak közé sorolhatók, melyek nagyon károsan hatnak az erkölcsi jellemre.” (*Christian Temperance and Bible Hygiene* [Keresztény mértékletesség és bibliai higiénia], 54. o.)

„Ne legyen senki, aki közönyös a test egészsége iránt, miközben istenfélőnek vallja magát! Ne áltassuk magunkat azzal, hogy a mértéktelenség nem bűn, és nincs hatással a lelkiségre. Igen szoros összefüggés van a fizikai és a lelki természet között. A fizikai szokások vagy építik, vagy rombolják a jellemet. A túl sok evés az erkölcsi érzék beteges, kóros állapotát idézi elő. Ha a táplálék nem egészséges, a hatások még sokkal ártalmasabbak. Minden olyan szokás, amely nem segíti elő az emberi szervezet egészségét, lerombolja a magasabb rendű és nemesebb képességeket...

Az étvágy mértéktelen kielégítésére irányuló kísértés erejét csak Üdvözítőnk kifejezhetetlen szenvedésével lehet lemérni a hosszú pusztai böjt során. Tudta, hogy az eltorzult étvágy úgy eltompítja az ember lelki és szellemi érzékenységét, hogy nem képes felfogni a lelki dolgokat... Ha az étvágy hatalma olyan erős az emberiségen, hogy e hatalom megtöréséért Isten Fiának el kellett viselnie a majdnem hat-hetes böjtöt az ember érdekében, micsoda munka áll egy keresztény előtt! Mégis, bármekkora is a küzdelem, győzhetünk! Annak az isteni hatalomnak a segítségével, amely ellenáll a legádázabb kísértéseknek is, amiket Sátán csak kitalálhatott, mi is sikeresek lehetünk a gonoszszal vívott harcban, és végül majd viselhetjük a győztes koronáját Isten országában.” (*Counsels on Diet and Foods* [Az étkezésre és a táplálékokra vonatkozó tanácsok], 67., 167. o.)

„Az ifjúkori kívánságokat pedig kerüld; hanem kövesd az igazságot, a hitet, a szeretetet, a békességet azokkal egyetemben, akik segítségül hívják az Urat tiszta szívből.” (2Tim 2,22)

„A kicsapongással töltött fiatalkor, kedves barátaim, olyan következményekkel jár, amelyek megkeserítik egész életeteket. Egyetlen megfontolatlan óra, egyetlen behódolás a kísértésnek képes egész életek folyamatát helytelen irányba terelni. Csupán egyetlen ifjúkorotok van, tegyétek hát eredményessé, használjátok ki. Később nem fordulhattok vissza, hogy helyrehozzátok a hibákat.

Sátán a világosság angyalává változtatja magát, így közelíti meg a fiatalokat tetszetős, mutatós kísértéseivel, s így sikerül neki eltéríteni őket a helyes útról. Vádlónak, csalónak, hazugnak, kíznónak és gyilkosnak írják le őt... Sátán kísért téged, de azt már te cselekszed, ha engedsz neki. Sátán összes seregének nincs hatalma rá, hogy a megkísértettet törvényszegésre kényszerítse. Ezért nincs mentség a bűnre.” (*Bizonyságtételek IV. kötet, 622–623. o.*)

„A kísértés még nem bűn. Jézus szent és szeplőtlen volt, mégis mindenben megkísértette Őt az ördög, méghozzá olyan erős és hatalmas kísértésekkel, amilyenekhez hasonlókat embernek sohasem kell kiállnia. Jézus ellenállt a kísértéseknek, és ezzel ragyogó példát hagyott ránk, hogy kövessük Őt. Ha önigazultak és magabiztosak vagyunk, magunkra maradunk, és Sátán kísértése alatt elbukunk, de ha Jézusra tekintünk és Őbenne bízunk, ha azt az erőt hívjuk segítségül, amely legyőzte az ellenséget, akkor minden kísértésben utat nyit menekülésünk előtt. Ha Sátán áradatként tör ránk, szálljunk szembe vele a Lélek kardjával – akkor Jézus siet majd a segítségünkre. A jellem egyetlen rossz vonása, egyetlen melengetett bűn végső soron semlegesíteni fogja az örömhír minden erejét... Ellenségünk a kötelességteljesítés nehézségeit és a bűn gyönyörűségeit mutatja be az embereknek, így ejti őket csapdába. Csakis azokat nyilvánítják megbízhatónak a mennyben, akik inkább meghalának, mint hogy helytelen tettet kövessenek el.” (*Bizonyságtételek V. kötet, 311., 45. o.*)

„A fiataloknak lehetnek oly szilárd elveik, hogy Sátán legerősebb kísértései sem tudják lerombolni hűségüket, és nem tudják elvonni őket kötelezettségeiktől.” (*Bizonyságtételek III. kötet, 472. o.*)

„Senki a te ifjúságodat meg ne vesse, hanem légy példa a hívőknek a beszédben, a magaviseletben, a szeretetben, a lélekben, a hitben, a tisztaságban.” (1Tim 4,12)

„Jézus, a menny Felségese példát mutatott a fiataloknak. A názáreti ácsműhelyben dolgozott a mindennapi kenyérért. Szülei felügyelete alatt állt, s nem törekedett arra, hogy önmaga rendelkezzen idejével, vagy a saját akaratát kövesse. Ha a fiatal a kényelemszeretetet könnyű életét éli, akkor sohasem válik igazán kiváló emberré vagy kereszténynyé. Isten nem ígér könnyű életet, magas tisztséget vagy gazdagságot a szolgálatban. Azonban biztosít róla, hogy az ellenségtől körülvéve is a miénk lesz minden áldás a Földön, az eljövendő világban pedig az örök élet. Krisztus nem fogad el kevesebbet, csak ha teljesen a szolgálatára szenteljük magunkat. Ezt a leckét mindannyiunknak meg kell tanulnunk.

A szilárd vallásos elv erejének szemléletes példái állnak előttünk: a szomjúságtól az ájulás szélén álló Dávidot még a halálfélelem sem tudta rávenni, hogy igyon Betlehem vizéből, amiért vitéz férfiak kockáztatták az életüket. Dánielt az oroszlánok verme sem tudta viszatartani, hogy naponta imádkozzon; a tüzes kemencével sem kényszeríthették Sidrákot és társait, hogy letérdeljenek a bálvány előtt, amelyet a király állíttatott fel. Az az ifjú, akinek megingathatatlanok az elvei, inkább lemond az élvezetekről, dacol a fájdalommal, mintsem hogy hűtlen legyen Istenhez, s bátor marad még az oroszlánok barlangjában és a tüzes kemencében is...

Akik kutatják a Bibliát, Istennel tanácskoznak és Krisztusra támaszkodnak. Isten képessé teszi őket, hogy minden körülmények között bölcsen cselekedjenek. A jó elvek az életünkben látszanak meg. Csak fogadd be szívedbe a mának szóló igazságot, s ezt tedd jellemed alapjává! Így tehetetlenül hullnak le rólad az élvezetek csábításai, a divat szeszélyei, a világ szerelmeseinek megvetése, de még szíved kényeztetést követelő, zajos akaratmegnyilvánulásai is. Először meg kell tisztítanunk a lelkiismeretünket, és vezetésünk alá kell vonnunk az akaratunkat. Lelkünkben az igazság szeretetének kell uralkodnia. Akkor olyan jellem alakul ki, amelyet a menny elfogadhat.” (*Bizonyságtételek V. kötet, 37. o.*)

„Ugyanerre pedig teljes igyekezetet is fordítván, a ti hitetek mellé ragasszatok jó cselekedetet, a jó cselekedet mellé tudományt, a tudomány mellé mértékletességet, a mértékletesség mellé tűrést, a tűrés mellé kegyességet, a kegyesség mellé atyafiakhoz való hajlandóságot, az atyafiakhoz való hajlandóság mellé pedig szeretetet.” (2Pét 1,5–7)

„Írányítsátok őket Péter nyolcfokú létrájához. Segítsetek nekik fellépni először a legalsó fokra, és segítőkészen biztassátok őket, hogy haladjanak fölfelé, míg elérik a legfelső fokot is.

Jézus kapcsolja össze a földet a mennyel – Krisztus a létra. A létra alja szilárdan a földön áll, Krisztus emberi voltában megnyilvánulva, legfelső foka pedig felér Isten trónjához, Krisztus istenségéhez. Az Ő emberi volta átöleli a bukott emberiséget, istensége pedig megragadja Isten trónját. Úgy menekülünk meg, ha felmegyünk a létrán, fokról fokra haladva, miközben Krisztusra tekintünk, belekapaszkodunk, s így emelkedünk Isten Fia magasságához. Úgy, hogy Ő lesz számunkra a bölcsesség, hit, erény, tudás, önuralom, állhatatosság, istenfélelem, testvéri jóindulat és felebaráti szeretet. A keresztény jellemben mindezeknek nyilvánvalóvá kell válniuk. »...mert ha ezeket cselekszitek, nem ütköztök meg soha. Mert ekképpen gazdagon adatik majd néktek a mi Urunknak és megtartónknak, a Jézus Krisztusnak örök országába való bemenetel« (2Pét 1,10–11).” (*Bizonyságtételek VI. kötet, 147. o.*)

„Ne gondoljuk, hogy várunk kell, míg az egyik erényt tökéletesítjük, mielőtt a másik elérésére törekednénk. Együtt kell növekedniük a szeretet forrásából táplálkozva, szüntelenül. Mindennap tökéletesíthetitek az áldott tulajdonságokat, melyek Krisztus jellemében láthatók teljességükben.” (*Biblia-kommentár VII. kötet, 943. o.*)

„Ne terheljük túl magunkat a sok munkával, amit életünk során el kell végeznünk. Nem kívánják tőlünk, hogy mindent azonnal végezzünk el. Lényünk minden erejét vigyük bele a mindennapi munkába, megragadva minden értékes lehetőséget, becsüljük meg a segítséget, amit Isten ad nekünk, és haladjunk felfelé a létrán, lépésről lépésre.” (*Üzenet az ifjúságnak, 46. o.*)

„Szüntelen imádkozzatok!” (1Thess 5,17)

„Az imádság a lélek lélegzetvétele, minden áldás csatornája. Amint a bűnbánó lélek felajánlja imáját, Isten látja küzdelmeit, figyeli konfliktusait, és megjegyzi azok őszinteségét. Figyeli minden egyes gondolatunkat. Nincs olyan megborzongató érzés, felkavaró érzelem, megrázó bánat, beszennyező bűn, bármilyen gondolat vagy szándék, amelyről Istennek ne lenne tudomása. Végtelen áron vásárolt meg, és változhatatlanul szeret bennünket.

A lélek gyógyulásáért a nagy Orvoshoz küldött imádság Isten áldását eredményezi. Az imádság összeköt bennünket egymással és Istennel. Jézust mellénk állítja, s új erőt és friss kegyelmet ad a gyenge, megzavart léleknek...

Krisztus mindenkben megkísértetett, ahogyan mi, s mégsem vétkezett. Magára vette az emberi természetet, emberi alakot öltött, szükségletei emberi szükségletek voltak. Atyja ima által erősítette meg kötelességeinek teljesítésére és megpróbáltatásaira. Nap mint nap követte kötelességteljesítésének útját, arra törekedve, hogy lelkeket mentsen. Egész éjszakákat imádságban töltött a megkísértettek érdekében...

Az éjszakai imaalkalmak, amelyeket az Üdvözítő a hegyen vagy a pusztában töltött, igen fontosak voltak, hogy felkészítsék Öt a megpróbáltatásokra. Érezte a lélek és a test felüdítésének szükségességét, hogy szembeszállhasson Sátán kísértéseivel. Azok, akik azért küzdenek, hogy az Ő életét éljék, majd ugyanezt a szükségletet fogják érezni...

»Ha valaki énutánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye fel naponta az ő keresztyét, és kövessen engem.« (Mát 16,24) »Vegyétek föl magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok.« (Mát 11,29) Ez azt jelenti, hogy az önző »én«-t mindennap meg kell tagadni. Krisztus adhat nekünk nemes elhatározást, akaratot, hogy szenvedjünk, ha kell, és harcoljunk állhatosan az Úr harcait. A leggyengébb is győzhet, ha az isteni kegyelem megsegíti, és erőt ad neki.» (Review and Herald, 1900. okt. 30.)

„Istennél van szabadulásom és dicsőségem; az én erős kösziklám, az én menedékem Istenben van.” (Zsolt 62,8)

„Ha fejlődni akarunk a hívő életben, akkor sokat kell imádkoznunk. Mennyit imádkoztunk, amikor először hirdettük az igazságot! Hány-szor hangzott a könyörgés a szobákban, a gyümölcsösben, a lugasban. Gyakorta órákat töltöttünk imában, ketten-hárman hivatkozva az ígéretekre. Gyakran hallatszott zokogás, majd hálaadás és dicsőítő ének.

Ma még közelebb van Isten napja, mint amikor hinni kezdtünk, ezért komolyabbnak, lelkesebbnek kellene lennünk, mint azokban a korai időkben. A veszélyek is fenyegetőbbek, mint akkor.” (*Bizonyságtételek V. kötet, 119. o.*)

„A magányos imádság óráiban kapott Jézus bölcsességet és erőt földi életében. A fiatalok kövessék az Ő példáját, hogy a hajnal és szürkület csendes alkalmait megtalálják, s együtt lehessenek mennyei Atyjukkal. A nap folyamán is emeljék fel szívüket Istenhez. Minden lépésüknél szükségük van az Úr segítségére: »Mivel én vagyok Urad, Istened, aki jobbkézedet fogom, és aki ezt mondom néked: Ne félj, én megsegítelek!« (Ésa 41,13) Gyermekeink megtanulhatnak már korai éveikben, hogy micsoda erőben és örömben lehet részük.” (*Nevelés, 259. o.*)

„Vágyakozz mélységes sóvárgással az élő Isten után! Krisztus élete tanúsítja, hogy mit tehet az ember, ha isteni természet részese lesz. Mindaz, amit Krisztus kapott az Atyától, a miénk is lehet. Tehát kérj, és kapsz. Jákób állhatatos hitével, Illés rendíthetetlen kitartásával igényeld mindazt, amit Isten megígért.

Isten csodálatos szépsége töltse be gondolatvilágodat! Rejtett láncszemek kössenek össze Jézussal! Aki szólt, hogy a sötétségből világosság ragyogjon, kész bevilágítani szívedbe »az Isten dicsősége ismeretének a Jézus Krisztus arcán való világoltatása végett« (2Kor 4,6). A Szentlélek rávilágít Isten dolgaira, és eleven erővel beplántálja őket az engedelmes szívbe. Krisztus elvezet a Végtelenség küszöbéig. Megláthatod a fátyolon túli dicsőséget, és megjelentetheted az embereknek annak tökéletes voltát, aki örökké él, hogy esedezzek értünk.” (*Krisztus példázatai, 99. o.*)

„Kérje hittel, semmit sem kételkedvén, mert aki kételkedik, hasonlatos a tenger habjához, amelyet a szél hajt, és ide s tova hány.”
(Jak 1,6)

„Az imádság és a hit szoros szövetséget alkotnak, és együtt is kell tanulmányozni őket. A hitből fakadó imádságban isteni tudomány rejlik; olyan tudomány, amelyet mindenkinek meg kell értenie, aki életművét sikeressé szeretné tenni. Krisztus ezt mondja: »Amit könnyöregésekben kértek, higgyétek, hogy mindazt megnyeritek, és meglészen néktek.« (Márk 11,24) Világossá teszi, hogy kérésünk Isten akarata szerint való legyen: olyan dolgokat kell kérnünk, amelyeket Ő megígért, és bármit kapunk, akarata szerint kell felhasználnunk. Imádkozhatunk bűnbocsánatért, a Szentlélekért, krisztusi lelkületért, bölcsességért és erőért, hogy Isten munkáját végezhessük, és bármilyen ajándékért, amit Ő megígért. El kell hinnünk, hogy megkapjuk mindezt, és meg is kell köszönni Istennek, hogy már elnyertük. Nem kell az áldás külső bizonyítékait keresnünk. Az ajándék az ígéletben van, és munkához is láthatunk annak biztos tudatában, hogy amit Isten megígért, azt véghez is tudja vinni. Az ajándékot, amely már a birtokunkban van, akkor fogjuk felismerni, amikor a legnagyobb szükség lesz rá.

Isten szava szerint élni azt jelenti, hogy egész életünket Őneki adjuk át. Érezzük, hogy folyamatosan szükségünk van Rá, és Tőle függünk, s szívünk vágyakozik Isten után. Az imádságra nagy szükségünk van, mert ez a lélek élete. A családi és a közös imádságnak is megvan a maga helye, de az Istennel való titkos, bensőséges kapcsolat tartja fenn a lelki életet...

Azelőtt soha nem látott feszültség tapasztalható a világban. A szórakozás, a pénzkeresés, a hatalomért való versengés, a létért folytatott küzdelem rettenetes erővel köti le a testet, az elmét és a lelket. Az örjítő rohanás közepette Isten szól hozzánk. Arra szólít fel, hogy vonuljunk félre, és keressük Őt: »Csendesedjétek, és ismerjétek el, hogy én vagyok az Isten!« (Zsolt 46,11)

Az Ő jelenlétében lenni egy pillanatnyi kihagyás nélkül, sőt állandó személyes összeköttetésben lenni Krisztussal – erre van szükségünk.” (Nevelés 259. o.)

**„Boldogok, akiknek szívük tiszta: mert ők az Istent meglátják.”
(Mát 5,8)**

„Isten városába nem teheti be lábát semmi tisztátalan. Aki majd ott lakik, az még idelenn tisztává válik. Aki Jézustól tanul, azt egyre inkább fájdalomosan érinti a neveletlenség, a csúnya beszéd és minden szennyes gondolat. Akinek Jézus lakik a szívében, annak a gondolkodása és a viselkedése is tiszta és kifinomult lesz.

»Boldogok, akiknek szívük tiszta...« – Jézus Krisztus szavainak mélyebb jelentőségük is van. Nem csupán olyan értelemben van szó tiszta szívről, ahogy a világ érti ezt – tisztának lenni az érzékiségtől, a testies vágyaktól –, hanem a lélek rejtett szándékai és indítékai terén is. A kevélység, a haszonlesés helyett szerénynek, önzetlennek, gyermekinek kell lennünk. Csak hasonló értékeli a hasonlót. Ha nem fogadod el a Krisztus jellemének alapját képező önzetlen szeretet elvét, akkor lehetetlen megismerned Istent.

Amikor Krisztus dicsőségben jön el, a gonoszok nem tudják majd elviselni megjelenését. Jelenlétének tündöklése, amely az Őt szeretőknél életet jelent, halált hoz az istenteleneknek. Jövetelének várása akár az »ítéletnek valami rettenetes várása és a tűznek lángja« (Zsid 10,27) számukra. Az Úr megjelenésekor könyörögni fognak, hogy elrejtőzhessenek annak arca előtt, aki a megmentésükért halt meg... Akiknek a szíve viszont a Szentlélek bennük lakásával megtisztult, azok meg tudják ismerni Istent. Az Úr a szikla hasadékába rejtette Mózeset, amikor Isten dicsősége elvonult előtte. Mi is akkor szemléljük Isten szeretetét, amikor Krisztusban vagyunk elrejtve.

A tiszta szívű ember, miközben felismeri Isten jellemének tisztaságát és szépségét, maga is vágyakozik visszatükrözni az Üdvözítő jellemét. Olyan apának látja Őt, aki sóvárog magához ölelni megtérő fiát, ezért szíve kimondhatatlan és dicső örömmel telik meg.

A tiszta szívű ember mintegy Isten látható jelenlétében él az Isten által számára kiszabott idő alatt. A jövőben, az örök életben pedig színről színre látja majd Őt, miként Ádám is látta, amikor Istennel volt az Édenben.” (*Gondolatok a Hegyi beszédről*, 36–38. o.)

Mit jelent a bibliai megszentelődés?

MÁRCIUS 22.

„Szenteld meg őket a Te igazságoddal: a Te igéd igazság.” (Ján 17,17)

„Azok, akik az igazság által megszentelődnek, hatalmának élő ajánlólevelei és feltámadt Uruk képviselői. Krisztus vallása megneemesíti az ízlést, megszenteli az ítéletalkotást, megtisztítja a lelket, és a keresztényt egyre inkább alkalmassá teszi a mennyei angyalok társaságára.”
(*That I May Know Him* [Hogy megismerhessem Őt], 250. o.)

„Az igazság által nyert megszentelődés a szívbe fogadott igazság és annak átültetése életünkbe.

Nem létezik megszentelődés azok számára, akik az igazság egy részét elvetik. Isten szavában elég világosság adatott, senkinek sem kell tévelyegnie. Jézus emberi szemmel nézve tökéletes volt, mégis növekedett a kegyességben. »Jézus pedig gyarapodott bölcsességben és testének állapotában, s az Isten és emberek előtt való kedvességben.« (Luk 2,52)

A megszentelődés nem egyetlen pillanat, óra vagy nap műve, hanem szüntelen növekedés a kegyességben. Ma nem tudjuk, milyen nehéz küzdelem vár ránk holnap. Sátán igen tevékeny. Mindennap Istenhez kell kiáltanunk segítségért és erőért, hogy ellenállhassunk a gonosznak. Mindaddig, míg Sátán uralkodik, le kell győznünk magunkat, felül kell kerekednünk gyengeségeinken, és nincs nyugópont, ahova elérkezve azt mondhatjuk, hogy teljesen megvalósítottuk a célt.

A keresztény élet szüntelen előrehaladás. Jézus megtisztítja népét. Amikor képmása tökéletesen tükröződik bennünk, akkor leszünk szentek, és készen állunk az elválásra. Nagy munkát várnak el a kereszténytől. A mennyből figyelmeztetnek, hogy tartsuk távol magunktól a test és lélek minden szennyét, és Isten félelmében tegyük teljessé megszentelődésünket. Itt a nagy feladat. A keresztényre szüntelen munka vár. A szőlőtő minden indájának életet és erőt kell kapnia a tőkétől, hogy gyümölcsöt teremjen.” (*Bizonyságtételek I. kötet*, 319–321. o.)

Legyünk éberek!

„Józanok legyetek, vigyázzatok: mert a ti ellenségetek, az ördög, mint ordító oroszlán szertejár, keresvén, kit elnyeljen. Aki nek álljatok ellen, erősek lévén a hitben, tudva, hogy a világban lévő atyafiságotokon ugyanazok a szenvedések telnek be.” (1Pét 5,8–9)

„Legyünk éberek mindnyájan. Az ellenség a sarkunkban jár. Örkdöjünk kitartóan, nehogy valamely gondosan álcázott, mesteri csapda készületlenül érjen. A könnyelműek és közönyösök ébredjenek fel, nehogy úgy jöjjön el számukra az Úr napja, mint az éj leple alatt a tolvaj... A győzőnek virrasztania kell, mert Sátán megfeszíti minden erejét, hogy világi bonyodalmakkal, tévedésekkel és babonasággal rabolja el Krisztus követőit. Nem elég elkerülnünk a veszélyeket és a következetlen lépéseket. Szorosan Krisztus mellett kell haladnunk az áldozathozatal ösvényén. Ellenséges területen járunk. Akit kivetettek a mennyből, nagy hatalommal tevékenykedik, igyekszik foglyul ejteni a lelkeket. Ha nem vigyázunk szüntelenül, könnyen csalásai áldozatául esünk.” (*Bizonyságtételek VIII. kötet, 99–100. o.*)

„Ünnepélyes komolyságra van most szükség, és az igazság összes ismerőjének meg kell ezt értenie. Mindent Isten nagy napjára tekintve tegyünk. A földön Isten büntetései már el is kezdődtek – készülünk fel hát a rettenetes napra. Értékes az időnk. A próbaidőnek már csak kevés, nagyon kevés napja van hátra, mialatt felkészülhetünk a halhatatlan életre. Nincs időnk, amit bizonytalan mozgalmakra pazarolhatunk. Nehogy csak felületesen olvassuk az ígét!”

„Ha teljes szíveddel az igazság után vágyakozol, és követed azt, akkor az igazság majd megszentel és alkalmassá tesz a halhatatlanságra. Túl szigorú és kissé türelmetlen is vagy gyermekeidhez. Az előkészület mindent magában foglaló munkáját el kell végezni azok életében, akik vallják az igazságot. Isten meg fog tisztítani téged, ha aláveted magad a tisztítás folyamatának.” (*Bizonyságtételek VI. kötet, 407., 111. o.*)

„Se ne szánjátok oda a ti tagjaitokat hamisságnak fegyvereiül a bűnnek; hanem szánjátok oda magatokat az Istennek, mint akik a halálból életre keltetek, és a ti tagjaitokat igazságnak fegyvereiül az Istennek. Mert a bűn tirajtatok nem uralkodik; mert nem vagytok törvény alatt, hanem kegyelem alatt.” (Róm 6,13–14)

„Csak egy hatalom van, amely a bűn vasmarkából ki tudja szabadítani az embert. Ez a hatalom Isten hatalmas Jézus Krisztusban. Csak a Megfeszített vére által lehet megtisztulni a bűntől. Egyedül az Ő kegyelme tesz képessé a bukott természet hajlamainak elutasítására és legyőzésére.” (*A nagy Orvos lányomán*, 303. o.)

„A megváltásunkhoz szükséges áldozat végtelen értéke azt bizonyítja, hogy a bűn iszonyatos. Szétzilálja az ember egész életét, megbénítja a lélek képességeit. A külső kísértések visszhangra találnak a szívben, és észrevétlenül a gonosz felé indulunk. Ahogyan tökéletes volt az értünk hozott áldozat, ugyanúgy a bűn szennyétől való megtisztulásunknak is tökéletesnek kell lennie. A törvény nem nézi el a gonoszság egyetlen tettét sem, nincs olyan igazságtalanság, amely el fogja kerülni a kárhozzátást. Krisztus élete tökéletesen betöltötte a törvény minden előírását: »Megtartottam az én Atyám parancsolatait.« (Ján 15,10) Krisztus élete engedelmességünk és szolgálatunk mértéke.” (*Bizonyságtételek VIII. kötet*, 312. o.)

„Sátán minket is úgy kísért, ahogyan Krisztust kísértette, felajánlva a föld királyságait az iránta való hűség ellenében. De Sátán kísértéseinek nincs hatalma azokon, akik hitük kezdőjeként és bevégzőjeként tekintenek Jézusra. Sátán nem sarkallhatja bűnre azt, aki hit által elfogadja annak erényeit, aki mindenben megkísértetett, hozzánk hasonlóan, de nem vétkezett.” (*Szemelvények Ellen G. White írásaiból I. kötet*, 212. o.)

„A bűn kiűzése a lélek műve. Igaz, nincs hatalmunk, hogy megszabadítsuk magunkat Sátán uralma alól, de ha vágyakozunk a bűntől való szabadulásra, s nagy ínségünkben felkiáltunk egy rajtunk kívül létező és felettünk álló hatalomhoz, akkor lelkünket a Szentlélek isteni ereje hatja át, s így engedelmeskedni tud akaratumk parancsának, teljesítve Isten akaratát.” (*Jézus élete*, 403. o.)

„Nem késik el az ígérettel az Úr, mint némelyek késelemnek tartják; hanem hosszan tűr érettünk, nem akarván, hogy némelyek elveszenek, hanem hogy mindenki megtérésre jusson.” (2Pét 3,9)

„Az Úr elem tárta a népünket fenyegető veszélyt: ahelyett, hogy Jézus Krisztus képmására változnánk el, a világhoz válunk hasonlónak. Az örökkévaló világ mezsgyéjén állunk, de ellenségünk célja, hogy nagyon sokáig halogassuk még az idők lezárását. Az ellenfél minden elképzelhető módon támadja azokat, akik Isten parancsolattartó népének vallják magukat, és arra várnak, hogy a Megváltó megjelenjen az ég felhőiben hatalommal és dicsőséggel. Sátán mindenkit rá akar venni, hogy halogassa a végzetes napot, és lélekben a világhoz váljon hasonlónak, a világ szokásait követve. Megriadtam, amikor láttam, hogy azok közül, akik magasztos hitvallást tesznek az igazságról, sokak szívét és gondolkodását mégis a világ szelleme uralja.

Mivel rövid idő áll már csak rendelkezésünkre, népünk imádkozzon, örködjön, és semmi esetre se hagyja elterelni figyelmét az előttünk álló legfontosabb eseményre való előkészülettől. Mivel látszólag késik az Úr, sokan közönyössé váltak. Nem veszik észre a veszélyt, nem látják, nem is értik meg, hogy Istenük kegyelme rejlik a próbaidő meghosszabbításában, hogy legyen idejük megfelelő jellemet kialakítani az eljövendő életre.

Minden egyes perc a lehető legértékesebb. Nem azért kapunk még időt, halasztást, hogy kényelmünket szolgáljuk, nem azért, hogy a világ polgáiraivá váljunk, hanem hogy legyőzzük jellemünk minden hibáját, és másoknak is segítsünk, példamutatással és személyes kapcsolatok által feltárva előttük a szentség szépségeit. Istennek népe van a földön, akik hittel és szent reménységgel, figyelmesen nyomon követik a jövendölések beteljesedését, és akik az igazság iránti engedelmességgel törekednek megtisztítani lelküket, mire Krisztus megjelenik... A jövendölésben előre meghatározott jelek gyors ütemben teljesednek be körülöttünk. A beteljesedéseknek igyekezetre kellene serkentenie Krisztus igaz követőit.” (*Bizonyságtételek IV. kötet, 306–307. o.*)

„Féljétek az Istent, és néki adjatok dicsőséget: mert eljött az Ő ítéletének órája; és imádjátok azt, aki teremtette a mennyet és a földet, a tengert és a vizek forrásait.” (Jel 14,7)

„Hatalmas főpapunk 1844-ben belépett a mennyei szentek szentjébe, hogy megkezdje a vizsgálati ítélet szolgálatát.” (*Szemelvények Ellen G. White írásaiból I. kötet, 118. o.*)

„A könyvek megnyílnak az ítéletkor, és Isten megvizsgálja azok életét, akik hittek, illetve hisznek Krisztusban. Védőügyvédünk a föld első lakóitól kezdve minden nemzedékben élők ügyét megvizsgálja, és a sort az élőkkel zárja. Minden név szóba kerül, minden ügyet alaposan megvizsgálják. Isten számos nevet elfogad, másokat elutasít. Azoknak a nevét, akiknek meg nem bánt és el nem rendezett bűneit őrzi a mennyei nyilvántartás, Isten kitörli az élet könyvéből...”

Most van a nagy engesztelési nap. Az Úr azt kívánta, hogy míg a jelképes szolgálat főpapja Izráélért engesztelést végez, egész Izráél bűnbánattal és alázattal sanyargassa meg lelkét előtte, hogy »ki ne irtassék... az Ő népe közül«. Annak pedig, aki azt akarja, hogy neve bent maradjon az élet könyvében, most kell bűnbánó szívvel és őszinte megtéréssel megsanyargatnia lelkét Isten előtt. Tartsunk mélységes, lelkiismeretes önvizsgálatot!... Súlyos harc vár mindazokra, akik uralomra törő bűnös természetüket igába akarják hajtani. A felkészülés munkája személyes munka. Nem csoportosan fogunk üdvözülni. Az egyik ember tisztasága és odaszentelődése nem ellensúlyozza a tulajdonságok hiányát a másokban. Minden nemzetnek meg kell jelenie Isten ítélőszéke előtt, de Isten minden egyes ember ügyét olyan alaposan vizsgálja meg, mintha senki más nem volna a Földön.

Azoknak a neve mellett, akik őszintén megbánták bűneiket, és hitel igényelték Krisztus engesztelő áldozatként bemutatott vérére, ez olvasható: bocsánatot nyert. Mivel Krisztus igazságának részesei lettek, és jellemük összhangba került a menny törvényével, Isten eltörli bűneiket, s méltónak ítéli őket az örök életre. Az Úr kijelenti Ésaías próféta által: »Én, én vagyok, aki eltörölöm álnokságaidat énmagamért, és bűneidről nem emlékezem meg!« (Ésa 43,25)” (*Korszakok nyomában, 430., 436., 430. o.*)

A megbízható igazság

„Öltözzétek fel az Isten minden fegyverét, hogy megállhassatok az ördög minden ravaszságával szemben.” (Eféz 6,11)

„Minden alkalommal, amikor Isten műve új életre kel, a gonoszság fedelmének munkája is megélnékül. Most összeszedi minden erejét a Krisztus és követői elleni végső küzdelemhez. Nemsokára szemtanúi lehetünk utolsó nagy csalásának. Az antikrisztus szemünk láttára viszi véghez bámulatos tetteit. A hamisítvány annyira hasonlít az igazságra, hogy csakis a Szentírás által lehet különbséget tenni köztük. Minden kijelentést és minden csodát a Biblia bizonyosságtételével kell ellenőrizni.

Az utolsó nagy küzdelemben csak azok fognak végig kitartani, akik felvértezték értelmüket a Biblia igazságaival. Egyszer mindenki felteszi magának a súlyos kérdést: »Istennek engedelmeskedjem-e, vagy embereknek?« A döntő óra már itt van. Szilárdan áll-e lábunk a sziklán, Isten változhatatlan Igéjén? Ki tudunk-e tartani híven Isten parancsolatai és Jézus hite mellett?

Minden értelmes lény első és legfontosabb kötelessége, hogy megtudja a Szentírásból, mi az igazság. Az igazságot ismerve pedig a világgosszágban kell járnia, és mindenkit példája követésére kell bátorítania. Nap mint nap szorgalmasan kell kutatnunk a Bibliát, minden gondolatot mérlegelve, igét igével összevetve. Isten segítségével nekünk kell kialakítanunk álláspontunkat, mint ahogy életünkért is saját magunk vagyunk felelősek Isten előtt...

A próba idején meglátszik, ki tette élete szabályává Isten Igéjét. Nyáron nem lehet különbséget tenni az örökzöld és a többi fa között. De amikor eljön a tél, az örökzöld változatlan marad, a többi fa pedig lehullatja leveleit. A kétszínű hitvallót sem lehet most megkülönböztetni az igaz kereszténytől. De eljön az idő, amikor a különbség nyilvánvaló lesz. Ha feltámad az ellenségeskedés, ha újra úr lesz a vakbuzgóság és a vallási türelmetlenség, ha lánggra lobban az üldözés, a langyosak és a képmutatók meginognak, s feladják hitüket. De az igazi keresztény sziklaszilárdan áll. Hite erősebb, reménysége fényesebb lesz, mint amilyen a jólét napjaiban volt.” (*Korszakok nyomában*, 528–536. o.)

„Avagy nem szolgáló lelkek-é mindazok, elküldve szolgálatra azokért, akik örökölni fogják az üdvösséget?” (Zsid 1,14)

„Amíg Isten népe megőrzi Ura iránti hűségét, amíg élő hittel ragaszkodnak Jézushoz, mennyei angyalok védelme alatt állnak, és Sátánnak nincs megengedve, hogy pokoli praktikáival elpusztítsa őket. Akik viszont elkülönítik magukat Krisztustól a bűn által, nagy veszedelemben forognak... Sátán most még jobban támad, mint korábban bármikor, és ha nem vagyunk állandó védelem alatt, szívünkbe ülteti a büszkeséget, az önző »én« szeretetét, a világ szeretetét, és számos más gonosz gondolatot. Fel fog használni minden lehetséges eszközt, hogy meggyengítse Istenbe és szavának igazságaiba vetett hitünket.

Ha nem tettünk szert a szükséges tapasztalatra Istennel, ha nem ismerjük alaposan Igéjét, az ellenség téveszméi és álokoskodásai megtevesztenek bennünket, romlásunkra. A tévtanítások meggyengítik sokak alapzatát, mert nem tanulták meg megkülönböztetni az igazságot a tévedéstől. Sátán fortélyáival szemben egyetlen védelmünk a Szentírás szorgalmas tanulmányozása, hogy hitünk indokait értelmes módon értsük, és hűségesen eleget tegyünk minden felismert kötelességünknek. Egyetlen bűn iránti engedékenység is gyengeséget és sötétséget von maga után, és ádáz kísértéseknek tesz ki bennünket...

Megnyitjuk-e szívünk ajtaját Jézusnak, és minden utat lezárunk-e, amely Sátánhoz vezet? Nagyobb világosságot és erőt nyerünk-e naponta, hogy megállhassunk Krisztus igazságosságában? Eltávolítunk-e szívünkéből minden önzést, és megtisztítjuk-e, felkészülve a késői eső fogadására?...

A győzelem műve nagy munka. Megragadjuk-e erővel és kitartással? Ha nem tesszük, »szennyos ruhánk« nem kerül le rólunk. Nekünk kell kifejeznünk vágyódásunkat, hogy megszabaduljunk tőle. Arra kell törekednünk, hogy elszakadjunk a bűntől, Jézus Krisztus vére érdemeire építve, és a nyomorúság idején, amikor az Ellenség nyomást gyakorol ránk, angyalok között fogunk járni.” (Review and Herald, 1908. nov. 19.)

„Meg tudja szabadítani az Úr a kegyeseket a kísértésekből, a gonoszokat pedig az ítélet napjára büntetésre fenntartani.” (2Pét 2,9)

„A ránk váró próbák idejére Isten biztonságot ígér azoknak, akik megtartják szavát. Krisztus így szól majd hozzájuk: »Menj be, népem, menj be szobáidba, és zárd be ajtóidat utánad, és rejtse el magad rövid szempillantásig, míg elmúlik a bús harag!« (Ésa 26,20) Júda oroszlánja, aki oly rettenetes kegyelmének megvetői számára, Isten Báránya lesz az engedelmes és hűséges embereknek. Harag zúdul ugyan az Úr törvényének megrontóira, de Isten Báránya világosságot, könyörületet és szabadulást hoz azoknak, akik megtartják Isten parancsait. A kar, mely lesújt a lázadókra, megszabadítja a hűségeseket...

Milyen szerepet játszottok majd a világtörténelem záró eseményeiben? Tudjátok-e, hogy az előkészületnek milyen létfontosságú tevékenysége folyik égen és földön?... Senki se játsszon most a tűzzel – a bűnnel, a világ minden szenvedésének okozójával. Lelkünk sorsa ne legyen bizonytalan... Lehet valaki külsőleg hívő, mégis híjával találhatják majd, és elveszíti örök életét. Gyakorolhatja ugyan a Biblia egyes tanításait, kereszténynek tarthatják őt az emberek – mégis elveszhet, ha hiányoznak belőle a keresztény jellem elengedhetetlen vonásai... Végezzünk lelkiismeretes munkát addig, amíg a kegyelem várakozik, amíg az Üdvözítő közbenjár értünk.” (*Bizonyságtételek VI. kötet*, 404–405. o.)

„Közvetlenül előttünk van a súlyos válság. Kitartó hitet követel meg tőlünk, hogy helyt tudjunk állni próbái és kísértései között, és teljesítsük feladatainkat. De diadalmaskodhatunk, az ellenség egyetlen virrasztó, imádkozó hívő embert sem ejt majd csapdába.” (*Bizonyságtételek IV. kötet*, 404. o.)

„Mi módon menekedünk meg mi, hogyha nem törődünk ily nagy üdvösséggel? Amelyet, miután kezdetben hirdetett az Úr, azok, akik hallották, biztosítottak számunkra.” (Zsid 2,3)

„Láttam, hogy nem szabad halogatnunk az Úr eljövetelét. Így szólt az angyal: »Készüljete fel, készüljete fel arra, ami a földre következik. Munkátok álljon összhangban hitetekkel!« Láttam, hogy Istenre kell irányítanunk gondolatainkat, s tetteinknek Istenről és igazságáról kell tanúskodniuk. Könnyelműen és közömbösen nem tudunk tiszteletet kivívni az Úrnak. Ha elkeseredettek vagyunk, nem dicsőítjük Őt. Komolyan kell vennünk feladatainkat, hogy biztosítsuk lelkünk megváltását, és mások megmentését. Ennek kell a legfontosabb feladatunkká válnia, minden egyéb csak másodlagos.

Láttam a menny szépségét. Hallottam az angyalok elragadó énekét. Jézust dicsérték, Őnéki adták a tisztességet és dicsőséget. Valamegyest megértettem akkor Isten Fiának csodálatos szeretetét. Elhagyta a dicsőséget, minden tisztességet, amelyben része volt a mennyben, s annyira szívén viselte megváltásunkat, hogy türelmesen és szelíden eltűrt minden méltatlanságot és megalázást. Megsebesítették, megkorbácsolták, arcul ütötték. Ráfeszítették a Golgota keresztségére, és a legkínosabb halált szenvedte el, hogy megmentsen minket a haláltól, hogy megmohasson vérében, és felmehessünk a mennyi lakokba, amelyeket készít nekünk, örülhessünk a menny fényének és dicsőségének, hallhassuk az angyalok énekét, s velük énekelhessünk.

Láttam, hogy a menny minden angyala a szívén viseli megváltásunkat. Csak minket ne érdekeljen? Gondtalanok legyünk, mintha jelentéktelen ügy lenne, hogy megmenekülünk-e vagy elveszünk? Talán becsüljük le Krisztus értünk hozott áldozatát?

Olyan könyvet kaptunk, amely kivezet bennünket a sötét világ veszedelmeiből, egészen a mennyig. Tudtukra adja, hogyan menekülhetünk meg Isten haragjától. Beszél nekünk Krisztus értünk történt szenvedéseiről is, a nagy áldozatról, amelyet hozott, hogy megmenekülhessünk, és örökké örvendhessünk Isten jelenlétének.” (*Bizonyságtételek I. kötet, 118., 120. o.*)

Legyetek készen!

„Azért hát ekképpen cselekszem veled, Izráel! Minthogy pedig ekképpen cselekszem veled, készülj Istened elé, oh Izráel!” (Ámos 4,12)

„Tegyük fel, hogy Krisztus ma jelenik meg az ég felhőiben. Ki lenne kész a Vele való találkozásra? Tegyük fel, hogy úgy ragadtatunk el a mennyek országába, amint éppen vagyunk. Fel lennénk készülve, hogy találkozzunk Isten szentjével, összhangban éljünk a királyi családdal, a mennyei Király gyermekeivel? Milyen előkészületet tettél az ítéletre? Megbékéltél Istennel? Együtt munkálkodsz Vele? Törekszel, hogy segíts a körülötted élőkön otthonodban, szomszédságodban, mindazokon, akikkel kapcsolatba kerültél, akik nem tartják meg Isten parancsolatait?... Felkészültél arra, hogy találkozz a Királlyal?

Ha a mennybe juthatnánk úgy, amint vagyunk, közülünk hányan lennének képesek Istenre tekinteni? Kiken volna menyegzői ruha? Hányan lennének érdemesek arra, hogy megkapják az élet koronáját? Nem a pozíciója teszi az embert. Krisztus az, aki lelkünkben kiformalódik, hogy értékesse tegyen, s elnyerjük az élet koronáját, amely nem homályosul el.” (Generálkonferenciai Bulletin, 1908. ápr. 6.)

„A maradékra irányították figyelmemet. Az angyal így szólt hozzájuk: »El akarjátok kerülni a hét utolsó csapást?... Ha igen, haljatok meg, hogy élhessetek. Legyek készen, legyetek készen, legyetek készen! Nagyobb erőfeszítést kell tennetek az előkészület érdekében... Áldozatok mindent Istennek. Tegyetek mindent az oltárára – az ént, a vagyont és mindent. Mindent oda kell adni, hogy belépjünk a dicsőségre.«” (*Tapasztalatok és látomások*, 66–67. o.)

„Krisztus eljön hatalommal és nagy dicsőséggel, saját és Atyja dicsőségével... Míg a gonoszok menekülnek közeléből, követői boldogok... Krisztus mindennapi társa és meghitt barátja hűséges követőinek, akik Istennel szoros kapcsolatban és állandó közösségben élnek. Rajtuk támad fel az Úr dicsősége... Amikor a Fenséges eljön dicsőségben, örvendeznek ragyogásának fényes sugaraiban. Alkalmassak a mennyei lények társaságára, mert a menny a szívükben él.” (*Krisztus példázatai*, 290–291. o.)

„Ha ma rendezett a viszonyunk Istennel, akkor készen vagyunk, még ha ma jönne is el Jézus.” (*In Heavenly Places* [Mennyei helyeken], 227. o.)

KÖNYVAJÁNLÓ

Tóth Gábor

GYÓGYULÁS ÉS GYÓGYÍTÁS

Napjainkban az egészség rendkívül nagy kinccsé vált. A betegségek számának rohamos növekedése, az orvosi szakma gyakori tanácstalansága és a gyógyszeripar területén tapasztalható kedvezőtlen tendenciák sokakat elgondolkodtatnak. A betegségtudattól és a visszatérő tünetektől szabadulni nem tudó emberek nyitottá váltak minden új szemléletmódra és kezelési módszerre, amely gyógyulást ígér.

Ezt a kiszolgáltatottságot használta ki az utóbbi években az egészséges életvitelt zászlajára tűző spiritizmus és a táplálékkiegészítőket gyártó számtalan „hálózat”. Szemünk előtt bontakozik ki, amint a lélek halhatatlanságának tana és a pénz szeretete vegyül az egészségnevelő tevékenységgel.

De miért hallgat az elhívott nép ebben az ünnepélyes időben az Isten által támogatott egészségügyi reformról? Miért nem tud kiteljesedni az egészségügyi megújulás, és miért nem tud a hármas angyali üzenet jobbkezévé válni? Milyen páratlan lehetőség hever parlagon, s milyen felelőssége van e tekintetben a lelkészeknek és a gyülekezeti tagoknak? Kiadványunkban ezekre a kérdésekre is válaszokat keresünk.

Az adventmozgalom úttörői időt, pénzt és energiát nem sajnálva fáradoztak az egészségügyi megújulásért egy olyan világban, ahol a kezdetleges tudományos háttér nagy kihívást jelentett a hívőknek. A mennyei látomások, útmutatások, tanácsok és feddések azonban akkor meghozták a kívánt eredményt. Ma azonban – amikor szinte minden lehetőség adott számunkra e munka végzéséhez – az igazság letéteményesei csak az események után tudnak haladni.

Isten most is kész megadni a megígért áldásokat az egészségügyi szolgálat területén. Segítségének feltétele, hogy népe kész legyen áldozatokra is a gyógyítói munka érdekében, és felismerje az egészségügyi megújulás jelentőségét az idők végén. Ehhez nyújt elméleti és gyakorlati segítséget a Gyógyulás és gyógyítás című könyv.

A 112 oldal terjedelmű kiadvány ára: 590 Ft

Az ember bukását az egész menny siratta. A világot, amelyet Isten alkotott, a bűn átka rontotta meg, és olyan lények lakták, akiknek sorsa nyomorúság és halál. Látszólag nem volt menekülés a törvényszegők számára...

Isten Fiát, a menny fenséges parancsnokát a bukott emberiség iránti részvét hatotta át. Végtelen irgalom dobogtatta meg szívét az elveszett világ szenvedései láttán. És az isteni szertartet tervet gondolt el, amely által az embert meg lehet váltani. Isten megszegett törvénye a bűnös életét követelte. Az egész világegyetemben csak egyetlen lény volt, aki az ember érdekében eleget tehetett ennek a követelménynek. Mivel az isteni törvény ugyanolyan szent, mint maga Isten, tehát csak Istennel egyenrangú lény vállalhatta a törvényszegés jóvátételét. Csakis Krisztus válthatta meg az embert a törvény átkától és hozhatta ismét összhangba a mennyel. Krisztus magára veszi a bűn átkát és szégyenét – a bűnét, amely annyira gyűlöletes a szent Isten előtt, hogy az Atyát és Fiát elválasztja egymástól. Krisztus leereszkedik a nyomor mélységeibe, hogy megmentse az elveszett emberiséget.

Közbenjárt Atyjánál a bűnös érdekében, mialatt a menny serege mély érdeklődéssel várta az eredményt. Sokáig tartott ez a titokzatos megbeszélés – „a békesség tanácsa” (Zak 6,13) – az elbukott ember érdekében. A megváltási terv már a Föld teremtése előtt létrejött, mert hiszen Jézus Krisztus „a Bárány, aki megöletett e világ alapítása óta” (Jel 13,8), ám a világegyetem királya is küzdött önmagával, hogy halálra adja-e Fiát a bűnös emberiségért? De „úgy szerette Isten e világot, hogy az Ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hisz Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen” (Ján 3,16). (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, 39. o.)